

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V I

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIUM

MDCCLXXVIII.

BIBLIOTHECA
MUNICI-
PALIS
MONACENSIS

Bayerische
Staatsbibliothek
München

IV 2 10 T

Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Μίκυλλος, Ἀλεκτρυών καὶ Σίμων.

ΜΙΚ. **Α**λλά σε, ὃ κάκισε ἀλεκτρυών, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψει, Φθονερὸν ἔτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλετύντα, καὶ ἠδίστω ὀνείρω ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονῶντα, διάτορον τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γένῃ τὴν πολὺ σὲ μιαιρωτέρην πενίαν διαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἐτι οὖσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρεθρινὸν ὥσπερ

Somnium, seu Gallus.

Micyllus, Gallus et Simon.

MIC. **A**t te, scelestissime galle, Iupiter ipse obterat, invidum adeo et clamorosum animal, qui me diuitem, et iucundissimo in somnio versantem, et admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaueris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est coniecere, et frigore quod nondum me, ut
Luc. Op. T. VI. A solet

ὥσπερ εἶωθεν ἀποκινίοντι (γνώμων γὰρ ἔτος
 ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνέσης ἡμέρας) ἀδέ-
 πω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὖπνος ἔτος, ὥσ-
 περ τὸ χρυσὸν ἐκείνο κώδιον φυλάττων, ἀφ'
 ἑσπέρας εὐθύς ἤδη κείραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων
 γε· ἀμυνέμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα
 γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι
 πρᾶγματα παρῆξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.
 ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαριῖ-
 σθαί σοι φθάνων τῆς νυκτός, ὅποσον δυνάμην,
 ὡς ἔχοις ὀφθρεύμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν
 ἔργων. ἦν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρη-
 πίδα ἐργάσαιο, προσοῶ ἔση τῆτο ἐς τὰ ἄλφι-
 τα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον,
 ἐγὼ

solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi
 aduentantis diei indicium) media nondum nox
 sit. At hic peruigil, tanquam aureum illud vel-
 lus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed
 certe non sic auferet. Vlciſcar enim te cum pri-
 mum illuxerit, et baculo tibi dispergam cere-
 brum: nunc enim negotium mihi facesseres ex-
 filiando in tenebris. GALL. Micylle, here,
 gratum tibi me putabam facturum, si noctis
 quantum possem *cantu* anteuertarem, vt posses,
 ante lucem aggressus laborem, illa multa tua
 opera absolueres: si enim ante solis exortum cre-
 pidam vnā perficias, lucro tibi iste labor ad
 victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est,
 equidem

ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀΦωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ ἔναρ πλατῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

MIK. ὦ Ζεῦ τέρας εἶ, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τῷτό ἐστιν; ἀνθρώπινως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. AΛΕΚ. Εἰτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιαῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι; MIK. Πῶς γὰρ ἔ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. AΛΕΚ. Σὺ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνώκῃ τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς καὶ ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Πάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔσηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψωδῶν,

equidem tacebo tibi, et piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, diues per quietem, excitatus deinde esurias.

2. MIC. O Iupiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos voce vtor? MIC. Qui enim non sit prodigium? Sed auerruncate Dii a nobis malum. GALL. Videaris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum iusso hinnitu, stetit medio in bello loquens, versus totos consuens,

δῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων,
 ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα
 προοθέσπιζε, καὶ ἔδέν τι παράδοξον ἐδίδκει ποι-
 εῖν, ἔδὲ ὁ ἀνέων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν
 ἀλεξίμακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄγχισμα.
 αἰάτοι τί ἂν ἐποίησας εἴ σοι ἢ τῆς Ἀργεὺς τρό-
 πης ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ
 αὐτόφωνος I) ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες
 ἔρπασας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίςπτα
 καὶ ἐφθα, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ
 δέ, Ἑρμῆ πάρεδρος ὦν; λαλιζάτε καὶ λογιω-
 τάτε

luens, non vt ego nunc extra modulos: verum
 ille vaticinabatur etiam et diuinabat futura, nec
 tamen inopinatum quid videbatur facere; nec
 qui audiebat, inuocabat ita depulso rem malo-
 rum, abominandumue putabat, quod audiret.
 Verum quid fecisses, si tibi illa Argus naus ca-
 rina locuta esset, vt quondam illa Dodonae fagus
 sua vocē vaticinata est? aut si tergora vidisses re-
 pentia, et bouum carnes mugientes, semiaspas et
 elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio as-
 fiduus comes, loquacissimo et eloquentissimo
 Deo.

I. αὐτόφωνος] Quid hoc fit, et quando O-
 racula dici coeperint αὐτόφωνα, ex No-
 stro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud
 alium iauenies. *du Soul.*

τάττε θεῶν ἀπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαίτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, ἔχαιεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν. εἰ δὲ ἔχαιεμυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, ἔκ αν ἀνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεσέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι ἔτω λαλεῖν.

MIK. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐσιν, Ἀλεκτρυῶν ἔτω πρὸς ἐμέ διαλεγόμενος; εἰπέ δ' ἔν πρὸς τῷ Ἑρμῇ, ὃ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς Φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ἑδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δαδιέναι, τίς γὰρ αν πισεύσειέ μοι, εἴ τινι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυόνης αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκῶς; ALEK. Ἀκουε τσίον.

Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis vester atque convictor, non multum laboraturus eram in addiscendo vestro sermone. Si vero tantum mihi silentium promiseris, non pigrabor veriore tibi causam inesse cum sermone vestro communionis dicere, et vnde sic loqui mihi contigerit.

3. MIC. Verum nonne somnium et hoc est, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi sit loquellae causa. Vt vero taceam, et ad neminem quidquam dicam, quid est quod metuas? Quis enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam qui de gallo ista dicente audierim? GALL.

τοίνυν. παραδοξότατόν σοι λόγον εἶ οἶδ' ὅτι
 λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἔτοσί γάρ ὁ νῦν σοι ἀλε-
 κτρυῶν Φαινόμενος, ἔ πρό πολλῶ ἀνθρωπος ἦν.
 ΜΙΚ. Ἡκεσά τι καὶ πάλαι τοιῷτον ἀμέλει πε-
 ρὶ ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυῶν τις νεανίσκος Φίλος γέ-
 νοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνει τῷ θεῷ καὶ συγ-
 κωμᾶζοι, καὶ καινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε
 γὰρ ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ
 Ἄρης, ἐπάγασθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ
 ἐπειδήπερ μάλισα τὸν Ἥλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ
 κατιδὼν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἡφαιστον, ἔξω πρὸς
 ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰετὸν νεανίσκον, μή-
 νύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος· εἴτα ποτὲ κα-
 τακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδῶ-
 ναι

Audi ergo. Remotum ab omnium opinione es-
 se, quod tibi dico, bene noui Micylle. Hic
 enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita
 multo ante homo erat. MIC. Audiui quiddam
 tale olim sane de vobis, Gallum quendam iuue-
 nem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo et
 comissatum iuisse, et amoribus illius subseruisse.
 Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulteriū
 caussa, adduxisse etiam Gallum: cumque Solem
 praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vul-
 cano enunciarret; extra ad ianuas reliquisse sem-
 per iuuenem, indicaturum sibi, quando Sol ap-
 pareret. Tum obdormivisse aliquando Gallum,
 suum-

ναί τὴν Φρερὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόν-
 τα ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόν-
 τιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλε-
 κτρυόνα μηνῦσαι αὐν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ ἔτω τὸν
 Ἥφαιστον παρ' Ἠλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐ-
 τὰς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα ταῖς δε-
 σμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτάς· ἀφε-
 θέντα δὲ, [ὡς ἀφείδη] 2) τὸν Ἄρην ἀγανα-
 κτῆσαι κατὰ τῷ Ἀλεκτρυόνος, καὶ μεταβαλεῖν
 αὐτὸν εἰς τὰτὶ τὸ ὄρεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀν-
 τὶ τῷ κρέανος τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.
 διὰ τῷτο ὑμᾶς ἀπολογαμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' ἔ-
 δέν

suumque praesidium imprudentem prodidisse: So-
 lem vero non animaduersum adstitisse Veneti et
 requiescenti sine cura Marti, qui crederet indica-
 turum, si quis adueniret, Gallum. Atque ita
 Vulcanum a Sole edoctum ipsos comprehendisse,
 iniectis vinctulis irretitos, quae olim illis parasset.
 Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis
 cum armis in auem cognominem mutasse, vt pro
 galea cristam haberet in capite. Eam ob caus-
 sam vos, vt excusetis vos Marti, cum nihil iam
 A 4 prodest,

2. ὡς ἀφείδη] Tam manifesta haec est expli-
 catio praemissi participii ἀφεθέντα, vt vix
 mihi temperarium, quin contra Edd. omnes
 eiecisseni. Sed ne temerarius videar, vncis
 vt suspectum seclusi. Reitz.

δὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, πρὸ πολλῆ βοᾶν, ἐπισημαινομένως τὴν ἀνατολὴν αὐτῆ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἑναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τῆτο μάλισα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτει μῆτε κρεῶν γεύεσθαι, μῆτε κυάμους ἐσθίειν, ἡδισον ἐμοὶ γῆν ἔψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων 3); ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώ-

prodest, cum sentiatis orientem Solem, canere diu ante, eiusque ortum significare.

4. GALL. Aiunt quidem et ista Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum transferim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime scire. GALL. Nosti igitur Pythagoram Mnesarchi F. Samium? MIC. Sophistam illum ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, qua lege suauissimum mihi quidem pulmentum, et facillimum concoctu, a mensis remouit: qui praeterea persuasit

3. γῆν — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἀπονον *Fler.* Ed. ante ἀποφαίνων. *du Soul.* Duas habeo de hoc loco coniecturas: vnam, vt ἀπονον transponamus, et adiiciamus copulam,

ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛΕΚ.
 Ἰσθι δῆτα καὶ κῆνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου,
 Εὐφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ
 τετραρχὸν τὸν ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ.
 Ἐκείνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥς
 ἤκουε, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα,
 ἐκ εἰδῶς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. Τῷ
 αὐτῷ

suasit hominibus, vt per quinque annos inter se
 non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud
 quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphor-
 bum. MIC. Impostorem aiunt et praestigiato-
 rem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse
 ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone
 vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus
 moribus fuerim. MIC. Hoc iam multum illo

A 5

por-

pulam, hoc modo, ἡδίστον ἐμοὶ γὰρ ἔψον
 καὶ ἄπωνον, eo sensu, quem in interpreta-
 tione posui. Altera est, an forte legendum
 sit ἄπωνον, qua ratione locum seruare pos-
 set suum, et iungi cum ἐκτράπεζον. Nem-
 pe ἄπωνον significare puto contrarium no-
 minis εὐωνος: quemadmodum hoc denotat
 facile emtu, parabile, vile; ita ἄπωνον fue-
 rit, quod non prostat venale, nec proinde
 facile emi potest. *Gesner.* Si καὶ additum
 vsquam inuenissem, transpositionem *Gesneri*
 etiam in textum recepissem. Iam vero satis
 habui lectionem *Fl.* reuocare, sensum opti-
 mum exhibentis. *Reitz.*

αὐτῷ μακρῷ ἐκείνῃ τερατωδέεσθρον, ἀλεκτρυὸν Φι-
 λόσοφος. εἶπε δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ,
 ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ
 Σαμίου Ταναγραῖος. 4) ἀναπέφηνας; εἰ πιθανὸν
 γάρ ταῦτα, εἰ δὲ πάνυ πισεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ
 δύο ἤδη μοι τεττηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια
 ἐν σοὶ τῷ Πυθαγέει. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ.
 "Ὑν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικὸς· ὁ δὲ σιω-
 πῶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήναι· ἕτερον
 δὲ καὶ πανταλῶς παρανομον. εἰ γὰρ ἔχων ὁ, τί
 σοι παραβάλοιμι, κυάμους χθές, ὡς οἶσθα,
 ἔχων, ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας
 αὐτὰς."

portentofius, gallus philosophus! Verum dic ta-
 men Mnesarchi fili, quomodo nobis pro homine
 auis, pro Samio autem Tanagracus factus sis:
 nec enim probabilia sunt ista, neque valde credi-
 tu facilia, cum *praescrip* duo iam mihi obser-
 vasse in te videar plane a Pythagora aliena.
 GALL. Quanam? MIC. Vnum, quod lo-
 quax es, et clamofus; at ille tacere quinque,
 puto, annos solidos hortabatur: alterum autem
 omnino etiam legibus *illius* aduersum. Cum
 enim non haberem quod tibi obliicerem *in cibum*,
 fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, et tu
 nihil

4. Ταναγραῖος] Nimirum Tanagram Galli pa-
 triam suam non minus ac Rhodum nobilita-
 runt. Plin. 10, 21. 24. Gesner.

αὐτάς· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαι σοι ἀνάγκη, καὶ ἄλλω εἶναι, ἢ Πυθαγόρῃ ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμῃς φαρόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τῶ πατρὸς ἐδηδόκεις.

ΑΔΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθαι, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τέτων, οὐδέ τὰ πρόσφορα ἐκάστω βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν ἐκ ἡσθίου τῶν κυάμων, ἐφίλοσόφην γάρ· νῦν δὲ φαγοίμι ἂν, ὀρνιθικὴ γὰρ καὶ ἐκ ἀπόρρητος ἐμῖν ἡ τρεφή. ἀλλ' εἰ σοι φίλον, ἄκχε πῶς ἐκ Πυθαγόρῃ τῆτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιόταυσα βίοις, καὶ αἰτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαινα ἐκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδισον ἂν τὸ ἄκχεμα γένοιτο,

nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum necesse est, aut mentitum te et alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te violatam, et aequum factum impie, cum fabas deuorasti, quam si caput parentis edisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Mycille, quae sit horum causa, neque quae unicuique vitae conueniant. At ego cum fabas non edebam; philosophabar enim; iam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc sim, et in quibus ante vitis vixerim, et quid ex vnaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me peruenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem supra quam dici potest iucundum

γένοιτο, ὥς εἴ τις αἵρεσιν προθείη, πότερον
 μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκχεῖν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος,
 ἢ τὸν πνευδάζμονα ὄνειρον ἐκείνον αὐθις ὄρᾶν,
 τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, ἢ οἶδα, ἐπότερον ἂν
 ἐλοίμην, ἕτως ἀδελφὰ ἡγᾶμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδί-
 σοις Φανῆσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε,
 καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἐτι
 γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅσις ποτὲ ὁ
 Φανείς σοι ἦν, καὶ τινα ἰνδάλματα μάταια δια-
 φυλάττεεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος,
 ἀμηνήν τινά εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;
 ΜΙΚ. Ἀλλ' ἔδ' ἐπιλήσομαι ποτε, ὦ ἀλε-
 κτρυὼν, εὖ ἴσθι, τῆς ὀψεως ἐκείνης. ἕτως μοι
 πολὺ

dum fuerit audire: adeo ut si quis mihi optio-
 nem proponat, utrum malim te audire talia enar-
 rantem, an illud beatum undique somnium,
 quod paullo ante *mibi obligit*, rursus somniare,
 nesciam utrum praeoptem: adeo geminos arbi-
 tror tuos *sermones* visis iucundissimis, et in ae-
 quali vos honore habeo, te, et pretiosissimum
 illud somnium. GALL. Adhuc nimirum re-
 tractas illud somnium, quodcunque demum fuit,
 quod tibi oblatum est, et vanā quaedam simula-
 cra illius seruas, inanem, et poetico verbo fuga-
 cem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam galle, obliui-
 scar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi
 melle

πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος κα-
 ταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφα-
 ρα ὑπ' αὐτῷ, εἰς ὕπνον αὐθις κατασπώμενα.
 εἶον ἔν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται σρεφό-
 μενα, ταιῶτον γάρφαλλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώ-
 μενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινὸν τινα Φῆς
 τὸν ἔρωτα τῷ ἑυπνίῳ, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὡς
 Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον,
 ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει
 ἀνεωγῶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ
 ἐναργὲς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι οἷός
 τίς ἐστιν, ἔτω σοι τριπόδητος ὢν. ΜΙΚ. Ἐ-
 τοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνησθαι τι, καὶ
 διεξιέναι τι περὶ αὐτῷ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυ-
 θαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ.

melle in oculis relicto abiit, vt vix aperiam prae
 illo palpebras, in somnum rursus tractas. Qua-
 le quid igitur conuersae in auribus plumae effi-
 ciunt, talem illa visa praestitere mihi titillatio-
 nem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras,
 amorem insomnii; si volucre cum sit, et termi-
 num sui volatus somnum habeat, iam transilit li-
 neam, et apertis oculis commoratur, mellitum
 adeo, et manifesto conspiciendum se praebens.
 Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit
 desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suaue
 enim est recordari, et aliquid de illo narrare:
 tu vero, Pythagora, quando de mutationibus
 expo-

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνει-
 ρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ
 μέλι; τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπες, ὡς μάθω εἶτε
 διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν 5), εἶτε διὰ τῶν
 κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙΚ.
 Οὐδὲ δι' ἑτέρας τέτων, ὦ Ποθαγόρα. ΑΛΕΚ.
 Καὶ μὴν Ὁμηρος δύο ταύτας μῆνας λέγει. ΜΙΚ.
 Ἐὰ χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, ἔδδεν εἰ-
 δότα ὀνείρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ
 τῶν τοιγῶν ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκείνος ἐώρα,
 ἔδδεν πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ
 διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιος ἀφίκετο, χρυ-
 σᾶς

expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare
 desieris, et deterferis mel a palpebris. Iam vero
 prior dicito, ut audiam, utrum per eburneas
 portas, an per corneas aduolauerit tibi somnium.
 MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL.
 Verum Homerus solas istas duas refert. MIC.
 Valere iube nugatorem illum poetam, somnio-
 rum imperitum. Paupercula forte insomnia per
 illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide,
 caecus homo, videbat. At mihi per aureas quas-
 dam portas venit dulcissimum, aureum et ipsum,
 et

5. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti
 per portam eburneam, vera per corneam,
 vid. etiam ap. Virgil. Aeneid. VI, 894. *Sunt
 geminae somni portae etc. Reitz.*

εἶς καὶ αὐτός, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημέ-
νος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ.
Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν. ἀτε-
χνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνῃ σοι εὐχῆς τὸ ἐνίπνιον,
καὶ μέταλλα 6) ὅλα χρυσίᾳ κεκοιμήσθαι μοι
δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολύ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον,
πολύ· πῶς οἶει καλὸν, οἶαν τὴν αὐγὴν ἀπα-
στράπτειν; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτῆς
ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ἐπό-
τε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἴτα τὸ χρυσίον θαυ-
μάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τῆ καλλίστῃ
τῶν

et auro vestitum vndique, multum quoque auri
secum adferens. GALL. Desine, bone Mida,
aurum loqui. Sine dubio enim ex illius voto
istud tibi somnium, et tota auri metalla somniasse
mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi,
multum: quam putas pulchrum! quo splendore
fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude
dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum
ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admi-
ratur, bene ille quidem, in principio statim pul-
cherri-

6. μέταλλα] Metalla Latinis et Graecis scri-
ptoribus sunt loca, vnde metalla effodjuntur.
Graecius.

τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛΕΚ. Μὼν ἐκεῖνο
ζητεῖς,

Ἄριζον μὲν ὕδωρ·

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ

Ἄτε διαπρέπει νυκτὶ,

Μεγάνορος ἔξοχα πλέττε;

ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τέτο. ὥσπερ γὰρ τὸ μὸν
ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἔτως ἐπαινεῖ τὸ
χρυσίον. ὥς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἀνίσσον,
ὥ σοφώτατε ἀλεκτερυών. ὅτι μὲν ἐκ οἰκόσιτος
ἦν χθές, οἶσθα· Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλέσιος
ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λασάμενον 7) ἤκειν ἐκέλευε
τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

cherrimi canticorum omnium. GALL. Num
illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super incluta munera Pluti est.

ΜΙΚ. Per Iouem, hoc ipsum. Velut enim so-
mnium meum vidisset Pindarus, sic laudat au-
rum. Vt vero iam scias, quale fuerit, audi, gal-
le doctissime. Heri me domi non coenasse; νο-
στι. Eucrates enim diues in foro me cum vidis-
set, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

8. GALL.

7. λασάμενον] Vera hic obseruatur verbi
medii potestas, i. e. *quum lauerim me*. Reitz.

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τᾷτο., πεινάσας παρ' ἑλὴν τὴν ἡμέραν, ἄχρει μοι βαθείας ἤδη ἐσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείμους κυάμους κομίζων, ἔ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόني ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια ἐκ ἀφ' ἧς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δεῖπνήσας ἐπανήλθον, ἐκάρθρον εὐθύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπίσας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε δεῖπνῆν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δεῖπνου ἐκεί-

8. GALL. Probe equidem noui, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certauerit Olympia. MIC. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, cubitum statim concessi. Tum mihi, vt Homerus ait, *Nocte sub ambrosia diuinum*, vere, *somnium adeste*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, et coenam qualis fuerit, et conuiuii rationem vniuersam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, et tamquam somnium
Luc. Op. T. VI. B quod-

ἐκείναι προάγοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὡς μὲν ἐνσχλήσῃ, καὶ ταῦτα διηγέμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ᾧπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθρὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλασττόμην, ὡς μὴ κατασχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχεῷ τῷ τριβῶνι συμπαρομαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλε, Φησι, θυγατρός τήμερον ἐσιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλὰς. ἐπεὶ δὲ τίνα Φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἶόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ

quoddam illius coenae effingas, et memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem et tu vis, fane dico. Nunquam ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenassetem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassetem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detricto palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, et vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu

σὺ ἀντ' ἐκείνῃς ἦκε λυσάμενος, ἣν μὴ ὄγε κλη-
θεὶς αὐτὰς εἶπη ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφί-
βολός ἐσι. τῷτο ἀέκσας ἐγὼ, προσκυνήσας,
ἀπῆεν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἡπίκλον τινα, ἢ
πλευρίτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακι-
ζομένῳ ἐκείνῳ, ἔ' ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος,
καὶ διαδόχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτρῆ,
αἰῶνα μήκισον ἐτίθέμην, συνεχὲς ἐπισκοπῶν 8),
ὅποσάπην τὸ σριχεῖον εἶη, καὶ πηνίκα ἤδη λε-
λῆσθαι δέοι. καὶ περὶ δὴ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο,
πρὸς

tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus
est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius
est. His ego auditis, illoque adorato, discessi
vota faciens omnibus Diis, ut febricolosum hor-
rorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto
immitterent, cui subsessor ego, et coenae vica-
rius atque successor vocatus eram. Atque tem-
pus illud usque ad balneum, saeculum computa-
bam longissimum, respiciens saepe, quot pedum
umbra solaris esset, et quando me lotum esse
oporteret. Et cum tandem venisset tempus, ce-

B 2 leri.

8. ἐπισκοπῶν] *respiciens, quot pedum esset so-
laris umbra.* Veteres enim tempus metie-
bantur pedibus ad proprii corporis umbram.
Pollux lib. VI. c. 8. τῇ σκιά δ' ἐτεκμαί-
ροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδῶ·
ἣν καὶ σριχεῖον ἐκάλεον. *Gracianus.*

πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι,
κοσμίως μάλ᾽ ἐσχηματισμένος, ἀντιζεύξας τὸ
τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ
ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλας τε
πολλὰς, καὶ δὴ κακῆϊνον, Φορᾶδην ὑπὸ τεττά-
ρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν
νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλα δὲ πονήρως ἔχων.
ὑπέστεινε γὰρ, καὶ ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπετο
μύχιόν τι, δυσπρόσοδον, ὥχρὸς ὧν ὅλος, καὶ
διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέ-
γετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τὰ με-
γάλια φλυαρχόντων. ὁ γὰρ πῶγων μάλ᾽ τρα-
γικὸς

Ieriter me in pedes coniicio, abeo, in decentem
maxime habitum compositus, conuerso palliolo,
vt purior pars extra obuersa esset.

10. Ac deprehendo ad ianuam cum alios mul-
tos, tum illum quoque, a quatuor hominibus
in lectica gestatum, cui ego substitutus conuiua
esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur;
et manifestum erat illum male habere; subinde
enim ingemiscebat, et tussiebat ex imis recessi-
bus, ita vt prope ipsum accedere metueres, pal-
lidus totus, atque tumidus, sexagenarius circi-
ter: dicebatur vero philosophus esse de eo ge-
nere, qui garrire solent apud adolescentulos.
Barba quidem ei plane caprina erat, supra mo-
dum

γινὸς ἦν, ἐς ὑπερβολὴν καρῶν· καὶ αἰτιωμένα
 δὲ Ἀρχιβίῳ τῷ ἰατρῷ, δίδτι ἔτις ἔχων ἀφί-
 κετο, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἔχρη προδιδίναί,
 καὶ ταῦτα Φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ μυρία νόσοι
 ἐμποδῶν ἰσῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερ-
 βωρᾶσθαι πρὸς ἡμῶν. ἔμεναν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ'
 ἐπαινέσεται σε, ἢ οἶκοι παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον
 ἐποθανεῖν ἐθέλοις, ἢ περ ἐν τῷ συμποσίῳ συν-
 αναχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τῷ Φλέγμα-
 τος. ἐκείνος μὲν οὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ
 προσεποιεῖτο ἀκηκεῖναι τῷ σκώμματος· ἐφί-
 σματα δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λαβόμενος,
 καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμάπολιν (τῷτο γὰρ ὁ Φιλόσο-
 φος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, Φησιν, εὖ μὲν ἐποίη-
 σας αὐτὸς ἦκων πρὸς ἡμᾶς· ἔμειον δ' ἂν τι σοι
 ἐγένετο,

dum tonsorem inuitans. Atque accusante illum
 Archibio medico, quod ita sese habens veniret,
 officium, inquit, non decet deserere, virum prae-
 ferim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant:
 contemptum enim se a vobis putaret Eucrates. Quin,
 dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius
 mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita
 animam extussumus. Ille quidem magnitudine
 quadam animi se audisse dictum dissimulabat.
 Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns
 Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus,
 Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos
 cum venisti: sed nihil damni facturum eras, nam
 B 3 absen-

ἐγένετο, καὶ ἀπόντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσκαλτο ἄν. καὶ ἅμα λέγων εἰσῆει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἀπιένῳ παρσκευαζόμεν· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπελὺ ἐνδοιάσας, ἐπεὶ με πάλιν σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, Ἔφῃ, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς ἐσιαθῆναι, ὥς σὺ χώραν ἔχῃς· εἰσῆειν οὖν μάτην λύκος χανὼν παρὰ μικρὸν αἰσχυρόμενος ὅτι εἶδεν ἐξεληλαμένον τῷ συμποσίῃ τὸ παιδίον τῷ Εὐκράτης. καὶ περὶ δὲ κατακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέστεσαν τὸν Θεσμόπολιν, ἐν ἀπραγμένως, νῆ
Δία,

absenti etiam omnia deinceps missurus eram: et cum his verbis intrat manus illi praebens seruis insuper innixo.

II. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, *Accedo, inquit, tu etiam Micylle, et coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non frustrahans lupus, erubescens quod convivio expulisse viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto,
iutue-

Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπ-
 αυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὥς δια-
 μένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτερεῖν
 δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένη πλεσίον κα-
 τακτεῖσθαι αὐτῷ, ἐμὲ κατακλίνεσι φέροντες,
 ὥς ὁμοτράπεζοι 9) εἶημεν. τέντεῦθεν ἐδειπνῶ-
 μεν, ὡ Πυθαγόρα, πολυόψόν τι καὶ ποικίλον
 δεῖπνον, ἐπὶ χρυσᾷ πολλῇ, καὶ ἀργύρε· καὶ ἐκ-
 πώματα ἦν χρυσᾷ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ
 μουσουργοί, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὅλως, ἡδί-

57

iuvenes bene magni, cervicalibus illum fulcien-
 tes vndique, vt eo situ maneret, ac durare ali-
 quamdiu posset. Deinde quod nemo prope il-
 lum accumbere sustineret, me eo detrudunt, vt
 eadem mensa vteremur. Hinc igitur coenauim-
 us, Pythagora, multi cibi coenam et variam,
 aurique multi atque argenti. Et pocula erant
 aurea, et ministri formosi, et symphoniaci, et
 ridicularii: atque in vniuersum, suauissime tem-

B 4

pus

9. ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle
 Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, sed
 mensae societatem indicat, non modo illam
 communem, verum etiam peculiarem. Nem-
 pe mensa etiam minor suppellex, tabula,
 lanx, in qua vni vel duobus sua cibi portio
 apponitur. Notum est illud Aen. VII, 15.
Heus etiam mensas consumimus. Gesner.

ση τίς ἦν ἡ διατριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπεις
 ἔ μετρίως, ὁ Θεσμύπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν
 τίνα πρὸς με διεξιὼν, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο
 ἀποφάσεις μίαν κατὰφασιν ἀποτελεῖσι, καὶ
 ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ ἔκ ἐστιν, ἐνίοτε δὲ καὶ κέ-
 ρατα ἐφάσκειν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἔ-
 δὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρει, καὶ ὑπε-
 τέμνετο τὴν εὐφροσύνην, ἔκ ἐὼν ἀκέραιον τῶν
 κίθαριζόντων, ἢ ἀδόντων. τῆτο μὲν σοι, ὦ
 ἀλεκτρυὼν, τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἤδισον,
 ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκλήρωθης τῷ
 λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

ΜΙΚ. Ἄκχε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὦμην γὰρ
 τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, ἔκ οἷδ' ὅπως
 ἀπο-

pus traducebatur: nisi quod vnum male me ha-
 bebat, nempe non mediocriter molestus mihi
 Thesmopolis, qui quandam mihi Virtutem nar-
 raret, doceretque, negationibus duabus vnam
 effici affirmationem; et, si dies sit, noctem non
 esse; et, cornua dicebat me habere; ac talia mul-
 ta, philosophiam mihi non petenti impertiens,
 continuato sermone blaterabat, interpellabatque
 hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsan-
 tibus canentibusque attendere. Habes, galle,
 coenam. GALL. Non iucundissimam, Micylle, ma-
 xime cum fors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Iam audi etiam Somnium. Vide-
 batur mihi ipse Eucrates, orbis nescio quomo-
 do,

ἀποθνήσκον· εἴτα προσκαλέσαντά με, καὶ δια-
θήκας θέμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ὁ πάντων
ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν
δὲ παρελθόντα εἰς τὴν εἰσίαν, τὸ μὲν χρυσίον
καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκίφαις τισὶ μεγά-
λαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα,
τὴν ἐσθῆτα, καὶ τροπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ
διακόνους, πάντα ἐμαῖ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι· εἴ-
τα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκῇ ζεύγας, ἐξυπτιαζών,
περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπὶ φθονος.
καὶ πρόσθεον πολλοί, καὶ περιίππευον, καὶ εἴ-
ποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκεῖνην
ἔχων, καὶ δακτυλίας βαρεῖς ὅσας ἐκκαίδεκα ἐξ-
ημένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἐξιάσιν τινα
λαμ-

do, moribundus aduocare me, et testamento
condito; quo heres ex asse scriptus eram ego,
paullo post mori. Me autem adita hereditate
aurum quidem et argentum scaphis quibusdam
magnis haurire, perpetuo et copiose adfluens;
reliqua autem, vestem, mensas, pocula, mini-
stros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eue-
hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus,
qui me viderent, et inuidendus. Ac praecurre-
bant multi, ac circa me equitabant, plures au-
tem sequebantur. Ego autem vestem habens il-
lius et anulos, quam graues! sexdecim, aptos
digitis, iubebam conuiuium quoddam splendi-

λαμπράν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑπόδοχὴν τῶν Φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρήσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο 10), καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τῷ ὄντα με, καὶ Φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκάθην τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακέντος εἰσκομιζομένη, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλῆτον ἐκείνον διασκεδάσας, ὑπὸ νέμῳν φέρεσθαι παρεσκεύασας. ἄρα σοι ἀλόγως

dum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, vt in somnio etiam fieri probabile est, iam aderant. Ac coena iam referebatur; iam instaurabatur potatio. In hoc iam eram, et amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; iam placenta efferebatur, cum tu intempestiuo cantu perturbasti nobis conuiuium, mensas euertisti, diuitias illas dissipasti, et vt ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid

10. τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam et sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, et ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo conuiuae ad laetiores inuitatiunculas et pocula vberiora transeunt. Itaque probaui lectionem Ald. 2. et Hagen. ἐσκομιζομένη. Gesner.

γῶς ἀγανατῆσαι κατὰ σὲ δοκῶ, ὡς τριέσπε-
ρον ἂν ἠδέως ἔτι εἶδον τὰν ἄνερῒν μοι γενόμενον;

ΛΑΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἶ καὶ Φιλόπλω-
τος, ὦ Μίκυλλα, καὶ μόνον τῆτο ἐξ ἅπαντος
θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμων εἶναι παλὺ κερτῆ-
σθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυ-
θαγόρα, τῆτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὐ-
φορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένους
τῶν βορέων, ἐξήεις πελεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς,
καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον
ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἡξίας
χρυσῷ διαδεδαμένος τὰς πλοκάμους ἔχων δια-
κινδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦ-
το Χαρίτασιν ὁμοίως εἰπεῖν σου τὰς κόμας,
ὅτι

quid sine ratione indignari tibi videor, qui tri-
bus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret
illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL. Adeone amans es auri atque divi-
tiarum, Micylle, et tantum hoc ex omnibus ad-
miraris, et beatum esse putas multum possidere
aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc
facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses,
aurum atque argentum de cincinnis suspensum
gerens in pugnam contra Achiuos exhibas, in
bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum
praestabat. Tu vero tum etiam volebas reuin-
ctos auro cincinnos habens subire pericula. Et
videtur mihi ob id ipsum *similes Graiis* vocasse
comas

ὅτι χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφίκωντο· μακρῶ
 γὰρ ἀμείνεις δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεράν ἐφαίνον-
 το συναναπεπλεγμένα τῷ χρυσίῳ, καὶ συνα-
 πολάμπυσσιν μετ' αὐτῶ. καίτοι τὰ μὲν σὰ, ἰδὲ
 χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθ' υἱὸς ὦν, ἐτί-
 μας τὸ χρυσίον. ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ,
 καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνος καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἤρα-
 σθη τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μέρανος, ἐκ ἔχων
 εἰς ὃ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλαι, εἰδὲ
 ὅπως ἂν διαφθείρειε τῷ Ἀκρίσι τὴν Φρουράν,
 ἀκῆεις ἤδη πρὶν ὥς χρυσίον ἐγένετο, καὶ εὐεῖς
 διὰ τῶ τέγχε, συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. ὥς τε τί
 ἂν σοι τὸ ἐπὶ τ' τῷ ἐτι λέγοιμι; ὅσας μὲν
 κρίας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἀνπαρῇ,
 καλὰς

comas tuas Homerus, quod argento constringe-
 bantur et auro. Longe nimirum praestantiores
 videbantur et amabiliore, implexae auro et cum
 illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-
 cre est, si, Panthi filius, magni aurum fecisti.
 Verum ille Deum pater atque hominum, Satur-
 ni ille et Rheae filius, qui quondam Argolicae
 illius puellae amore captus est, cum non habe-
 ret in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii
 custodiam quomodo corrumperet, iam audisti
 alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas,
 cum amasia congressus sit. Quid ergo post il-
 lud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates
 praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros
 ipsos

καλῆς τε αὐτὰς, καὶ σεφῆς, καὶ ἰσχυρᾶς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ αἰοδίμους ἐν βραχείᾳ τίθησι.

Τὸν γείτονα γὰρ μοι τὸν ἐμύτεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, ὃ πρὸ πολλῶν δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔτνος ἤψαν τοῖς Κρονίοις, δύο τέμνες τῶ ἀλλᾶντος ἐμβαλῶν. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεὺν τρύβλιον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκᾶν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπωμόσατο θεοὺς τυσούτους, ἀλλὰ τί ἐν ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε,

ὦ

iplos et sapientes et fortes reddat, honore ipsis conciliato et gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos breui reddat ac celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum mecum coenauit, cum coquerem ex fractis leguminibus puliculam, Saturnalibus, iniectis duobus de farcimine frustis. GALL. Noui, si-mum illum, breuem, qui fictilem quam solam habebamus patellam furatus, et sub alā occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde peierauit Deos? Sed cur non indicabas, et clamabas tum, galle,

ὃ ἀλεατριῶν, ληϊζομένους ἡμᾶς ἐρῶν; ΑΛΕΚ.
 Ἐκόκκωζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τί
 δ' ἔν ὁ Σίμων; εἴποις γάρ τι περὶ αὐτῷ ἐρεῖν.
 ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλείσιος ἐς ὑπερβολήν,
 Δριμύλος τῆνομα· ἔτος ζῶν μὲν ἐδὲ ὀβολὸν ἔ-
 δωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ; ὅς ἐδὲ αὐτὸς ἤπτε-
 το τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρόην,
 ἅπαντα ἐκείνη κατὰ τὰ νόμους, Σίμων 1.)

ὁ τὰ
 galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cu-
 curriebam, quod solum tum poteram. Quid
 ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus ali-
 quid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus,
 Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec
 obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui
 nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero
 nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo-
 ille

II. ἅπαντα ἐκείνη — Σίμων] Illud, ὁ τὰ
 ῥάνια τὰ πιναρὰ, ita Lucianeum est, ut
 qui illi ereptum eat, non nosse virum vi-
 deatur. Sed neque non commode (in fu-
 toris praesertim semidocti sermone familiari,
 et ad sapientiam ostendendam abrupto)
 iungi videntur ista ἅπαντα ἐκείνη ἐξελαύ-
 νει. Quae absconderat Drimylus, quae at-
 tingere ausus non fuerat, ea Simon exigit,
 protrahit e tenebris et prodire in lucem at-
 que conspectum iubet, dum illis qua domi
 qua in publico utitur etc. Si τῷ ἐξελαύ-
 νει placeat solennem illam in equo vel curru
 proce-

ὁ τὰ ῥάγια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον περιλεί-
 χων ἄσμενος ἐξέλαινει, ἀλκρηγῇ καὶ ὑσγίνοβα-
 Φῇ 12) ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ
 χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέ-
 ζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνέμενος, οὐδὲ
 προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. Ἐναγχος γὰρ ἐγὼ μὲν
 ἰδὼν περσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ
 ἀγανακτήσας, Εἶπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ
 κατασμικρύνειν μου τοῦμομα· σὺ γὰρ Σίμων,
 ἀλλὰ

ille cum pannis sordidis, ille qui patellam ligur-
 riebat, lactus domo exigit, purpuras indutus et
 hyssina, seruos, et bigas, et aurea pocula, et
 mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab
 omnibus, nos neque respiciens amplius. Nu-
 per enim ego procedentem videns, *Salve*, dice-
 bam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit,
mendico, meum nomen ne deminuat: neque enim Si-
moni

procedendi significationem servare: tunc
 ἄσμενος illud iungendum cum περιλεί-
 χων, et intelligendum ad ἅπαντα ἐκείνα,
 et quae sequuntur, verbum ἔχει. *Gesner*.
 12. ὑσγίνοβαΦῇ] *Aelian*. V. H. III. c. 9. φλό-
 γινα ἐνδεδυκότες καὶ ὑσγίνοβαΦῇ. Vbi *Pe-*
ritz. ex *Salmas*. Exerc. *Plin.* p. 272. docet,
 colorem ὑσγίνοβαΦῇ medium fuisse inter
 coccum et purpuram, propiorem tamen
 purpurae. *Reitz*.

ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι· τὸ δὲ μέγιστον,
ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτῇ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρή-
πτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς
μὲν προσίεται, καὶ ἰλεώς ἐσιν, αἱ δὲ ἀπειλᾷσιν
ἀνελεῖν αὐτάς, ἀμελόμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγα-
θῶν ὁ χρυσὸς αἰτίος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τὰς
ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίας ἀπεργάζεται, ὥσπερ ὁ
ποιητικὸς ἐκείνος κεδός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν
ποιητῶν λεγόντων·

Ω χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας 13). καὶ,
Χρυσὸς γάρ ἐσιν, ἔς βροτῶν ἔχει κράτη.
ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυνών;

ΑΛΕΚ.
*mon vocor, sed Simonides. Maximum vero illud
est; quod eum amant etiam mulieres: at ille
apud has quoque delicatum se facit, easque de-
spicit: et alias quidem admittit propitius; aliae
vero minantur, futurum ut mortem sibi consci-
fcant, si porro negligentur. Vides, quantorum
bonorum aurum causa sit; siquidem deformes
etiam refingit, et, ut poëticus ille cestus, reddit
amabiles. Audis vero et poëtas dicentes:*

*1. Pecunia ingens generis humani bonum; et,
Pecunia in res regimen humanas tenet.
Sed quid inter haec ridebas, galle?*

15. GALL.

13. κτέρας] Κτέρας hic locum habere non
videtur. *Guier.* Recipiatur ergo pro eo
βροτοῖς ex *Eurip.* vertaturque, *Aurum res
iucundissima mortalibus. Reitz.*

ΑΛΕΚ. "Οτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 πρὸ τὰ ἴμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν
 πλυσίων. Ὅδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον
 ὑμῶν τὸν βίον βιάσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης
 καὶ πλυσίος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος
 βίᾳ πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς
 εἴσῃ ἕκασα. ΜΙΚ. Νή Δία, καιρὸς γὰρ ἤδη
 καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἡλλάγῃς, καὶ ἃ σύννοισθα τῷ
 βίῳ ἐκάζω. ΑΛΕΚ. "Αγε, τοσῷτόν γε προ-
 σιδῶς, μηδένα με σὲ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα
 ἑώρακέναί. ΜΙΚ. Ἐμᾶ, ὦ Ἀλεκτροῦν; ἔτι
 σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λαιδορεῖσθαι σοι.
 ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρχάμενος, ὅπως
 εἶς

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu et-
 iam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, de-
 ceptus es circa diuites. At illi, bene noris, mul-
 to miseriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi
 dico, qui et pauper et dives saepe fuerim, et vi-
 tae vniuscuiusque fecerim experimentum: paullo
 post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic
 per Iouem: tempus enim iam est, vt dicas, quo-
 modo mutatus fueris, et quorum de vnaquaque
 vita tibi sis conscius. GALL. Audi ergo. Ve-
 rum hoc ante noris, neminem mihi visum, te
 qui viueret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu
 beatus sis! irritas enim me, vt tibi maledicam.
 Verum dic ab Euphorbo inde factu initio, quo-
 Luc. Op. T. VI. C modo

ἐς Πυθαγόραν μεταβαλήθης, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τῆς
ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ
παθεῖν, ἐν πολυειδέσσι τοῖς βίαις.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος 14) τὸ πρῶ-
τον ἡ ψυχὴ μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδω
ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἢν τινα τὴν καταδίκην ἐκ-
τελέσῃ, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε ἔτε
ὅσιον ἔτε ἐμοὶ εἰπῆν, ἔτε σοὶ ἀκέειν τὰ τοιαῦ-
τα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην . . . ΜΙΚ.
Ἐγὼ δὲ πρὸ γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς
ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἶπε, εἰ καὶ γὰρ ποτε
ἠλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.
ΜΙΚ.

modo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps
usque ad gallum: verisimile enim est multa vi-
disse te ac passum, in diuersis adeo vitis.

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum
anima mea deuolans in terram hominis corpus
subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit
dicere: et alioqui neque dicere mihi talia fas est,
neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . .
MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis
fuerim, hoc mihi prius dicito. Vtrum ego quo-
que, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane.
MIC.

14. ἐξ Ἀπόλλωνος] Seruat decorum Lucia-
nus. Volebat suspicionibus quibusdam ho-
mines inducere Pythagoras, vt crederent,
se esse, Apollinem. Vid. *Iamblichus* l. 177.
et *Porphyr.* l. 28. *Gesner.*

ΜΙΚ. Τίς ἔν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γάρ
 τῷτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ; μὲρμηξ Ἰνδικὸς
 τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυπτόντων. ΜΙΚ. Εἴτα
 ὤκνην ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἤκειν
 εἰς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνῃ ἐπισιτισάμενος (ς); ἀλ-
 λὰ καὶ τί μετὰ τῷτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γάρ
 εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι
 ἤδη ἀνασᾶς ἀπὸ τῆ παττάλῃ, ἐφ' ἧ σὺ ἔσηκας.
 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῷτο ἔδεμια μηχανῇ.

Πλήν

MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere?
 volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica
 de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC.
 Tum pigratus sum miser, patiarum micarum
 sumto inde viatico in hanc vitam venire? Ve-
 rum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile
 enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit,
 surgam statim, et ab ipso illo, in quo tu modo
 insistis, clauo me suspendam. GALL. Nullo
 istud modo resciscas.

C 2

17. Ve-

15. ὤκνην — ἤκειν — ἐπισιτ.] Nihil deest
 ad sensum, modo aliter construantur verba,
 quam adhuc factum, aut leuissima transpo-
 sitione iuventur, ad quam Gesneri versio
 pronum iter monstrat. Conf. supr. Alex. c.
 6. ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκεῖντα, infra
 Icar. c. II. Bis Accus. c. 28. ἐπεὶ δὲ ἰνα-
 γῶς ἐπεσιτίσατο. Vnde videbis, non esse
 ala, comedo, vt. vulgo, sed in viaticum capio,
 s. de frumento mihi prospicio. Reitz.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὐφροβος ἐγενόμην (ἐπεί-
 νειμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχομένη ἐν Ἰλίῳ, καὶ
 ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυ-
 θαγόραν ἦκον. τῶς δὲ περιέμενον αἶοικος ἐσῶς,
 ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθηταί μοι τὸν ἦ-
 κον. ΜΙΚ. Ἀσιτος ὢν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος;
 ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ἐδὲ γὰρ ἔδει τέτων, ἢ μό-
 νῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκᾶν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρό-
 τερόν μοι εἶπέ τοιαῦτα ἦν οἶα Φησιν Ὅμηρος
 γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνος ἠπίστα-
 το, ὦ Μίκυλλε, ὅς γιγνομένων ἐκείνων, κάμη-
 λος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι Φημί
 ὑπερφυῆς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαν-
 τα

17. Verum enim vero cum Euphorbus essem,
 ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfe-
 ctusque a Menelao, interiecto aliquo tempore
 veni in Pythagoram: interim vero sine domo
 mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domici-
 lium. MIC. Cibine, o noster, expers et po-
 tus? GALL. Nimirum. neque enim indige-
 bat his, nisi solum corpus. MIC. Numquid er-
 go res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt,
 quales gestas esse Homerus ait? GALL. Vnde
 iste sciret, Micylle? qui, cum ista fierent, Ca-
 melus esset in Baëtris? Ego vexo tantum tibi
 dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec
 fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque
 Hele-

τα ἔτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν ἔτω
καλὴν, ὡς οἶονται. εἶδον γὰρ λευκὴν μὲν τινα
καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύνα
θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν,
ἡλικιωτὶν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς
πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναῖς εἶχε, κατὰ τὸν
Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶ-
λε Τροίαν κατὰ τὰς πατέρας ἡμῶν, τὰς τότε
μάλισα. διηγέιτο γάρ μοι ὁ Πάνθος ταῦτα,
κομιδῇ μενράκιον ὦν, ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡ-
ρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιᾶτος ἦν
ἄριστος, τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;
ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθη; ὦ Μί-
κυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ
παρὰ

Helenam ipsam ita pulchram, vt putant. Vidi
enim candidam quidem aliquam, longo collo, vt
cycni filiam agnosceres, caeterum valde anum,
et Hecubae fere aequalem; quam Theseus pri-
mum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Her-
cule vixit. Hercules autem prius Troiam cepe-
rat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter
aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, di-
cens, visum a se, puero admodum, Herculem.
MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestan-
tissimus vndique? an haec quoque temere confi-
cta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit,
Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae
C 3 apud

παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέ-
μιος ὢν; τὸν μέντοι ἐταῖρον αὐτῷ τὸν Πάτρο-
κλον ἔχαιπεως ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δό-
ρατι. ΜΙΚ. Εἴτά σε ὁ Μενέλαος μακρῶν εὐχε-
ρέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγό-
ρα δὲ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστῆς
ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γάρ, οἶμαι, τὰ ληθῆ λέγειν.
ἄλλως δὲ ἐκ ἀπαίδευτος ἔδ' ἀμελέτητος τῶν
καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴ-
γυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ
σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον
τὰς βίβλους τὰς Ὠρε καὶ Ἰσιδος, καὶ αὖθις εἰς
Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθικα τοὺς κατ'
ἐκείνα

apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo
enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patro-
clum amicum non magno negotio hasta traie-
ctum interemi. MIC. Deinde te multo etiam
minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic
de Pythagora.

13. GALL. In vniuersum, Micylle, Sophista
fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin
nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optima-
rum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum,
vt de sapientia conferrem cum prophetis; atque
admissus in adyta, Hori libros et Ifidis edidici:
tum rursus naui in Italiam delatus, eo adduxi
Grae-

ἐκείνα Ἑλλήνας 16), ὥς τε θεὸν ἦγον με. ΜΙΚ.
 Ἦκασα ταῦτα, καὶ ὥς δόξιας ἀναβεβιωκέναι
 ἀποθανών, καὶ ὥς χρυσὲν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαι
 ποτε αὐτοῖς. ἐκείνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλ-
 θε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυά-
 μων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάνηψε τὰ τοιαῦτα,
 ὦ Μικυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλετρυών; ΑΛΕΚ.
 Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σέ τὴν ἀλήθειαν
 ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἐδὲν ὀννεῖν ἐχρῆν
 λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπό-
 την γὰρ ἐκ ἂν εἴποιμι ἐτι. ΑΛΕΚ. ἐδὲν ὑγιές,
 ἐδὲ

Graecos illius regionis, vti me pro Deo habe-
 rent. MIC. Audiui ista, teque putatum esse re-
 vixisse post mortem, et ostendisse iis aliquando
 femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in
 mentem tibi venit, vt legem ferres de carnibus
 fabisque non edendis? GALL. Noli perqui-
 rere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle?
 GALL. Quia pudet me verum tibi de illis di-
 cere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad
 virum contubernalem et amicum; dominum
 enim non amplius dixerim. GALL. Sanum ni-

C 4

hil

16. κατ' ἐκείνα Ἑλλήνας] *L. Bos* de Ellipsi
 p. 93. super hoc loco ait: κατ' ἐκείνα δι-
 ci pro κατ' ἐκείνα μέρη τῆς γῆς. Adeo-
 que reddendum, Graecos, qui isthic erant.
Reitz.

ἔδ᾽ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνή-
θη, καὶ ταῦτά τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἤκιχα
ἐπισπάσομαι τὰς ἀνθρώπους εἰς τὸ θυμῷ· ὅσα
δὲ ἂν ξενίζοιμι 17), τοσαῦτα καινότερος ὦμην
αὐτοῖς ἐσθθαι. διὰ τῆτο καυνοποιεῖν εἰλόμην,
ἀπὸ ῥήτον ποιησάμενος τὴν αὐτάν, ὡς εἰκάζον-
τες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθ-
άπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ.
Ὁρᾷς; καταγελαῶς μὲ καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει 18)
τοσαῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταπον-
τίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι
ἐπομέ-

hil neque sapiens erat. Sed videbam, si con-
sueti et eadem, quae vulgus, in legibus pone-
rem, in admirationem me non perducturum esse
homines. Quo magis autem peregrina statue-
rem, tanto magis novum atque admirabilem me
illis putabam futurum. Itaque novare quaedam
institui, arcanam eius rei fingens causam, ut
coniecturis utentes alii aliis, omnes admiratione
percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC.
Vides? non minus me pro mea parte derides,
quam Crotonienses et Metapontinos et Tarenti-
nos, et reliquos, qui muti te sequebantur, ado-
rabant-

17. ὅσα δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μάλ-
λον intelligendum relinquitur. Reitz.

18. ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud Ari-
stoph. Ran. I. ubi Scholiastes exponit ἐν τῷ
ἴσῳ μέρει. Reitz.

ἱπομένων, καὶ προσκυνοῦντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ
πατῶν ἀπολιμπάνοις.

Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετ-
ημφιάσω μετ' αὐτόν; Α Λ Ε Κ. Ἀσπασίαν
τὴν ἐκ Μιλήτης ἐπαῖον. ΜΙΚ. Φεῦ τ' ἔλῃ λόγῃ,
καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλαις, ὁ Πυθαγό-
ρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὠτοόκεις,
ὦ ἀλεκτρυόνων γενναϊότατε, καὶ συνῆσθα Πε-
ρικλεῖ, Ἀσπασία ἔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ;
καὶ ἔρια ἔξανες, καὶ πρόκην κατήγες, καὶ ἐγυ-
νακίζε εἰς τὸ ἐταιρικόν; Α Λ Ε Κ. Πάντα ταῦ-
τα ἐποίην, ἢ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ
ἐμῆ; καὶ ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ Καίνευς, ὥς ἐ ὅπως
ἀν' ἀποσκώψης εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνας ἀποσκώψας
ἔση.

rabantque, quae tu inambulans relinqueres,
vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea in-
duisti? GALL. Aspasiā, meretricem Mile-
siā. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter
alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando,
vbi oua etiam tu pareres, gallorum generosissi-
me. Consueuisti itaque cum Pericle, quum ef-
les Aspasia? et vterum ex eo gestasti, et lanas
carpsisti, et deduxisti fila, et meretricium gynae-
ceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equi-
dem, non solus, sed etiam Tiresias ante me,
et Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in
me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris. MIC.

ἔση. ΜΙΚ. Τί ἔν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὥπυισεν; ΑΛΕΚ. Ὅραός, οἷον τῆτο ἡρώτησας, εἰς τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκᾶσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἶπης, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοῖσταν, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θελοῖ παρ' ἀσπίδα σῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, καὶ εἰς μακρὰν ὠδίνεσταν· ἔση γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγχῃ, καὶ ἀλεκτρυὼν, ἀπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ ἔν Φασι, καὶ Πυθαγόρην ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς

Quid ergo? vtra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsum? MIC. Sed et si tu non dicas, fatis Euripides illud diremit, cum dixit, malle se ter cum clypeo stare *in acie*, quam semel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, et saepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milelios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam cum Pythagoras esses et forma splendida, saepe Aspasiā fuisse tyranno.

20. Ec-

Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αἴ-
 θις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κρατῆς.
 ΜΙΚ. ὦ Διοσκόρω, τῆς ἀνσμοιότητος, ἐξ ἐταί-
 ρας Φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα
 πένης, καὶ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἴτα ἵπ-
 πος, καὶ κολοῖός, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυ-
 ρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμῆσασθαι
 ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλσυχτρῶν πολλάνικς·
 ἥσθη γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δε-
 λύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελῶν
 ὁσημέραι σὲ ποτνιωμένε καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ
 πενίᾳ, καὶ τὰς πλεσίχες θαυμάζοντος, ὑπ' ἀ-
 γνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ
 ἦδεις

20. Equis vero post Aspasiam vir, aut quae
 mulier denuo prodiisti? GALL. Cynicus Cra-
 tes. MIC. O Iouis pueri! quae dissimilitudo,
 ex meretrice Philosophus. GALL. Tum rex,
 deinde pauper, et paullo post Satrapa, deinde
 equus, et graculus, et rana, et sexcenta alia.
 Sed longum fuerit enumerare singula. Denique
 vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita)
 et apud multos alios feruens, reges, pauperes,
 diuites; postremo nunc tecum viuo, deridens
 quotidie te conquerentem et deplorantem tuam
 paupertatem, et admirantem diuites, ignorantia
 malorum quae ipsis adsunt. Si enim scires curas
 illa-

ἤδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέ-
 λασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευ-
 δαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλάσιον. ΜΙΚ. Οὐκᾶν, ὦ
 Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλέμενος,
 ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλ-
 λον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν ἔδέν, ἣν τε
 Εὐφορβον, ἣν τε Πυθαγόραν, ἣν τε Ἀσπασίαν
 καλῆς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰ-
 μι· πλὴν τὸ νῦν ὀρώμενον τᾶτο, ἀλεκτρύονα
 ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτιμάζοις
 οὐτελὲς εἶναι δοκᾶν τὸ ὄρεσθαι, καὶ ταῦτα, τας-
 αὐτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκᾶν, ὦ ἀλεκτρύων, ἐπεὶ δὲ ἀπάν-
 των σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα
 οἶσθα,

illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui
 prius putaueris ex omni parte beatum semper
 esse diuitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo
 maxime nomine gaudes, ne confundam sermo-
 nem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil qui-
 dem interfuerit, siue Euphorbum, siue Pythago-
 ram, siue Aspasiam vocaueris, siue Cratetem:
 omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod
 nunc videor, gallum nominaueris, melius fece-
 ris, ne contumeliosus sis in auem, quae vilis vi-
 detur, cum tamen tot in se animas habeat.

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope
 vitae genera expertus sis, et omnia noueris, dic
 mihi

οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν
 πλεσίων, ὥπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ.
 ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῆς, εὐδαιμονέστερον
 ἀποφαίνων με τῶν πλεσίων. ΑΛΕΚ. Ἴδὲ δὴ
 ἔτως ἐπίσκειψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ἔτε πο-
 λέμεκ πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολέμιοι
 ἐπελαύνουσιν, ἔδὲ Φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
 μωσιν 19) ἐμβαλόντες 20), ἢ τὸν παραδείσον
 ζυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλκας δηϊώσωσιν, ἀλλὰ
 τῆς σάλπιγγος ἀκῶν μόνον, εἴπερ ἄρα, πε-
 ριβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπόμενον χρεῖ
 σωθῆναι

mihī iam diserte et separatim tum diuitum ra-
 tiones, quomodo viuant, tum pauperum; ut
 cognoscā, vere ne dicas ista, cum beatiorem
 me diuitibus pronuncias. GALL. Nimirum
 hoc modo rem considera, Micylle. Tibi bellī
 non multa cura est, si dicantur hostes inuadere:
 neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum
 populentur, aut hortos conculcent, aut exci-
 dant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo
 illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis
 causa

19. τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores
 et segetes, quas hostis succidit. Reitz.

20. ἐμβαλόντες] Intellecto εἰαυτὰς. Est au-
 tem hoc verbo huic ita proprium, ut fere
 perpetuo sic absolute ponatur, quando pro
 inuadere, s. iniicere se aliquo, ponitur. Reitz.

σωθῆνται, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν. οἱ δ' εὐ-
 λαβῶνται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ
 ἔρῳντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα
 ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν 21)
 δέη, μόνον καλῶνται· ἦν τε ἐπεξίστασι, προκιν-
 δυνεύουσι στρατηγῶντες ἢ ἱππαρχῶντες· σὺ δὲ
 οἰσύνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς καὶ κῆφος εἰς
 σωτηρίαν, ἑτοιμὸς ἐσιᾶσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐπει-
 δὼν αὐτῇ ᾧ στρατηγὸς νενικηκώς.

Ἐν

caussa conuertas, et periculum effugias: at illi
 et sibi timent, et anguntur cum vident de moe-
 nibus, agi ferrique, in agris quaecunque habue-
 rant. Et si tributum pendendum fit, vocantur
 soli; et si erumpendum, primi subeunt, vel toto
 ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula.
 Tu vero scutum habens vimineum, expeditus
 ac levis ad euadendum, paratus ad obeundas
 epulas, cum post victoriam triumphale imperator
 sacrificium celebrat.

22. In

21. εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρή-
 ματα εἰς τὸν πόλεμον, vt Plutarch. in casu
 non abssimili. Non inusitatum tamen est
 pro tributum solvere, solum dicere, εἰσφέ-
 ρειν, sine vlla adiectione. Atque hinc est
 quod εἰσφορά fit idem ac τέλεσμα, tribu-
 tum. Leedes.

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τῷ δήμῳ ὧν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλεσίων, οἱ δὲ Φρίττασι, καὶ ὑποπτήσῃσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονταί σε. λατρὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα διαρκῇ ἅπαντα ἐκείνοι πονῶσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, ἔδὲ λόγῳ μεταδιδ῅ς 22) ἐνίστε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχλαλῆσας αὐτῶν ἀφθόνως τὰς λίθους, ἢ τὰς ἐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· ἔτε δὲ συκοφάντην δέδιδας αὐτὸς, ἔτε ληστὴν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε πρᾶγμα

22. In pace rursus tu quidem, de plebe vnus in concionem escendens tyrannidem exerces in diuites; at illi horrent, et metuunt, et placant te diuisionibus. Balnea enim vt habeas, et certamina, et spectacula, et reliqua quantum satis est, elaborant illi omnia: tu vero exactor atque censor acerbus, tamquam dominus, ne sermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniantorem ipse metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus superata, vel pariete perfosso,

22. ἔδὲ λόγῳ μεταδιδ῅ς] Ad ostracisimum puto, et tacita illa testarum, vt Romae tabellarum, suffragia respicit. *Gesner.*

πραγμᾶτα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ
 τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεῖων, καὶ
 πρὸς τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ
 κρηπῖδα συντελέσας, ἑπτὰ ὀβολὰς τὸν μισθὸν
 ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δειλὴν ὄψιαν, λευτάμενος,
 ἦν δοκῇ, σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομ-
 μύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνει
 παυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίῳ πέ-
 νῃ προσφιλοσοφῶν.

Ὡς ἐπὶ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἐξέρωσαι τὸ
 σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρῦος. οἱ πό-
 νοι γὰρ σε παραδῆγοντες ἐν εὐκαταφρόνητον
 αὐταγωνιστὴν ἀποφαινέσι πρὸς τὰ δοκῆντα τοῖς
 ἄλλοις ἄμαχα εἶναι, ὥς ἐδέν σοι τῶν χαλεπῶν
 τέτων

fosso, furripiat: neque molestias habes putandi
 rationes, aut debita repetendi, aut cum scelestis
 dispensatoribus conficiendi, nec inter tot curas
 distraheris: sed perfecta crepida, septem obolo-
 rum mercedem habens, circa feram vesp̄eram sur-
 gens, et lotus, si videtur, saperda aliqua emta,
 aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capitū-
 bus, ipse te exhilaras, canens saepe et cum opti-
 ma illa paupertate philosophatus.

23. Itaque his de causis bene vales, et robu-
 sto es corpore, et frigoris patiens. Labores enim
 acuunt te, et aduersarium non contemnendum
 reddunt contra ea, quae inuisa aliis videntur.
 Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis in-
 fidis-

τέτων νοσημάτων ἐπιβλεῦει. ἀλλ' ἦν ποτε
 κῆφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπερ-
 ρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθύς, ἀποσεισάμε-
 νος τῇ ἀσιτίᾳ, ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς
 σε· ψυχρῶ τε ὄρῳ ἐμφορήμενον, καὶ μακρὰ
 οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις 23)·
 οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τι τῶν κακῶν οὐκ
 ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευ-
 μονίας, καὶ ὑδῆρες; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελεῶν
 ἐκείνων δειπνῶν ἀπόγονα. τοιγαρὲν οἱ μὲν αὐ-
 τῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτὰς,
 καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ εὐδότες ὅτι κη-
 ρῶ

fidiat. Sed si quando levis te febricula inua-
 dat, pauxillo interiecto tempore, tuo solius mi-
 nisterio usus, statim iterum depulso per inedia
 morbo exillis. Nempe e vestigio ille fugit, te
 metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bi-
 bere, et plorare iubere medicos illos circuitus.
 Verum isti per intemperantiam suam miseri quid
 malorum non habent, podagras, tabes, et pul-
 monis inflammationes, et hydropes? haec enim
 sunt uolarum illarum coenarum suboles. Itaque
 alii illorum Icarum instar cum multum se sustule-
 re, et appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi
 compa-

23. περιόδοις] Conf. T. I. Nigr. §. 22. ἰα-

τρικὰ περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. Reitz.

Luc. Op. T. VI.

D

ρῷ ἥμερος αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν
 πᾶταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος
 ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πά-
 νυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρένησαν, ἀλλὰ πρόσ-
 γεια, ὥς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἀλμῇ. τὸν κη-
 ρὸν, ὥς τὸ πολὺ. ἔτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν.
 ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς τινὰς καὶ συνετὰς λέγεις. ΑΛΕΚ.
 Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίνυλλε, τὰς ναυα-
 γίας πάνυ αἰσχρὰς ἴδεις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος πε-
 ριτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλῳτι παρέχη Πέρ-
 σαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος
 καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμ-
 ματα διδάσκη, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδίᾳ
 συλλαβίζεν ἀναγκάζων.

ΜΙΚ.

compactum esse illud alarum remigium, ma-
 gnum non nunquam strepitum, praecipites in
 mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar
 non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina
 terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cersa,
 illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nem-
 pe et prudentes viros dicis. GALL. Verum cae-
 terorum naufragia turpia sane videas, cum euul-
 sis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in-
 rogi adscensu; aut extincta tyrannide Diony-
 sius Corinthi doceat literas, ac post tantum im-
 perium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὅπο-
τε βασιλεὺς ἦσθα (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι).
ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ; ἤπερ παν-
ευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὃ, τι πέρ ἐστι
τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. Μὴ
δὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, ἔτῳ τρισάθλιος
ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαίς ἀ-
νίαις συνών. ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παραδεδξα-
γὰρ, καὶ ἐπ' ἅνῳ πιστὰ Φῆς. ΑΛΕΚ. Ἦρχον
μὲν ἐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου
τινὸς, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν
πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πο-
ταμοῖς τε ναυσιστόροις καταρρέουμένης, καὶ θα-
λαττῇ

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex esses,
nam regnasse etiam te dicis, qualem illam exper-
tus es vitam? Et quid ex omni parte beatus fui-
sti, cum caput quod est bonorum omnium, ha-
beres? GALL. Noli me admonere, Micylle,
adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis
omnibus, quod modo dicebas, beatus vndique
viderer, innumerabilibus intus conflictarer miseriis.
MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis et vix
credibilia. GALL. Imperabam equidem regio-
ni non parvae, Micylle, fertilissimae, et ob mul-
titudinem hominum, urbiumque pulchritudi-
nem, admirandae, ut quae maxime, quae flumi-
nibus perlueretur navium patientibus, et portuoso
D 2 vtere-

λάττη εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιά ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν καὶ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πᾶμπλουτος, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς 24) τραγωδία πᾶσα, ὥς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη· ὥς, ἀπότε προΐοιμα, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύναν, καὶ θεόν τινα ὄραν ὦντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεῦχος, τὴν ἐφεξίδα, τὸ διαδῆμα, τοὺς προπέμποντας, τὰς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅπόσα με ἡνία καὶ

ἐς ῥε-

vteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatus, satellitium non paruum, triremes, et pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, et aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, et Deum se quendam videre arbitrari, et alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam testis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent

24. τῆς ἀρχῆς] τραγωδία τῆς ἀρχῆς est regii fastus choragium, omnia, quibus reges superbiunt, et suam ostendant potentiam. Gracivus.

ἔρεβεν, ἐκείναις μὲν τῆς ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἑμαυτὸν δὲ ἠλέεν, ὁμοιον ὄντα τοῖς μεγάλαις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷα ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεὺς ἐστὶ πάγκαλος, χρυσεῖ (25) τε καὶ ἐλέφαντος ξυνεργασμένος, κεραινὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἣν δὲ ὑποκύψας ἰδὼς τὰ ἐνδοθεν, ὄψει μοχλᾶς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἦλκας διχμπᾶς πεπερνημένους, καὶ κορυμὰς καὶ σφῆγας, καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτην τινα

rent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui similibus essem magnis illis Colossis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut Iupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inspicias, vectes quosdam videas et paxillos, et clauos per interiora adactos, et stipites quosdam et cuneos, et picem luto mixtam, et multam intus habitantem

D 3 in

25. χρυσεῖ] MS. Graevii ἐν χρυσεῖ. Quod vulgata habet ἐλλειπτικῶς, id MS. plane exhibet. Solent nempe Graeci saepissime materiam, vnde quid factum sit, ponere in secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐν vel ἀπό. Ienfrus.

τὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικνεῖσθαι· ἐὼ λέγειν
 μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐ-
 τοῖς ἐνίοτε. τριῶτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλόν, καὶ τὰς
 γόμφας, καὶ μσχλὰς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς,
 ἀδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλήν, ἣτις ἐστίν.
 ὥς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσού-
 των ἀρχοντα, καὶ προσκυνέμενον δαιμονίως,
 ἔοικεν ἄτως Κολοσσιᾷ παραδείγματι. θεσπέ-
 σιον γάρ τι καὶ τῆτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἐνδον ἤδη
 τῷ Κολοσσῷ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἰπῶ
 σοι, ὦ Μίκυλλε; τὰς φόβας, καὶ τὰ δῆγματα,
 καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων,
 καὶ

in eo genere deformitatem. Mitto dicere mu-
 rium multitudinem; aut mustelarum, qui ciui-
 tatem sibi in illis nonnunquam constituere. Ta-
 le quid etiam regnum est.

25. ΜΙΚ. Nondum dixisti lutum, et paxil-
 los, et vectes, qui sint imperii, nec multam il-
 lam, quae fit, deformitatem. Nam illud inuehi
 in publico, conspici, tot hominibus imperare,
 et numinis instar adorari sic satis simile est Co-
 lossaeo exemplo: excellentissimum enim quid-
 dam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque
 huius Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi
 dicam, Micylle, metus, et morsus, et suspicio-
 nes, et odium a familiaribus, et insidias; ac
 pro-

καὶ ἐπιβλαῆς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον,
ἐπιπόλαιον καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μεσὰ ἐνέ-
ρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκας, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ
πονηράς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς,
καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προσάγματα,
καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὅφ' ὧν οὐδὲ
ὄναρ ἀπολαῦσαι τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ
ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκαπεῖν, καὶ
μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

“Ἵπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ἐρμαιίνοντα.
καὶ ταῦτα ξεγκόντων Ἀχαιῶν πάντων. λυ-
πεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὢν· τὸν Πέρ-
σῃν δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ
Δίῳν,

propter ista somni parum, idque ipsum non pro-
fundum et placidum, et plena terroris insomnia;
et ipse semper malus: an occupationem nimiam,
et agendi respondendique necessitatem, et iudi-
cia, et expeditiones, et imperia, et conuentio-
nes, et rationes? a quibus omnibus nec per
quietem frui suauitate vlla contingit, sed necesse
est pro omnibus dispicere vnum, et innumerabi-
les habere molestias.

Nec enim Agamemnona Attriden

Somnus habet dulcis, volentem pectore multa,
idque stertentibus Achiuis omnibus. Dolo-
re autem afficit Lydum mutus filius; Persam Cle-
archus in Cyri gratiam peregrinum militem le-
gens:

Δίων, πρὸς ἕς τιςι τῶν Συρακυσίων κοινόλο-
γούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινόμενος, καὶ
Περδίκκην Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σε-
λευκος· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς
ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακὶς ἄλλω χαίρῃσα,
καὶ ἀποσησεσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δύο ἢ
τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλας διαψι-
θυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορεῖσθαι δεῖ τὰς
Φιλτάτας μάλις, καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι θεινὸν
ἦξιν ἐλπίζειν 26). ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῷ παιδὶς
ἀπέθανεν ἐν Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ
ἐρωμένῃ, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος
κατέλαβεν.

MIC.

gens: alium Dion cum Syraculanorum quibus-
dam caput conferens; alium laudatus Parmenio,
et Perdiccam Ptolemaeus, et Ptolemaeum Seleu-
cus. Verum illa quoque dolorem adferunt, si
amantius coactus praebeat, et alio gaudeat pellex,
et si defecturi dicantur quidam, et duo vel qua-
tuor satellitum inter se susurrent. Quod vero
maximum, suspectos habere oportet carissimos
maxime, et ab illis semper aliquid venturum
mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mor-
tuus est, hic et ipse a suo amasio; alterum vero
similis forte mors oppressit.

26. MIC.

26. ἐλπίζειν] De mali expectatione ἐλπίζειν
vid. supra *Tyrann.* c. 3. ἐλπίζω *Long. Past.*
I. p. 7. de quavis expectatione: ἔδεν εἶδεν,
ὧν ἤλπισεν. *Reitz.*

MIK. Ἀπαγε· δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλε-
κτριῶν· ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέστερον σινυτο-
τεμεῖν ἐπιτεκνωφύτα, ἢ πικρὴν ἀπὸ χρυσῆς Φιά-
λης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν Φι-
λοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολι-
σθοῖ τὸ σμῆλιν, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς τῆς
ἐπ' εὐθύ, ἐλγόν τι αἰμάξαι τῷ δακτύλῳ ἐντα-
μόντα· οἱ δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχέονται
καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες, εἴτ' ἐπειδὰν
πέσωσιν, ἔμφοι μάλαςα φαίνονται τοῖς τραγι-
κοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐσι, τέως
μὲν Κέρροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τη-
λέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφῃ ἐλεφαν-
τόκω-

26. MIC. Apage, tristia sunt quae dicis,
galle. Mihi ergo multo securius est inclinato
corpore scindere coria, quam aurea in phiala bi-
bere temperatum cicuta et aconito amicitiae po-
culum. Periculum autem mihi quidem, si fallat
scalprum, et a recta incisione aberrat, cruentare
vulnuscule parvam partem digiti: at illi, ut nar-
ras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis
versantur in malis. Deinde cum cecidere, simil-
limi videntur tragicis actoribus, quorum multos
videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
cum sunt, aut Silyphi, aut Telephi, diademata
habere et gladios eburneis capulis, et iubam flu-

τόκωπα, καὶ ἐπίσεισον κόμην 27), καὶ χλαμύ-
δα χρυσόπασον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεταί,
προσηρξας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ κατα-
πέση, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς,
τῷ προσωπείᾳ μὲν συντριβάντος αὐτοῦ διαδή-
ματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ
ὑποκριτῷ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνωμέ-
νων, ὡς τῆς τε εὐθῆτος τὰ ἐνδοθὲν φαίνεσθαι
ἐκκία δύσῃνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπό-
δεσιν ἀμορφωτάτην, καὶ ἔχει κατὰ λόγον τῷ
ποδός.

Etuantem, et chlamydem auro distinctam. Si
vero, qualia multa accidunt, fallente inani ve-
stigio illorum aliquis in media scena concidat,
risum nempe praebet spectantibus, fracta cum
ipso diademate persona, cruentatoque vero acto-
ris capite, et cruribus magnam partem denudatis,
ut appareat, interiora vestitus esse panniculos
miseros, et cothurnorum subligationem defor-
missimam, nec ad pedis rationem respondentem.
Vides

27. ἐπίσεισον κόμην] Κόμη ἐπίσεισος est coma
promissa, quae flagellat ceruices, quae motu
corporis aut aurae facile mouetur. Pollux
IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ
δὲ ἐπίσεισῳ στρατιώτῃ ὄντι, — ἐπίσεισν-
ται αἱ τρίχες. Militi vero, qui a coma di-
cebatur ἐπίσεισος, — mouentur seu vibran-
tur capilli. Graevius.

ποδάς. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη,
ὥ βέλτισε ἀλεκτρυνῶν; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιαύ-
τον τι ὠφθη ἔσσεαι, ἵππος δέ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς
ἢ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφες ἐκείνην
τὴν διατριβήν;

ΑΛΕΚ. Μακρὸν τῷτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον,
καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιρῷ, πλὴν τόγε κεφάλαιον
28), εἰδείς ὅτις ἐκ ἀπραγμονέσσης τῶν
βίων ἔδοξέ μοι τὰ ἀνθρωπεῖς, μέναις ταῖς Φω-
σικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ἐμμεμετρημένος;
τελώνην δέ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον,
ἢ σα-

Vides quomodo iam me, quoque similitudine uti
docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem
talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut ca-
nis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo
tulisti commorationem?

27. GALL. Longum hunc sermonem mo-
ves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc
caput est, nulla harum vitarum non magis,
quam est hominum; tranquilla mihi visa est,
quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus
et necessitatibus metiretur. Publicanum vero
equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophi-
stam

28. τόγε κεφάλαιον] Nigr. c. 1. ἐν κεφα-
λαίῳ summatim est. (uom. Hist. c. 28. αὐ-
τὰ δὲ κεφάλαια, ipsi capita et summaria.
Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνόμε-
νων. Reitz.

ἡ σοφιστὴν κολασὸν, ἡ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἡ κί-
ναidon ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπι-
τηδεύετε, ἐκ αὐτῶν ἰδοὺς ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυόν.
ἐγὼ δὲ ὅγε πέπονθα, ἐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὺ
λέγειν. εἰδὼς δὲ δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυ-
μίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλεῖσις γενέσθαι·
ἀλλὰ μοι καὶ τὸν ὑπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
ἔφηκεν, ἐπιδοκνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα
ἐπὶ τῷ κηταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυ-
φῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσέτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγὼ σε
ἰάσομαι, ὦ Μικύλλε, καὶ ἐπεῖπερ ἔτι νύξ ἐστιν,
ἐξαναστὰς ἔπε μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν
θεῖον τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων
πλε-

stam graculum, aut coquum culicem, aut cinac-
dum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis,
in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero
quomodo affectus sim, dicere apud te non eru-
besco. Nondum possum dediscere cupiditatem,
quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi
et insomnium adhuc stat ante oculos, aurum
ostendens, et maxime de execrabili illo Simone
angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL.
Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox
est, surge, sequere me. Abducam enim te ad
ipsum illum Simonem, et in aliorum divitum
domos,

πλεσίῳ οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς
 ἔσι. ΜΙΚ. Πῶς τῷτο, κεκλεισμένων τῶν θυ-
 ρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;
 ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ἔπερ ἱερὸς
 εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τῷτο, ἣν τις τὸ ἄ-
 ραῖον πτερόν τὸ μήκισον, ὃ δὲ ἀπαλότητα ἐπι-
 καμπές ἔσι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔσι σοι τοιαῦτα.
 ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀπο-
 σπάσας παράσχῳ ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βέλομαι,
 ἀνοίγειν τε ὁ τοιᾶτος πᾶσαν θύραν δύναται,
 καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, ἔχ' ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ.
 Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὢν.
 ἐμοὶ δ' ἔν ἦν τῷτο ἅπαξ παράσχης, ὅψει τὰ
 Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα·
 μετοί-

domos, vt videas, qualis sit illorum conditio.
 MIC. Quomodo hoc clautis ianuis? nisi forte
 parietes perfodere nie cogas? GALL. Minime,
 Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc
 mihi dedit, si quis longissimam in cauda pen-
 nam, quae propter molliem inflectitur. . .
 MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur
 si cui habendam praebeam, quamdiu volue-
 ro, ille aperire ianuam vnamquamque potest,
 et videre, non visus ipse, omnia. MIC. Ne-
 sciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse.
 Si ergo hanc mihi semel commodaueris, videbis
 huc translata breui tempore Simonis omnia, eo
 enim

μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αἰθίς περιτρώζεται ἀποπίνων 29) τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τῆτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιᾷτόν τι ἐργάσῃται ὁ ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταΦωρᾶσαι αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις. κλέπτῃ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις Φθονεῖν τῷ τοιᾷτῃ. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τῷ χρυσίῳ, ἦν δυνώμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μικυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τῆτο; ἄμ-
Φω

enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas. GALL. Ne-
fas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mer-
curius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut
cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.
MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem
Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed ta-
men abeamus, abstinebo enim auro, si potero.
GALL. Euellere prius, Micylle, pennam. Quid
hoc?

29. ἀποπίνων] Hoc vetus futurum crimen est,
ore illos et dentibus extendere coria. *Mar-
tialis* de fure, quem *Simonis* huius *Lucia-*
nei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74.
Dentibus antiquas solitus producere pelles,
Et mordere luto putre vetusque solum. E-
quidem non dubito, dedisse *Lucianum*
ἀποτείνων, quod inter dictantem et scriben-
tem facillime in ἀποπείνων mutari potuit.
Certe sic interpretatus sum. *Gesner.*

Φω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλέςτερον ἔτιω, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἦττον ἀμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς ἐρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἀπι-
μεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλεσίων; ΜΙΚ.
Οὔμενεν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ δι-
συλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλατήσας, εἶναι
ἀξιοί. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί ἔν
ποιῶ τὸ μετὰ τῆτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτε-
ρὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. ΜΙΚ. Ἰδὲ δὴ, ὦ Ἡρά-
κλεις, ἀναπεπέτασαι ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα.
ΑΛΕΚ. Ἡγὲ εἰς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀ-
γρυπνῶντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὅρῶ, νῆ
Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλ-
λίδα.

hoc? euellisti ambas. MIC. Sic tutius est,
galle, et tibi minus deforme fuerit, ne claudi-
ces alterutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abi-
mus, an ad alium quendam diuitum? MIC.
Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo
quadrissyllabus iam, diues factus, esse postulat.
Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post
haec agam? GALL. Admoue pennam ad fe-
ram. MIC. En tibi. O Hercules! aperta est
velut clauis ianua. GALL. Praecede porro, vi-
den' illum vigilantem et subducentem rationes?
MIC. Videq., per Iouem, ad obscuriusculam
quidem

λίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν ἐκ οἷδ' ὀπόθεν, ὡς
 ἀλεκτρυόν, καὶ κατέσκηληκεν ὅλος, ἐκτετηκώς
 ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, ἔ γάρ τις αἰεὶ ἄλλως
 ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. "Αἰεσον ἄ Φησιν, εἴτη γὰρ
 ὅθεν ἔτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκὲν τάλαντα μὲν
 εβδομήκοντα ἐκεῖνα πάντα ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ
 κλίῃ κατορώσκειται, καὶ εἰς ὅλως εἶδε· τα
 δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκό-
 μος ὑπὸ τῇ Φατῇ κατακρύπτοντά με· ὅλως
 γὰρ περὶ τὸν ἵππωνα ἔστιν, ἔ πάντα ἐπιμελὴς
 ἄλλως, ἔδὲ Φιλόπονος ὢν. εἰκὸς δὲ διηρπᾶ-
 σθαι πολλῷ πλείω τέτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τί-
 βιος τάριχον αὐτῷ ἔτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρὸς;
 ἐλέγε-

quidem et sitientem lucernam. Est autem palli-
 dus, nescio unde, galle: et totus exaruit, tabe-
 factus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare
 dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies
 enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta qui-
 dem septuaginta illa, secure omnino sub lecto
 sunt defossa, et nemo omnino vidit. Sed sexde-
 cim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occul-
 tare sub praesepio. Semper enim nunc circa sta-
 bulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias
 omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans.
 Verisimile autem est, multo his plura esse dire-
 pta. Unde enim alias tantum sibi salsamentum
 obsonasset hemi Tibius? dicebatur vero etiam
 inau-

ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε
 δραχμῶν· ὅλως τὰ μὲν ἔτοι σπαθῶσι τὰ κα-
 κοαίμονος. ἀλλ' εἰδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφα-
 λεί μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γὰρ
 μή τις ὑπορύξας τὸν τοίχον, ὑφέληται ταῦ-
 τα. πολλοὶ φθονῶσι, καὶ ἐπιβλεύουσί μοι,
 καὶ μάλιστα ὁ γεῖτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νῆ Δία,
 σοὶ γὰρ ὁμοῖος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μά-
 λης ἀπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μί-
 κυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ.
 Ἄριστον γὰρ ἄγρυπνεῖν αὐτὸν φυλάττειν· ἅπα-
 σαν περὶ εἰμι διαναστὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς
 ἔστος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ
 κίων γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω
 αὖτις

inaurem emisſe contubernali ſuae drachmis quin-
 que. Omnino mea intelices iſti per luxum diſ-
 perdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi
 ſunt reposita: metuo igitur ne quis perſoſſo pa-
 riete, ea ſubducatur. Multi inuident mihi et inſi-
 dantur, et maxime Micyllus vicinus. MIC.
 Ita me Iupiter: tui nempe ſimilis ego, et pa-
 tellas ſub ala habens abeo. GALL. Tace, Mi-
 cylle, ne aſſeſſe nos deprehendat. SIM. Opti-
 mum igitur fuerit, vt ſomno me abſtineam:
 omnem ſurgens circumeo domum. Quis hic?
 Equidem te video perſoſſor parietum, per Io-
 vem. . . Quandoquidem columna es, bene ha-

αὐθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρῶην διέ-
λαθεν. ἰδὲ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ, δηλα-
δὴ πολιορκῆμαι, καὶ ἐπιβλεύομαι πρὸς ἀπάν-
των. πᾶ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θά-
πτωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ᾧ Μίνυλλε, τὰ
Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως
ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ἔσιν. ΜΙΚ. Ὁ
κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς ἄτω
πλεττεῖν γένοιτο· κατὰ κόρης γὰρ πατάξας αὐ-
τὸν, ἀπελθεῖν βέλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ
με, λητεύομαι ὁ δυσυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε,
καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνε τὸ χρῶμα τῷ
χρυσῷ,

bet. Numerabo iterum effossum aurum, num-
quid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, et
clanculum oppugnor ab omnibus. Vbi mihi
pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rur-
sus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio.
Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum
pauxillum adhuc noctis superest. MIC. Infelix!
qualem vivit vitam! inimicis ita diuitibus esse
contingat! Percussa ergo illius mala, volo disce-
dere. SIM. Quis me percussit? a latronibus
miser pereō! MIC. Plora et vigila, et similis
quantum ad colorem auro tuo evade, illi inta-
hescens.

χρυσῷ, προσετηκώς αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανεισὴν ἰδῶμεν, ἔμακρὰν δὲ καὶ ἔτος οἰκεῖ. ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ὅρῳς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ Φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς τέκας, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληνότες 30), ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σιλῶν, ἢ ἐμ-

bescens. Nos vero, si videtur Gniphonem videamus danistam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

31. GALL. Vides vigilantem et hunc prae curis, computantem vsuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce

E 2

ομαί-

30. καὶ τὰς δακτύλους κατεσκληνότες] Tolerabile forte diuiti incommodum, si digiti soli occalescant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, eulex, musca fit, et iam est, hic Gnipho, totius contabuit, ἐκτέτηκεν ὅλος, vt statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent vsurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τὰς τέκας κατὰ τὰς δακτύλους. Si cui audax nimium videatur mutatio; ponat per ἓν διὰ δυοῖν ἰυνέτα ἀναλογιζόμενον τὰς τέκας καὶ τὰς δακτύλους. nam reuera et vsuras et digitos numerat, qui vsuras computat digitis vel ad digitos. *Gesner.*

ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυϊαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὅρεω
κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ἔδὲ νῦν
πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιῶντα·
ὥς δὲ καὶ ἔτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογι-
σμῶν· ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δεκεῖ·
καὶ ἰδὲ γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥς τε
εἰσώμεν. ΜΙΚ. Ἄπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμ-
προσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἐτι γὰρ σὺ ὄνειρο-
πολεῖς τὸν πλῆτον; ὄρεῃς γὰρ τὸν Εὐκράτην αὐ-
τὸν μὲν ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ πρεσβύτῃ ἄνθρωπον;
ΜΙΚ. Ὅρεω, νῆ Δία, καταπυγοςύνην τινὰ,
καὶ πασχητισμὸν, καὶ ἀσέλγειαν ἐκ ἀνθρωπί-
νην·

omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam
fieri? MIC. Video miserum et dementem ho-
minem, ne nunc quidem blatta aut culice me-
lius viventem, quam vero hic quoque totus pu-
tandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et
ecce aperta et haec est ianua. Ingrediamur ergo.
MIC. Isthaec omnia paullo ante mea erant.
GALL. Adhuc enim diuitias tu somnias?
Vides igitur Eucraten ipsum a suo seruo . . .
hominem senem? MIC. Video, ita me Iupiter,
paedicationem, et morbum pathicum, et libidi-
nem

νην· τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τῷ μαγείρου
μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί ἔν ἐθέλοις ἂν καὶ τέτων κληρο-
νομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐ-
κράτης; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῶ
πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιῦτόν τι πείσωμαι.
Χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβο-
λοὶ ἔμοι γε πλεῖτός ἐστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖ-
σθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν,
ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίω-
μεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις
ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

nem non humanam: vxorem vero altero in an-
gulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quo-
que heres fieri, Micylle, et omnia habere Eu-
cratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame in-
teream potius, quam tale quid patiar. Valeat
aurum et coenae, duo oboli diuitiae mihi sint
potius, quam vt paries mihi sic perfodiatur a ser-
vis. GALL. Sed nunc, dies enim iam circa
ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus.
Reliqua alias, Micylle, videbis.

Ἰκαρομένιππος, ἢ ὙπερνέΦελος.

Μένιππος καὶ Ἐταῖρος.

MEN. Οὐκὲν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς σά-
διοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶ-
τος ἡμῖν σαθρός. τὸν τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον
ἄνω παρασάγγα πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ
τέττε ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν ἄρανόν, καὶ τὴν ἀκρό-
πολιν τὴν τῷ Διὶ, ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένετο
εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾷς ἡμέρας. ETAIP. Τί ταῦ-
τα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ
ἰσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι
σε παρακολυθῶν, ἡλίας καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ
Φορτικὰ ταῦτα σαθροὺς τινας, καὶ παρα-
σάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσῃς,
ὦ

Icaromenippus, siue Hypernephelus.

Menippus et Sodalis.

MEN. Igitur ter mille haec erant a Terra inde
stadia ad Lunam vsque, quae prima
nostra mansio. Hinc ad Solem sursum parasan-
gae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum
caelum, et arcem Iouis arduam . . . et haec
fuerint expedito aquilae vnus diei. SOD. Quid
haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas,
et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim,
dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper
vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam
et parasangas, peregrina ratione memorare.
MEN.

ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέτρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἐναγχος ἀποδημίας. ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ γὰρ δέ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρεται τὴν ἐδὸν; ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐταῖς ἄστροις ἐποιέμην τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρὰ σάγγατος ὄλης.

ΜΕΝ. Ὅνειρον γὰρ, ὦ τάν, δοκῶ σοι λέγειν, ὥς ἀρετίως ἀφῖγμαι παρὰ τῆς Διός; ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἐφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετῆς πάρεσιν ἐξ ἔραν; ΜΕΝ. Καὶ μὲν ἐγὼ σοι παρ' αὐτῆς ἐκείνης τῆς πλῆυς Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀνέστας καὶ ἰδὼν· εἰ δὲ ἀπισεῖς, καὶ αὐτὸ τῆτο

MEN. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam? MEN. Non, ita me Iupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Heracle somnium narras, si imprudens parafrangas totas dormisti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Ioue tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Ioue demissus e caelo adest? MEN. Ego vero ab ipso tibi illo summo Ioue aduenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine

τῆτο ὑπερευφραύνομαι, τὸ πέρα πίσεως εὐτυ-
 χεῖν. ETAIP. Καὶ πῶς ἐγώ γε, ὦ θεσπέσιε,
 καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ
 ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυνάμην ὑπερνεφέλω ἀν-
 δρῇ, καὶ, ἵνα κατ' Ὅμηρον εἶπω, τῶν ἔρασι-
 νων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φρέσσον, εἰ δοκεῖ, τίνα
 τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ἐπόθεν ἐπορίσω κλίμα-
 κα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ
 τὴν ὄψιν ἔπ' ἀνυ εἰοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥς
 καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἶνεσχρήσοντά πε ἀνάρ-
 πασον γεγονέναι πρὸς τῷ ἀετῇ. MEN. Σὺ μὲν
 πάλα σκώπτων ὄχλος. εἴ, καὶ θαυμαστὸν ἔδεν,
 εἴ σοι τὸ παράδοχον τῷ λόγῳ μύθῳ δοκεῖ προσ-
 Φερές· ἀτὰρ ἔδεν ἐδέξασέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν,
 ἔτε

vehementer delector, quod ultra fidem beatus
 sum. SOD. Et quomodo ego, diuine atque
 Olympie Menippe, natus ipse et terrestris qui
 sim, fidem negare possim viro supra nubes elato,
 et, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum
 vni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
 sursum sublatu sis, et vnde copia tibi tantarum
 scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,
 non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conii-
 cere possimus, te quoque ad pincernae forte of-
 ficiu in sublimē raptu ab aquila. MEN.
 Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota
 a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi
 videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensu ne-
 que

ἄτε τῆς κλίμακος, ἄτε παιδικᾷ γενέσθαι τοῦ
 αἰετῶ. σικεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερὰ. ΕΤΑΙΡ.
 Τῆτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφη-
 σθα, εἶγε πρότερόις ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰε-
 ραῖς τις ἢ κολοῖς ἐξ ἀνθρώπων γενόμενος. ΜΕΝ.
 Ὁρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἔκ ἀπὸ σκοπῶ εἴκασας.
 τὸ Δαίδαλειον γὰρ ἐκείνο σόφισμα τῶν πτερῶν
 καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ τολμηρότατε πάντων,
 ἔκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ περ τῆς θαλάσσης κατα-
 πεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ
 Ἰκάρειον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;
 ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἄτε
 κηρῶ τὴν πτέρωσιν ἡρμωσμένος, ἐπειδὴ τάχις α
 πρὸς

que scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae,
 qui meas mihi alas habuerim. SOD. Iam supra
 ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem
 praeter caetera, nobis non sentientibus, accipi-
 ter vel graculus ex homine factus es. ΜΕΝ.
 Recte sodalis, nec *procul* a scopo coniecisti.
 Daedaleum enim illud alarum commentum ipse
 quoque machinatus sum.

3. SOD. Tum tu, audacissime omnium, non
 metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris
 regionem delapsus, Menippeum quoddam pela-
 gus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine
 faceres? ΜΕΝ. Nequaquam. Nam Icarus, cu-
 ius pennae cera aptae erant, cum primum illa

πρὸς τὸν ἥλιον ἐκείνος ἐτάκη, πτερορρέυσας, εἰ-
 κότεως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύ-
 πτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ
 αἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγει πρὸς τὴν ἀλή-
 θειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὡς πῶς· ἀετὸν
 εὐμπεθεῖ συλλαβὸν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν κερτε-
 ρῶν, ἀποτεμὼν αὐτῷ ὠλένας τὰ πτερά, μᾶλ-
 λον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι
 σχολή, δίδειμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὥς
 ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς
 τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς
 Φιλίε με περιίδης 1), ἄνω περ τῆς διηγήσεως
 ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρετημένον.

ΜΕΝ.

ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis
 non potuit non decidere: at nostrae sine cera
 fuerunt alae. SOD. Quid ais? iam enim ne-
 scio quomodo sensim me ad veritatem narratio-
 nis perducis. ΜΕΝ. Sic fere. Aquilam cepi
 bene magnam, et vulturem de robustis illis, ho-
 rum alis abscissis . . . sed potius totum ab initio
 inde consilium, si tibi otium est, persequar.
 SOD. Omnino vero. Suspensus enim sum ex-
 pectatione narrationis tuae, et fini auditionis
 inhio. Ne vero, per ego te Philium Iouem ob-
 secro, me contempnas, ab initio tuae narrationis
 auribus quasi suspensum.

4. ΜΕΝ.

1. με περιίδης] Vsum talium formularum in
 preci-

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ἔ γάρ ἀσεϊόν γε τὸ
 θεάμα, κεχηνότα Φίλον ἐγκυαλιπεῖν, καὶ
 ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὠτων ἀπηρητημέ-
 νον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἀξετάζων τὰ κα-
 τὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβέβαια
 τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλέτεις λέγων
 καὶ ἀρχάς, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπεδὴν ἀσχο-
 λίαν τῶν ἀληθῶς σπεδαίων ὑπολαβὼν, ἀνα-
 κύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπει-
 ρώμην. καὶ μοι ἐνταῦθα, πολλὴν τινα παρεῖ-
 χε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἔτος ὁ ὑπὸ
 τῶν σοφῶν καλέμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον
 εὔρεῖν ἕθ' ὅπως ἐγένετο, ἔτε τὸν δημιουργόν,
 ἔτε

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum est
 spectaculum, hiantem amicum destituere, eum-
 que suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim
 cum primum examinandis vitae rationibus, ridi-
 cula, et humilia, et infirma, humana omnia de-
 prehendissem, diuitias dico, et imperia, et po-
 testates: contemtis illis, (qui studium circa ista
 obstare putarem, ne rebus studio vere dignis va-
 care liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc
 vniuersum respicere, tentabam. Et hic mihi
 multam dubitationem obiecit primo quidem ipse
 hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque
 enim inuenire poteram, quomodo existisset, ne-
 que

precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr.
 Gesner.

ἔτε ἀρχὴν, ἔθ' ὃ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτῷ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζέμεν· τὰς τε γὰρ ἀστέρας ὥρων ὡς ἔτυχε 2) τῷ ἔραντ' διερρέμμενους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθεν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κτεφάινετο, καὶ τὸ πολυεῖδές αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ἔ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρέαγείσα, καὶ ὑετός, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκασα πάντα καὶ ἀτέκμηρτα ἦν.

Οὐ-

que opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellae enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diuersitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, et prorumpens tonitru, et pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant mihi imperuestigabilia.

§. Ita

2. ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. Reitz.*

Οὐκ ἔν ἐπειδὴ περ ἔτῳ διεκείμεν, ἄριστον εἶναι
ὑπελάμβανον παρὰ τῶν Φιλοσόφων· τούτων
ταῦτα ἔκαστα ἐκμαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνης πᾶν
σάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. ἔτῳ δὲ
τὰς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνὶν τεκμη-
ρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι 3), καὶ
χρόας ὠχρότητι, καὶ γενεῖς βαδύτητι (μάλα
γὰρ ὑψαγόρας τινὲς, καὶ ἔρανογνωμονες οἱ ἄν-
δρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τέτοις ἐγχει-
ρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐ-
τόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώ-
σεν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησάμε-

νος,

5. Ita igitur animo affectus cum essem, opti-
mum factu iudicabam, de philosophis hisce di-
scere singula. Putabam enim, illos certe, quid,
quid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis
illorum optimis, quantum colligere licebat e vul-
tus tristitia, et colore pallido, et menti hirsutiae,
valde enim altiloqui et coeli consulti homines
statim mihi videbantur: his ergo me cum com-
missem, magna vi pecuniae partim e vestigio
repraesentata, partim in futurum pro summa et
fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,
quo-

3. σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis
triste ac seuerum tueri, eodemque nomine
non semel ab Luciano exagitari philosophos,
vid. *Elipser.* Obseruatt. ad *Mazib.* VI, 16.
Reitz.

τες, ἤξιον μετεωρολόσχης 4) τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διχρόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τούτῳ ἄρα ἐδόξάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ὀγκίσιας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἐντέμεις, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ἐσημέραι με καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοργ' ἂν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἤξιον, καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν λόγον ἔκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο. ΕΤΑΙΡ. Ἀποπονλέ-

γεις, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, et ornatum huius uniuersi edificere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes coniicerent, principia quaedam, et fines, et atomos, et inania, et materias, et formas, et talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnancia omnia et sibi contraria, tamen perluadere mihi postulabant, et ad suam quique rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de

4. μετεωρολόσχης] *Aristoph.* in *Nub.* passim Socratem hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem. *Reitz.*

γεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐκαστὶάζον πρὸς αὐτὰς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ἔτι αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελασθὲ ἀκέσας τὴν τε ἀλαζενναίαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατρεγίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἐδὲ ὀξύτερον πᾶς πλησίον δοροκότες, ἐνίοι δὲ ὑπὸ γῆρας, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως ἔραν' τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρην, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀφ' ἑρῶν καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάνης, εἰ τύχοι, μὴδὲ

de natura rerum inter se diffederunt, nec eadem de iisdem rebus fenserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen et caeli se fines peruidere dicerent, et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque

Mega-

μηδὲ ὅποσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσιν
 ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης,
 καὶ τῆς ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγε-
 θος, ἐτέλμων λέγειν, αἴρος τὲ ὕψη, καὶ θα-
 λάττης βάθος, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετρῶντες,
 ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ
 τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας
 τινὰς ποικίλας, τὸν ἔρανὸν ὁῦσαν αὐτὸν ἐπιμε-
 τρῶντες.

Ἐπεὶτα δὲ καὶ κἄν πῶς ἐκ ἀγνωμον αὐτῶν,
 καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ἔτι
 ἀδῶν λέγοντας, μὴδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαί-
 ρεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ μηδε-
 μίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν μόνον-
 σχι

Megaridis quot stadia sint Athenas usque, accurate
 noscent, interiecta inter Lunam et Solem regio
 quot sit vlnarum, auderent dicere: æritque alti-
 tudines, et profunditates maris, et terrae cir-
 cuitus dimetientes, insuper vero describentes
 circulos, et triangula super quadratis formantes,
 et sphaeras qualdam varias, caelum nempe
 ipsum permetientes.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impu-
 dens et omnino inflatum? quod de rebus adeo
 obscuris cum agant, nihil pro coniectura profe-
 runt, sed ultra modum contendunt, nec ullam
 aliis excessus facilitatem relinquunt, ac tantum
 non

ἐχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τῷ ἡλίῳ καθάπερ ἱμονίᾳ τινὲ τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντας, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανεμόντος.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπρὸς τῶν λόγων, ῥᾷδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεσκηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τῷ κόσμῳ γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῷ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ἔς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐπι-

non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, et omnibus deinceps potum dispenset.

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Iouem te rogo, vtrum vicinae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diuersa est, quandoquidem aliis generationis et interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius et modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem

ἐφιστάμεντας, καὶ προσιδέμεντας δὲ ἕτερον ἡμῶν,
 ἕτερον ὅπως εἰς ὧς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καὶ οἱ πρό-
 γε τῆς τῆ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρέ-
 νον καὶ τόπον ἐπινοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινας,
 ὦ Μένικπε, τολμητάς, καὶ θαυματοποιούς ἀν-
 δρας λέγεις. ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀκρίβειας, ὦ θαυ-
 μάσις, περὶ τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἀ διεξ-
 ἔρχονται, ἢ τὰς περὶ τῆ πέρατος τε καὶ ἀπεί-
 ρου λόγους; καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς
 ἡ μάχη· τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι,
 τοῖς δὲ ἀτελεῖς τῆτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ
 μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινας εἶναι τὰς κόσμους
 ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῆ δια-
 λεγομένων κατεσθίγνυσκον. ἕτερος δέ τις, καὶ
 εἰρηνι-

huius vniuersi, constituerunt, non adiecerunt au-
 tem, neque vnde veniens, neque vbi consistens,
 fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum
 huius vniuersi neque tempus neque locum co-
 gitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam
 et praestigiatores homines narras. ΜΕΝ. Quid
 vero si audias illos, carissime, de ideis et incor-
 poreis quae disputant, aut illorum de fine et in-
 finito sermones? Nam haec rursus vehemens illis
 pugna est, aliis fine quodam totum hoc circum-
 scribentibus: aliis autem infinitum hoc esse pu-
 tantibus. Verum etiam multos quosdam esse
 mundos pronunciabant, et eos, qui tanquam de
 vno disputarent, damnabant. Alius vero qui-

εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι εἰδόξαζε.

Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὕπα τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν οἱ δὲ καὶ τὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμενοντο. καὶ οἱ μὲν τὰς ἄλλας ἀπαντας θεὰς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥς ἡρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀέκοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλὰς τε αὐτὰς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλεον, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἀμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς πε-

dam vir non pacificus, bellum patrem vniuersorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos deierabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, vni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronunciabant, et diuisis prouinciis, vnum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium diuinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quidam et forma carens dicebant Deum; alii de eo

ἐν σώματι αὐτῶν διενάεντο. εἴτα καὶ πρεσβύ-
 τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ἔκαστοι ἐδόξαν εἰ-
 θερί· ἀλλ' ἦσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμε-
 λείας αὐτὰς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν
 ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τὰς παρηβηκότας· ἐ-
 δὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν 5)
 εἰκότας αὐτὰς εἰσάγῃσιν. ἔνιοι δέ, ταῦτα
 πάντα ὑπερβάντες, ἐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοῦς
 τινὰς

tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam cu-
 ram gerere rerum nostrarum non omnibus vide-
 bantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura
 soluerent, uti nos solemus seniores liberare mi-
 nisteriis. Nulla enim in re non comicis satelli-
 tiis similes illos introducunt. Alii haec omnia
 supergressi nec esse omnino Deos credebant,
 sed

5. τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Sciendum
 est, δορυφόρος dici etiam saepe abusive de
 quibusvis comitibus, qui alios comitantur;
 unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari.
 Unde etiam commode in Comoedia δορυ-
 φορήματα dicuntur illae personae, quae
 alias personas comitantur, iisque adstant in
 scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae
 alio nomine κωφὰ πρόσωπα, personae mu-
 tae vocantur. Et hasce intelligit auctor per
 κωμικὰ δορυφορήματα. Bos. Obs. Crit.
 p. 67.

τινας ἐπίσειον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμό-
νευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελόμενον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκέων, ἀπιστεῖν μὲν ἐκ ἐ-
τόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἡϋγενείοις ἀνδρά-
σιν. ἔ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμε-
νος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὔροισι, καὶ ὑπὸ θα-
τέρῃ μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥς δὴ τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν
γὰρ ἀνῴρησα πιστεῦειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δέ
με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἀπασὶν ἀμνηχανῶν,
ἐπὶ γῆς μὲν ἀκῆσεσθαι τι περὶ τέτων ἀληθές,
ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας
ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς
πως,

sed sine domino, sine duce ferri mundum pa-
tiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non au-
debam altifremis et bene barbatis viris; nec ta-
men habebam, ad quam partem disputationum
conuersus aliquid reprehensione vacuum reperi-
rem, et ab alio nunquam euersum. Itaque pla-
ne Homericum illud usu mihi venit. Nam sae-
pe quidem impetus me capiebat ut vni illorum
crederem, prohibebat at impetus alteri. Propter
quae omnia expertus consilii, in terra auditurum
me de hisce rebus verum, desperabam. Vnam
autem dubitationis liberationem putabam futu-
ram, si ipse volucris quacumque ratione factus

πως, ἀνέλθαιμι εἰς τὸν ἕρανόν. τότε δέ μοι
 παρείχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυ-
 μία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, ἀετοῖς καὶ κα-
 θάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοισι βᾶσιμον ἀποφαί-
 νων τὸν ἕρανόν. αὐτὸν μὲν ἔν πτεροφυῶσαι
 ποτε ἔδεμιᾷ μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατε-
 φαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ αἰετὲς περιθείμην πτε-
 ρὰ (ταῦτα γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀν-
 θρωπίνῃ σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν
 προχωρήσαι. καὶ δὲ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θα-
 τέρεα μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τῷ γυπὸς δὲ τὴν
 ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ
 κατὰ τὰς ὥμας τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμολύ-
 μενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς
 τινὰς

in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi
 spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum
 vero et fabularum auctor Aesopus, qui aquilis
 aliquando et scarabaeis, quin camelis viam in
 caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur
 alae, id quidem nulla ratione fieri posse, appa-
 rebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applica-
 rem alas, has enim solas sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte successurum mihi
 experimentum. Comprehensis ergo auibis, al-
 terius dextram alam, vulturis autem alteram cu-
 riose amputavi. Tum reuinctas cum circa hu-
 meros loris validis aptassem, et ubi extremae pen-

τινας τὰς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμενη ἐμ-
αυτῇ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν
ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐτι χαμαιπετῶς
ἐπαρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς
πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκαέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολ-
μηρότεραν ἤδη τῆς πείρας ἠπτάμην· καὶ ἀνελ-
θὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ
τῷ κρημνῷ Φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτύμενη, ὑψηλὰ ἤδη καὶ
μετέωρα ἐφρόνων, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ
ἀπὸ Ἑμμητῆ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ'
ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀρεκόρινθον ἄνω· εἴτα ὑπὲρ
Φολοῆς καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγε-
τον. ἤδη δ' ἔν μοι τῷ τολμήματος μεμελεστη-
μένῃ,

pennae sunt, ansas quasdam parasse[m] manibus;
ipse me primum experiebar, exultans et subser-
viens manibus; tollens me, anserum instar, de
humo paullulum, et cum volatu extremis etiam
digitis progrediens. Cum vero obediret mihi
negotium, iam audacius tentabam experimenta,
atque conscensa arce inde me per praeceps in
theatrum ipsum demisi.

II. Cumque sine periculo deuolasse[m], alta
iam et sublimia sapiebam, soluensque a Parnethe
vel Hymetto, Geraneam vsque volabam, atque
hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde
supra Pholoën et Erymanthum, vsque ad Tayge-
tum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum

μένε, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, ἐπεὶ
 ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρένεν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμ-
 πον ἀναβάς, καὶ ὡς ἐνὴν μάλισσά κεφῶς ἐπισι-
 τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτενον εὐθὺ τῷ ἔρανῳ,
 τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τῷ βάθει, μετὰ
 δὲ ἔφρεν καὶ τῷτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐ-
 τὴν ἤδη τὴν σελήην ἐγεγόνειν, πᾶμπολυ τῶν
 νεφῶν ἀποσπάσας δ), ἡσθόμην κάμνοντος ἐμ-
 αὐτῷ, καὶ μάλισσά κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυ-
 γα τὴν γυπίνην. προσελάσας ἔν, καὶ καθεζό-
 μενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἀνω-
 θεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ζεὺς
 ἐκεῖ

perfectus essem et altiusculus, non amplius quae
 pullorum sunt cogito, sed consensu Olympo,
 viatico adsumto quam poterat fieri leuissimo,
 cacterum recta versus caelum tendo, primo qui-
 dem vertigine mihi ob profunditatem oboriente,
 deinde autem id ipsum quoque fero facilius.
 Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem,
 multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me
 sensi, et maxime ala sinistra, vulturina. Appul-
 sus ergo ibi assedi, interquiescens et in terram
 de superiori loco despiciens, et, vt Homericus
 ille

6. ἀποσπάσας] Vide, quae de hoc verbo hac
 significatione notatu digna attulit *Hemsterb.*
 ad *Deor. Dial.* XX. n. 23. Versio *Gesneri* ve-
 rum sensum *Luciani* est adsecuta. *Reitz.*

ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν
καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλί-
γον δὲ, εἰ δόξαιέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περ-
σίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικί-
λης τινὸς ἡδονῆς ἀντιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκ
ἐν καὶ ταῦτα λέγεις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ
καθ' ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ'
εἴ τι σοι καὶ ὁδὸν παρέργον ἰσθῆται, καὶ τῆτο
εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε ἐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀναστ-
εῖν, σχήματος πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐ-
τῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι
κατεφάνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὁρῶν γὰρ, ὦ ἑταῖ-
ρε, εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἶόν τε ἀναβαῖς ἐπὶ τὴν
σελή-

ille Iupiter, iam equestrium Thracum terram ad-
spiciens, iam Myſorum, paullo post autem, si
videretur mihi, Graeciam, Persidem, et Indiam:
e quibus omnibus varia quadam voluptate per-
fundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris,
Menippe, ne vel vnum quiddam illius nos pere-
grinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi
observatum sit, illud quoque sciamus. Nec
enim pauca me auditurum exspecto equidem, de
figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qua-
lia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.
MEN. Recte istuc, sodalis, coniicis. Itaque,
quatenus fieri potest, escendens in Lunam, co-
gita-

σελήνην, τῷ λόγῳ συνκποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν.

Καὶ πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δόκει τιναεὶ τὴν γῆν ὄρεᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακλύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρεν, πᾶ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τῶσάν τε θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὐῖσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑπασίμβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἄπαξ τὴν ἔψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρευσάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο,

ὁ κα-

gitatione mecum peregrinare, et vniuersam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, paruam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo vt ego subito despiciens multum dubitarem, vbi essent tanti montes, et ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossū vidiſsem, et illam ad Pharum turrim, plane me, bethe noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa et eminentia, et placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota iam hominum vita mihi apparuit,

non

κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
σαφῶς οἱ πλεόντες, οἱ πολεμῶντες, οἱ γεωρ-
γῶντες, οἱ διαζόμενοι, τὰ γύναια, τὰ θηρία,
καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζεῖδωρος ἄρχ-
ρη. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα Φῆς ταῦτα,
καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γάρ ἀρτίως, ὦ Μεν-
ιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τῷ μεταξὺ διαστή-
ματος ἐς βραχὺ συνεσάλμηνεν, καὶ εἶγε μὴ ὁ
κολεσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ᾤηθης
ὄρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγαεὺς τις ἄφνω γε-
νόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τὰς
ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρὰ δέιν, τὰς τῶν ἐμ-
πίδων νεοττίας;

MEN.

non per gentes modo et vrbes, sed ipsi distincte
qui nauigarent, qui praelium committerent,
qui colerent agrum, qui causas agerent, tum
mulierculae, animalia, et simpliciter quae tellus
alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabili-
lia sunt quae dicis, et sibi inuicem contraria.
Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas
ab interiecto spatio in paruitatem contractam, et
nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud vi-
dere tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam
Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra
tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, et
parum abest quin culicum pulliciem?

13. MEN.

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστα ἐ-
 χρῆν εἰπεῖν, τῷτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον.
 ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ
 δ' ἄλλα ἔχ' οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τῷ βύθῳ,
 ἅτε τῆς ὀψέως μηκέτι ἐφικνεμένης, πάνυ μ'
 ἥνικα τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπο-
 ρίαν. κατηφῆ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγα δεῖν δε-
 δακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπε-
 δοκλῆς, ἀνδρακίᾳς τις ἰδεῖν, καὶ σποδῆ πλέως,
 καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρή-
 νεται γὰρ) ὑπετρεράχθην, καὶ τινα σεληναῖον
 δαίμονα ὡήθην ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρῃ, Φησὶν, ὦ
 Μένιππε,

Οὐτίς

13. MEN. Bene facis quod me admones.
 Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio
 quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam
 quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero
 perspicere ob profunditatem non possem, visu
 iam non amplius pertingente, valde me ea res
 angebat, et multam praebebat sollicitudinem.
 Cum autem demisso essem animo, et tantum non
 lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedo-
 cles, carbonarius ad speciem et cinere oppletus,
 et assatus. Ego vero cum viderem, dicitur
 enim, aliquantum perturbatus Lunarem quen-
 dam me genium videre putabam equidem. At
 ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non

Οὐτίς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐτί-
σκεῖς;

ὁ Φυσικὸς ἔτος εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γάρ
εἰς τὰς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον 7),
ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς Αἴτης ἀναρπάσας, δεῦρο
ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβα-
τῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτέμαι δρόσον. ἦκω τοί-
νυν σε ἀπολύσων τῆς παρέσης ἀπορίας. ἀνιᾷ
γάρ σε, οἶμαι, καὶ σρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ
ἐπὶ γῆς ὄραῖν. εὖγε ἐποίησας, ἣν δ' ἐγὼ, βέλ-
τισε Ἐμπεδοκλεῖς. καὶ πειδὰν τάχις κατα-
πτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς
νεμυ-

*Non tibi Diuus ego: quid me immortalibus
aequas?*

*Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in cra-
teras ipse me deiecissem; vapor me de Aetna corre-
ptum buc appulit. Et iam in Luna habito multum
incedens per aëra, et rore pascor. Venio igitur ex-
soluturus te praesenti solitudine. Augit enim te,
puto, et torquet, quod non distincte, quae in terra
sunt vides. Bene sane facis, inquam, optime
Empedocles, et cum primum in Graeciam iterum
deuolauero, memor ero, ut libem tibi in fumario,
et*

7. φέρων ἐνέβαλον] Vide de hac phrasi Hem-
sterb. ad Dial. Mori. VI. §. 3. Reitz.

νεμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρεῖς ἐγγχεῖν πρὸς-
εὐχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα, ἦδ' ὅς,
ἔχι τῷ μισθῷ χάριν ἀΦίγμαι· πέπονθα δέ τι
τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε κλυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα
ὅ, τι, δράσας, ὀξυδερκῆς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν
πῶς ἀΦέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ
λημῶν ἔμετριώσ' δοκῶ. καὶ μὴν ἔδέν γε, ἦδ'
ὅς, ἐμὲ δεήσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκῆς αὐτὸς ἦδη
γῆθαι ἤκει; ἔχων. τί ἔν τῷτό ἐσιν; ἔ γὰρ εἶδ',
ἔφην. ἔκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, ἀετὲ τὴν πτέρυγα
τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγὼ.
τί ἔν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐσιν; ὅτι,
ἦδ'

*et noviluniis ad lunam ter bians te adorem. Ve-
rum ita me Endymion, inquit, non buc veni mer-
cedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te
tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum
visum nancisci possis?*

14. Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu
mibi caliginem quodammodo abstergas ab oculis:
nunc enim lippire non mediocriter mibi videor.
Quin tu, inquit, nihil mea opera indigebis, qui
acumen illud ipse iam de terra allatum habeas.
Quid igitur hoc est? neque enim novi, inquam.
An nescis, inquit, te dextram aquilae alam alliga-
tam habere? Ego vero, inquam. Quid vero alae
et oculo commune est? Quod, inquit, multum vi-
sus

ἦδ' ὅς· παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων ἀετός ἐστιν
 ὀξύπνέστος, ὥς· μόνος ἀντίον δεδोरκε τῷ ἡ-
 λίῳ· καὶ τῷτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος ἀε-
 τός, ἦν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη.
 Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἤδη μεταμέ-
 λει, ὅτι δεῦρο ἀνῶν ἔχῃ τῷ ὀφθαλμῷ τῷ· ἀε-
 τῷ ἐνεθέμην, τὰς ἐμὰς ἐξελών, ὥς νῦν γε ἡμι-
 τελής ἀφῆγμαι, καὶ ἅπαντα βασιλικῶς ἐσκευ-
 ασμένος· ἀλλ' εἴοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ
 ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐ-
 τῷα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασι-
 λικόν. ἦν γὰρ ἐθελήσης, μικρὸν ἀνασὰς, ἐπι-
 σχῶν τῷ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρῃ μόνῃ
 πτερώξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν
 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερεῆς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἔτε-
 ρον,

*fus acumine reliquis animantibus praeſtat aquila:
 adeo ut ſola contra ſolem obſueatur: et ob id
 ipſum eſt rex et vera germanaque aquila, ſi nihil
 niſtans radios intueatur. Aiunt iſta, inquam. Ex
 iam poenitet me, quod hic cum eſcenderem, non
 ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi im-
 poſui: qui ſic imperfectus venerim, nec regie per
 omnia inſtructus; ſed ſimilis ſum ſpuriiſ iſtis et
 abdicariſ. Quin penes te eſt, inquit, ſtatim alte-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris ſur-
 gens paulum, retenta vulturis ala, alteram ſolam
 mouere, praerarique alae dextro oculo acutum cer-
 nes:*

ρον, ἔδεμῖα μηχανὴ μὴ ἔκ ἀμβλύτερον δεδορ-
 κέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χειρὸς. ἄλλῃς, ἦν
 δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀετῶδες βλέποι.
 ἔδέν γάρ ἂν ἔλαττον γέναιτο· ἐπεὶ καὶ τὰς τέ-
 κτονας πολλὰκις ἐωρκενέαι μοι δοκῶ, θατέρω
 τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τὰς κανόνας ἀπει-
 θύοντάς τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίειν ἅμα
 τὰ ὑπὸ τῷ Ἐμπεδοκλέει παρεγγελμένα· ὁ δὲ
 κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν, ἐς καπνὸν ἤρεμα διελύετο.
 Καπειδὴ τάχις ἐπτερυζάμην, αὐτίκα με
 Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λατ-
 θάνοντα πάντα διεφάνετο. κατὰκύψας γούῃ
 ἐς τὴν γῆν, εἴρων σαφῶς τὰς πόλεις, τὰς ἀν-
 θρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ ἔ τὰ ἐν ὑπαίθερῳ
 μόνον,

*nes: alter enim oculus fieri non potest quin obtusius
 cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, in-
 quam, et si dexter solus aquilinum cernat: neque
 enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fa-
 bros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum
 melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
 simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille
 vero sensim se subducens in fumum paulatim
 dissoluitur.*

15. Vix coeperam mouere alam, cum statim
 ingens me lux circumfulget, et quae adhuc la-
 tuerant, apparent omnia. Despiciens enim in
 terram, dilucide video vrbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea solum quae sub diuo fie-
 rent,

μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἱκοὶ ἔπραττον, οἰόμενοι
 λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 Φῇ, Λυσμαῖω δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβλεύοντα, τὸν
 Σελεύκῃ δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα
 λάθρα τῇ μητρίδι, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξαν-
 δρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρέμενον, καὶ Ἀντί-
 γονον μοιχεύοντα τῇ υἱᾷ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀτ-
 τάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ Φάρμακον. ἑτέρω-
 θε δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὰ γυναῖκα, καὶ
 τὴν εὐνῶχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ
 τὸν Ἀρσάκην· Σπαρτίνοσ δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆς
 συμποσίᾳ πρὸς τῶν δορυφορέωντων εἰλκετο ἔξω
 τῆς ποδὸς, σκώφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατηλοη-
 μένος. ὅμοια δὲ τέτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ
 Σκύθαις, καὶ Θραξί γινόμενα ἐν τοῖς βασι-
 λείοις

rent, sed quae domi etiam, cum latere se puta-
 rent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, insi-
 diantem Lysimacho filium, Seleucum Antiochi
 F. furtim innuentem nouercae, interfectum ab
 vxore Alexandrum Thessalum, et Antigonom
 stupro. socrum suam polluentem, et miscentem
 Attalo venenum filium: et rursus ab altera parte
 mulierculam quam Arsaces interficeret, et Eunu-
 chum Arbacem, dum gladium stringit in Arsa-
 cen. Spartinus autem Medus e conuiuio a sa-
 tellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo
 contusus circa supercilium. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in regibus videre erat,

λείοις ἦν ὄρν, μοιχεύοντας, Φονεύοντας, ἐπι-
βλεύοντας, ἀρπάζοντας, ἐπιωρκῶντας, δεδιό-
τας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδουμένης.

Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέσχέ
μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν πολὺ
γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κακείνους ἐώρων, Ἐρμύ-
δωρον μὲν τὸν Ἐπικῆρειον, χιλίων ἔνεκα δρα-
χμῶν ἐπιωρκῶντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα
περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλενίαν
δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τῆ Ἀσκληπείας Φιάλην ὑφαι-
ρῶμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χα-
μαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τὲς ἄλλας
λέγοιμι, τὲς τοιχωρυχῶντας, τὲς δικαζομένας,
τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας: ὅλως
γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ τις ἦν ἡ θεία.

ETAIP.

adulteros, homicidas, insidiatores, raptores, peri-
iuros, metuentes, proditos a familiarissimis.

16. Ac regum quidem res sic me detinuerunt.
Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam
illos etiam videbam, Herinodorum Epicureum
propter mille drachmas peierare; Stoicum Aga-
thoclem de mercede litigare cum discipulo; Cli-
niam rhetorem ex Aesculapii templo phialam
subducere; Cynicum Herophilum pernoctare in
fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes
perfoderent, qui causas haberent, qui fenori
darent, qui exigerent? in uniuersum enim va-
rium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

SQD.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, κα-
λῶς εἶχε λέγειν. εἶπες γὰρ ὅτι τὴν τυχεύσαν
τερπωλὴν σοὶ παρεσχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα
μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότῃς, ἀδύνατον, ὅπως
γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι
κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο.
οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἔμην
γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθεν δὲ δι-
καστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καὶ ἕτερον δὲ μέρος
ἔθυσέ τις· ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνε-
το, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι,
πολεμῶντας ἂν ὁρώω τὰς Γέτας· ὅτε δὲ μετα-
βαίην ἐπὶ τὰς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν
ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν
ὀφθαλ-

SOD. Verum etiam talia bene esset si diceres.
Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse vo-
luptatem. ΜΕΝ. Omnia quidem deinceps ut
enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam
videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum
capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse,
in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nu-
ptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia
parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens
alius apparebat. Et quoties ad Geticam respice-
rem, pugnantes videbam Getas; quoties vero
transirem ad Scythas, videre erat errantes in plau-
stris: paullum vero deflexo in partem alteram

ἐφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὰς Αἰγυπτίους γεω-
γῆντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ ἐνεπορεύε-
το, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήσειε, καὶ ὁ Λάκων ἐμασιγᾶ-
το, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἀπάντων τῶν ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων
χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινόειν ὁποῖός τις ὁ κυ-
κλῶν ἔτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραση-
σάμενος πολλὰς χορρυτάς, μᾶλλον δὲ πολλὰς
χορὰς, ἔπειτα προσάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάσῃ,
τὴν συνωδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. Φι-
λοτιμημένα δὲ ἐκάσῃ, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος,
καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφω-
νίᾳ προθυμημένα, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἶα γή-
νοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μέν-
ιππε,

oculo, colentes agrum Aegyptios videbam;
mercaturam exercebat Phoenix, et Cilix latroci-
nabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis
litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec o-
mnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus
sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus,
vel choris potius, deinde iubeat, canentium
vnumquemque, relicto concentu, suum sibi car-
men canere: studiose autem faciente vnoquo-
que, et suum peragente *canticum*, et superare vo-
cis magnitudine alios conante, numquid cogita-
tione comprehendis, per Iovem, qualis ille can-
tus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Men-
ippe,

ἔπε, παγγέλοις καὶ τετραγμένῃ. MEN.
 Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ
 ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμόσιας ὁ
 τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ὁμόνον ἀπώ-
 δα φθεγγαμένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομαίων τὰ σχή-
 ματα, καὶ τὰναντία κινεμένων, καὶ ταυτὸν ἔ-
 δὲν ἐπινόωντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκασεν ὁ χο-
 ρηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, ἔκ ἔτι δεῖσθαι λέ-
 γων. πάντεσθ' οὖν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶν-
 τες, ἔκ ἔτι τὴν συμπαγὴ ἐκείνην καὶ ἄτακτον
 ὠδὴν ἀπαδόντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῃ καὶ
 πολυειδεῖ τῷ θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δῆπα-
 ρεν ἢ τὰ γινόμενα.

Μάλι-

ippe, ridiculus maxime et confusus. MEN.
 Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltato-
 res: et ex tali inconcinnitate vita hominum con-
 structa est, non voces modo dissonas edentium,
 sed figura etiam et habitu dissimilium, contra-
 rioque se motu mouentium, et nihil idem cogi-
 tantium, donec vnumquemque illorum de scena
 choragus exigit, non amplius illo opus esse di-
 cens. Ab eo inde tempore similes omnes iam
 tacentes, nec amplius confusum illum et inordi-
 natum cantum inuicem turbantes. Verum in
 ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula sci-
 licet erant, quae fierent, omnia.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελᾶν τοῖς
 περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρε-
 νᾶσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἣ
 Μαραθῶνος ἔχεν τὰ περὶ τὴν Οἰνόαν, ἣ Ἀχαρ-
 νῆσι πλεῖστα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γὰρ Ἑλ-
 λάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακ-
 κτύλων ᾄσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λό-
 γον, οἶμα, ἣ Ἀττικὴ πολλοσημόριον ἦν. ὥστε
 ἐνεόοντο ἐφ' ὁπόσω τοῖς πλεσίοις τέτοις μέγα
 φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλε-
 θρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικαρείων ἀτό-
 μων ἔδωκε μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ
 καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνυρίαν
 γῆν

18. Maxime vero illos ridebe fubiit, qui de
 terrae finibus contendunt, et qui magni sibi vi-
 dentur eo, quod Sicyonium campum exercent,
 aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oe-
 noae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum
 enim vniuersa, vt tunc mihi ex alto videbatur,
 Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione
 Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogita-
 bam igitur, quantillum esset, in quo diuitibus
 illis, vt magni sibi viderentur, relinqueretur.
 Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet,
 vnam de Epicuri indiuiduis particulis mihi vide-
 batur colere. Despiciens autem in Peloponne-
 sum quoque, ac Cynuriam deinde terram vi-
 dens,

ἄνθρωποι, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσα χωρία, κατ' ἄνδρ' Αἰγυπτίᾳ πλατυτέρᾳ, τοσῶτοι ἔπει-
σεν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μίᾳς ἡμέρας
καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα Φρονῶν-
τα, ὅτι δακτυλίας τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ Φιάλας
τέτταρας, πάντα καὶ ἐπὶ τῷ ἄνδρ' ἐγέλων 8).
τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κε-
χρημένον ἦν τὸ μέγεθος.

ETAIP.

dens,* recordatus sum, de quantilla regione,
quae lente Aegyptia latior non videretur, tot
Argiuorum et Lacedaemoniorum die vno ceci-
derint. Verum etiam auro sibi placentem si
quem viderem, quod anulos haberet octo, et
phiaas quatuor, vehementer hunc quoque ride-
bam. Pangaeus enim totus cum metallis gra-
num milii magnitudine aequabat.

G 4

19. SOD.

8. ἄνδρ' ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mal-
lem *risissem*: primo quia ἄν additur, tum
quia optatius εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur:
denique quod mox adiungat, *vix grani ma-*
gnitudine adparuisse totum Pangaeum cum
ipsis metallis. Cum igitur vix hoc visu di-
stinguere potuerit, qui anulos cuiusquam
videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est: *si*
quem videre potuissem. Adeoque neutrum
vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici pot-
erit, et sic etiam risisse, versionem non at-
tigi. Reitz.

ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θύρας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλικοί διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμά σε πολλάκις ἤδη μυρμηκῶν ἀγορὰν ἐώρακέναι, τὰς μὲν εἰλημένους, ἐνίοις δ' ἐξιόντας, ἑτέροις δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάζας ποθὲν ἢ κυάμῳ λέπος, ἢ πυρρῷ ἡμίτομον, θῆξ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τῶν μυρμηκῶν βίβη, καὶ οἰκοδόμους τινάς, καὶ δημαγωγούς, καὶ περὶ τὰς, καὶ μασίχας, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἶψα πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάζειν.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, et ipsi viri quanti superne videbantur? MEN. Puto iam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum vndecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est esse apud illas, proportionem vitae formicarum, et architectos quosdam, et demagogos, et senatores, et musicos, et philolophos. Verum ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines

ἀΐσαι τῇ μυρμηκῶν πολιτείᾳ, τὰς παλαιούς
μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γάρ
τὰς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον Φῶλον, ἐκ
μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἔν πάν-
τα ἱκανῶς ἐωρᾶτο, καὶ καταγεγέλασό μοι, δια-
τείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας
ἄλλους.

Οὕτω σάδιον ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυ-
ναικείαν Φωνὴν προῖσμένη, Μένιππε, Φησιν,
ἔτως ὄναιο, διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία,
λόγος ἂν, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ ἔδεν, ἣν μὴ τι
φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ ἔχασα χερσὶν
καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διὶ. ἀπέ-
ρηκα

nes formicarum ciuitati, antiquas Thessalorum
fabulas considera. Inuenies enim Myrmidonas,
pugnacissimam gentem, homines ex formicis or-
tos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac
derisa essent, concusso corpore euolauī

*Adque Iouem aegida habentem et caetera nu-
mina Diuum.*

20. Stadium nondum euolaueram, cum mu-
liebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, inquit,
ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Iouem
aliquid. Dixeris, inquam, nihil enim graue est,
nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, in-
quit, non difficilem, et preces defer a me ad Iouem.

ρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, ποῦκα καὶ δεινὰ παρὰ
τῶν Φιλοσόφων ἀκέχασα, οἷς ἔδδεν ἕτερόν ἐστιν
ἔργον, ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ
πηλίκῃ, ἢ καὶ δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ
ἀμφίκυρτος 9) γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κατακει-
σθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρε δίκην ἐπι-
κρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
ἐπινοήσῃ, τῷτό μοι προσάπτεισι. τὰ τελευ-
τῶν δὲ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ
νόθον εἶναι Φασί μοι, ἄνωθεν ἦκαν παρὰ τοῦ
ἡλίου, καὶ ἐπαύονται, καὶ πρὸς τῷτόν με, ἀ-
δελφὸν ὄντα με, συγκεῖσαι, καὶ σασιάσαι προαι-
ρέμε-

*Patientiam enim consumpsi, Menippe, omnem, multa
illa et molesta audiendo a Philosophis, quibus nul-
lum aliud opus est, quam curiose de me disputare,
quae sint? quanta? utrum, et quam ob causam di-
midata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari
me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii,
quidquid quisque excogitauerit, illud mihi applicans.
Denique ipsam quoque lucem furtivam esse mihi
et adulterinam aiunt, quae desuper a Sole veniat:
nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo commit-
tere, et dissidium inter nos excitare velle. Nec
enim*

9. διχότομος, ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, diuidua,
aut utrinque iurgida, i. e. aequa portione di-
visa; aut maior dimidia, minor plena
du Soul.

ρῆμενοι. ἔ γάρ ἰκαναὶ ἦν αὐτοῖς αἱ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τῇ ἡλικίᾳ, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διαΰραν.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσκειμαι αὐτοῖς, αἱ πράττεισι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ καὶ κατὰ πτυγ-
σα, οἱ μὲθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις
τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοί, καὶ ὑπὸ
τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦ-
τα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ἔ γάρ ἡ γῆμαί με πρέπειν
ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς
ἐκείνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκά-
ζε βίον. ἀλλὰ καὶν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύον-
τα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτε-
ρινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος,
ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέ-
ροντας

*enim satis illis erant, quae de ipsa Sole dixerunt,
lapidem illum esse, et massam ignitam.*

21. *Quamquam quot ego illis conscia sum, quae
noctibus faciunt turpia et despuenda, seueri inter-
dixi, et viriles obtutu, et habitu graues, et conspi-
ciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo:
nec enim decere arbitror reuelari atque illuminari
illas noctium transfigendarum rationes, et illam
vniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem
illorum video adulterium committentem aut furan-
tem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum,
statim nube contracta me inuoluo, ne ostendam mul-
titudi-*

ροντας ἀνδρας βαθεῖ πώγων καὶ ἀρετῇ ἐνασχη-
μονῶντας. οἱ δὲ ἐδὲν ἀνιᾶσι, διασπράττον-
τές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες·
ὥς, νῆ τὴν Νύκτα, πολλὰκις ἐβελυσσάμην
μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτῳ, ἢ τῶν τῆν πε-
ρίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον μέμνησο οὗ-
ταῦτα γε ἀπαγγέλλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι
δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐσί μοι κατὰ χώραν μένειν,
ἣν μὴ τὰς Φυσικὰς ἐκείνας ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς
διαλεκτικὰς ἐπισομίσῃ, καὶ τὴν σοφίαν κατασκά-
ψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύ-
σῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβὰς· οὕτω γὰρ
ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐτῶν γεω-
μετρούμενη.

Ἔσα

titudini viros senes, in barba proluxa, et in virtu-
tis professione turpiter se gerentes. At illi nihil
remittunt lacerare me sermonibus, et omnibus con-
tumeliis officere. Itaque, per Noctem, saepe cogi-
taui migrare quam longissime, ut illorum linguam
male sedulam effugerem. Memento igitur ista re-
nunciare Ioui, et adicere, non posse me loco meo
manere, nisi Physicos illos obrerat, et os obturet
dialecticis, et Porticum eueriat, et comburat Aca-
demia, finemque imponat illis in Peripato commo-
rationibus: ita enim forte quietem agam, quam
quotidie isti dimeriuntur.

Ἔσαι ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ
πάντες ἕστανον μὲν ἐπὶ τῷ ἔραυνῷ,

Ἐνθα μὲν ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίνο-
το ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι κα-
θεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν
δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμε-
νος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ ἔραυνῷ· καὶ τὸ μὲν
πρῶτον ἐδῆκε μοι, ὥς εἶχον εὐθύς εἴσω παρί-
στα, ῥαδίως γὰρ ὤμην διαλαθεῖν, ἃ τε ἐξ ἡμι-
σείας ὦν ἀστὴς· τὸν δὲ ἀστὸν ἡπιστάμην ἐκ πα-
λαιᾷ συνήθει τῷ Διὶ. ὕπερον δὲ ἐλογισάμην ὥς
τάχιστα καταφωράσσει με, γυπὸς τὴν ἐτέραν
πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γὰρ κρίνας τὸ μὴ
παρα-

22. *Fiet istuc, inquam, et simul ardua via
caelum verlus tendo,*

Nulli ubi comparent hominumue boumve labores.
Paullo post ipsa quoque Luna parua mihi vide-
batur, terramque iam occultabat. A dextris au-
tem relicto sole inter astra volans, tertio die ap-
propinquavi caelo. Ac primo quidem statueram
statim sicut eram ingredi, facile enim futurum
putabam, vti laterem, qui ex dimidia parte
essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde
familiarem Ioui esse noueram. Deinde vero co-
gitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri,
qui alteram vulturis alam affixam haberem.
Optimum ergo ratus illud periculum non subire,
acce-

παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύ-
ραν. ὑπακέσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τᾶνομα ἐκπυ-
θόμενος, ἀπῆει κατὰ σπυρδὴν Φρατῶν τῷ Διί,
καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθη πᾶν δειδίως καὶ τρέ-
μων, καταλαμβάνω τε πάντα ἅμα συγκαθη-
μένους, εἰδὲ αὐτὰς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε
γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν με τῆς ἐπιδημίας.
καὶ ὅσον ἐδέσσω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι
προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἑπτερωμένους.
Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερώς δριμύ τε καὶ τιτα-
νώδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν, Φησί,
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
ἡδὲ τοιαῖες;
ἐγὼ δὲ, ὡς τᾶτ' ἤκιστα, μικρὰ μὲν ἐξέθανον
ὑπὸ

accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, et
explorato nomine, abit celeriter nunciaturus
Ioui. Ac paullo post intro vocor, metuens sane
ac tremens, deprehendoque simul affidentes
omnes, neque vero solitudinis expertes: inspe-
rata quippe ista mea peregrinatio aliquantum il-
los cominouerat; et exspectabant; omnes non ita
multo post aduenturos homines eodem modo
alatos.

23. Iupiter autem, terribili me acerboque et
Titanico vultu intuens,

*Dic, inquit, quis es? unde virum? quae pa-
tria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mor-
tem

ὑπὸ τῆς δέας, εἰσηλὼν δὲ ὁμῶς ἀχαλῆς, καὶ
 ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· 10)
 χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀνυλαβὼν, ἅπαντα διηγέ-
 μην σαφῶς, ἀνωθεν ἀρχάμενος, ὡς ἐπιθυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ
 τὴν Φιλοσόφην, ὡς τὰνκντία λεγόντων ἀκί-
 σαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ
 τῶν λόγων, εἴτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτε-
 ρὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν ἕρανόν.
 ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης
 ἐπεσαλμένα. μεδιῶσας δ' ἔν ὃ Ζεὺς, καὶ μι-
 κρόν

tem prae metu oppeterem. Adstebam tamen ob-
 stupefactus, et a maiestate vocis attonitus. Tem-
 pore autem cum recepissem animum, enarro di-
 lerte omnia, re ab initio inde repetita, quam
 cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad Philo-
 sophos, ut pugnantia dicentes audiuerim, ut ser-
 monibus illorum distractus animum desponde-
 rim, tum commentum meum deinceps, et alas,
 et reliqua ad caelum usque omnia. Post reliqua
 etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem
 Iupi-

10. ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντηται, καὶ ἐμ-
 βεβροντημένοι a Graecis κυρίως appellantur,
 quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili
 eius pauore obstupescit: vtrumque vocabulum
 per metaphoram ad alia transfertur. Stupi-
 dum atque animi impotentem plerumque
 significat. Cognatus.

κρὸν ἐπ' αὖτις τῶν Ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις; Φησὶν,
Ὡς περὶ καὶ Ἐφιάλτε, ὅπως καὶ Μένιππος
ἐτόλμησεν εἰς τὸν ἄρανόν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν
μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλεῖμεν, αὐρίον δὲ, ἔφη, περὶ
ῶν ἤκειε χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν, καὶ ἄν
μα ἐξανασᾶς, ἐβιάδιζεν εἰς τὸ ἐπηκωτάτατον τῶν
ἄραν'· κατὰ γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέν
ζεσθαι.

Μεταξὺ τε προῖων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν
τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πό-
σος νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὦνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ
εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσσι χειμῶν κατείνετο;
καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας;
μετὰ

Jupiter, et remittens aliquantulum supercilia,
Quid dicas, inquit, de Oto et Ephialte, cum Men-
ippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed
nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, erat
vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde
te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum
caeli locum pergit, unde facillime exaudiri pos-
sunt omnia. Tempus enim erat precum audien-
darum causa assidendi.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae
in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti*
nunc sit in Graccia triticum? et, *An vehementer*
nos superiori anno hiems perstrinxerit? et, *Utrum*
pluribus imbribus indigeamus alara? postea vero in-
terro-

μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ
Φειδίας, καὶ δὲ ἣν αἰτίαν ἐλλείπειν Ἀθηναῖοι τὰ
Διάσια τρῶσάντων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐ-
τῶν ἐπιτελέσαι διαγοῶνται; καὶ εἰ συνελήφθη-
σαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ
δὲ περὶ τῶν ἀπεκρινάμην, εἶπέ μοι Μένιππε,
ἔφη, περὶ δὲ ἐμῶ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔ-
χουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεσά-
ντην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς
οἶδα, καὶ μὴ λέγῃς. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε
καὶ μάντις ἐδόκην αὐτοῖς, καὶ ἰατρός, καὶ πάντα
ὅλως ἦν ἐγὼ 11), μεσὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀ-
γυιαί

terrogabat, Numquis adhuc reliquus esset de gene-
re Phidiae? et, Quam ob causam intermitterent
Athenienses tot annis Iouialia? et, Virum Olym-
pium suum templum exaedificare cogitent, et,
Virum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum
spoliauerant? De his cum respondissem, Dix mi-
hi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homi-
nes? Quid, inquam, Domine, aliud, quam reli-
giosissimum illud, regem te esse omnium Deorum?
Ludis tu quidem, inquit. Quam nouarum rerum
studiosi sint, accurate noui, etsi non aicas. Fuit
enim quondam tempus, cum et diuinus ipsis viderer,
et medicus, et ego essem in vniuersum omnia: com-
pita

11. πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla huius lo-
Luc. Op. T. VI. H cutio

γυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δω-
δώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραί, καὶ περιβλεπτοὶ
πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῷ καπνῷ τῶν θυσιῶν, εἰδὲ
ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ ἧ δὲ ἐν Δελφοῖς
μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεξήσατο, ἐν Περ-
γάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός, καὶ τὸ Βεν-
δίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀναβείδιον
ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ,
ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θύουσι, καὶ πανηγύρεις
ἐνάγχεσι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσ-
περ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμημένον νομίζουσιν,
ὅν διὰ πέντε ἔλων ἑτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ.
τοιοῦτα

pita plena Iouis, fora tum Iouis omnia plena: ac
Dodona et Pifa splendidae conspicuaeque erant
omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec pro-
spicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis qui-
dem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami
autem sanandi Aesculapius, et Bendideum factum
in Thracia, et Anubideum in Aegypto, et Ephesi
Dianeum; ad illa currunt omnes, et celebritates
agunt, et hecatombas statuunt: mihi vero tanquam
decrepito satis habitum honoris putant, si quinque
solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae.
Quare

cutionis, quae etiam est I Corinth. XV, 28.
dedit *Elfner*. *Obleru*. T. I. p. 126. *Reitz*.

τοῖγαρ ἔν ψυχροτέρῃς ἂν μὲ τὰς βώμῃς ἴδοις
τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππευ-
λογισμῶν.

Τοιαῦτ' ἄττα διεξιόντες, ἀφικνέμεθα εἰς τὸ
χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακῆσαι
τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς ἑομοί-
σι τῶν Φρεάτων εἰκνῶσαι, πώματα ἔχουσαι, καὶ
παρ' ἐκάστῃ θρόνος ἕκαστο· χρυσῆς. καθίσας ἐν
ἐαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ
πῶμα, παρέθηκε τοῖς εὐχομένοις ἐαυτὸν. ἤρχον-
το δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικί-
λα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον
τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασι-
λεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρέμνα μοι
φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι
ταχέως

*Quare frigidiora mea altaria videas: Platonis legi-
bus, aut syllogismis Chrysippi.*

25. Haec talia quaedam collocuti peruenimus
ad locum, ubi assidentem illum preces audire
oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
teorum orificiis similes, habentes opercula: et
ad unamquamque sella aurea posita. Ad primam
harum assidens Iupiter, remoto operculo pre-
cantibus se dabat. Orabant vero undique terra-
rum diuersa et varia. Ego enim ipse quoque ca-
pite admoto preces simul audiebam. Erant vero
eiusmodi: *Iupiter, regnare mihi contingat! Iupi-
ter! cepae mihi nascantur et allia! Iupiter pater mihi*

παχέως ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἀπ' Φαίης, εἶδε κληρονομήσασθαι τῆς γυναίκος, εἶδε λάθουσι ἐπιβλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. 12) τῶν σπλεάντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἤνυχτο ἐπιπνεῦσαι, δὲ Νότον. ὁ δὲ γεωργὸς ἦται ὑέτόν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακχῶν δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστη ἀκριβῶς ἐξετάζων, εἰ πάντα ὑπὸ στυγνῆτο.

Ἄλλ' ἑτέρον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἑτέρον δ' ἀνένευσε.

Τὰς

mox moriatur! Alius quidam diceret: Utinam beres sis uxoris! utinam lateam, dum struo fratri insidias! contingat mihi caussam vincere, coronari Olympia. Nauigantium vero vnus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluuiam petebat, solem fullo. Audiens vero Iupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Iustas

12. σεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια.] Pro σεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια. cf. supra c. 14. καὶ τὸ ἐστὶ βασιλεὺς. Adde Aristoph. Equ. 644. Εἴτ' ἐσεφάνην μ' εὐαγγέλια, cum coronarunt me ob laetum nuntium. Reitz.

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προτίετο ἀνὰ
 διὰ τῆς ὁμιλίας, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέ-
 ρων, τὰς δὲ ἀνεσίς, ἀπράκτους αὐτὸς ἀπέ-
 πεμπεν ἀποφυσῶν κατω, ἵνα μηδὲ πλησίον γέ-
 νοιτο τῆς θρανῆς. ἐπὶ μιᾷς δὲ τίνος εὐχῆς, καὶ
 ἀπορῶντα αὐτὸν ὀφεισάμενι· δύο γὰρ ἀνδρῶν
 πάναντ' αὐτοὺς ἐχομένῃων, καὶ τὰς ἴσας θυοτάς ὑπὲρ
 σφραγίστων, ἐπὶ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύ-
 σειν αὐτῶν· ὥς τε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν· οὐκ ἔτι
 ἐπὶ σπονδαί, καὶ ἄδεν τι ἀποφάσμασθαι δυνατόν
 ἦν, ἀλλ' ὥς περ ὁ Πύρρων ἐπὶ οἶχεν ἔτι καὶ δι-
 σκίπτειτο.

Ἐπεὶ δὲ ἰκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς,
 ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβαίς θυρόν, καὶ τὴν δευτέ-
 ραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε
 καὶ

Iustas etenim preces sursum admissas per fene-
 stellam reponebat ad dextra: nefarias autem in-
 fectas deorsum stando remittebat, ut ne quidem
 prope caelum venirent. In vniis vero precibus
 dubium illum vidi, duobus enim viris contraria
 petentibus et hostias pollicentibus aequales, non
 habebat vtri illorum magis annueret. Itaque il-
 lud Academicum usu ei venit, neque quidquam
 poterat pronunciare; sed Pyrrhonis instar, iusti-
 nebat se adhuc et dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset preci-
 bus, in proximam transiit scellam, ad fenestram
 alteram, admotoque capite, iurando vacauit

καὶ τοῖς ὀρνύμασι. χρηματίσας δὲ καὶ τῶτοίς
καὶ τὸν Ἐπιμαχέιον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετ-
εκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἑξῆς θρόνον, κληδόνι, καὶ
Φήμαις, καὶ φίλοις προσέξων. εἴτ' ἐκείθεν
ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετήει, δι' ἧς ὁ κα-
πνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τῆς θύοντος ἐκα-
σε τῆνομα. ἀπὸς αὖς δὲ τῶτων, προσέταττε
τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Τῇ-
μερον παρὰ Σκύθαις ὕετω, παρὰ Λίβυσιν ἀερα-
πτέτω, παρ' Ἑλλάσι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας,
πνεῦσον ἐν Λυδία, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε,
ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμανέτω, καὶ
τῆς χαλάρης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἀπᾶν-

et iurantibus. Vbi his quoque se prae buisset, et
Herimodorum Epicureum obtrivisset, in proxi-
mam sellam transiit, ut ominibus, et vocibus, et
auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum
fenestram transgressus est, per quam ascendens
fumus renunciabat Ioui sacrificantis vniuscuius-
que nomen. His perfunctus, ventis atque tem-
pestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie
apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud
Graecos ningat: tu Borea flato per Lydiam; tu
Notus quiesce esto; Zephyrus autem fluctibus agat
Adriam: et grandinis mille circiter medimni spar-
gantur per Cappadociam.*

Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διωκημένων,
 ἀπήειμεν εἰς τὸ συμπόσιον. δείπιε γὰρ ἤδη και-
 ρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
 παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς Κορύβαντας, καὶ τὸν
 Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τὰς μετοίκας τῶ-
 νδε καὶ ἀμφιβόλους θεάς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δη-
 μήτηρ παρέειχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡ-
 ρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα 13) ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ἡ
 Ποσειδῶν μανίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ἡρέμα καὶ τῶ νέκταρος παρεγευσόμεν.
 ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρω-
 πίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι τὸν
 Δία,

27. Omnibus fere ab illo peractis ad conui-
 vium abiimus. Iam enim coenae tempus erat,
 meque assumptum Mercurius assidere iussit apud
 Panem et Corybantes, et Attin, et Sabazium,
 inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem
 ministrabat Ceres, et Bacchus vinum, et carnes
 Hercules, et myrta Venus, et Neptunus mae-
 nas. Simul vero etiam ambrosiam et nectar clau-
 culum gustavi. Optimus enim Ganymedes, hu-
 manitate ductus, si qua despicientem animad-

H 4

verteret

13. μύρτα] Non attenderunt prisca interpre-
 tes haud scriptum in Luciano μύρτον, cum
 verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*,
 siue *myrta*. Autumni fructibus, quibus
 hortus superbiebat, μύρτα adnumerat Long.
Past. 2. p. 33. Ed. Moll. Reitz.

Δία, κοτύλην ἃν ἢ καὶ δύο τῷ νέκταρος ἐνέχει
 μοι φέρων· οἱ δὲ θεοί, ὡς Ὅμηρος περ λέγει,
 καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰ κῆ τε θεα-
 μένος, ἔτε σῆτον ἔδουσιν, ἔτε πίνουσιν αἰθοπα
 οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ
 τῷ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἡδονται
 σιτάμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ
 κνίσσῃ ἀνθηγεμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερῶν,
 ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σει-
 ληνὸς κόρδακα ὤρχησατο, καὶ αἱ Μῆσαι ἀνα-
 σᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου 14) Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν,
 καὶ

vertēret Iouem; cotylam vnam aut duas etiam
 nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, vt ali-
 cubi dicit Homerus, qui et ipse, puto, non
 minus quam ego, ista viderit, nec frumento ve-
 scuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed appo-
 nitur ipsis ambrosia, et nectare inebriantur.
 maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant
 ascendentem cum nidore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrifican-
 tes effundunt. In coena porro cithara canente
 Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque
 Musae Hefrodi de natiuitate Deorum carmina,
 et

14. τῆς δὲ Ἡσιόδου]. Rescribi curassem cum
Grueuio τὰς, si plures Codd. addicerent.
 Nam αἰείδω cum genitino vbi occurrat ne-
 scio; sed possit ellipsi pronominis τι vel μέ-
 ρος

καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τῷ Πινδαρῳ.
καὶ περὶ δὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἑκά-
στος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι.

"Ἄλλοι μὲν γὰρ θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσαὶ
Εὐδὸν παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος
ὑπνος.

ἐνελογιζομένην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον
δὲ ἐκεῖνα, πῶς τοσάτω χρόνῳ δ' Ἀπόλλων οὐ
Φύει πάγωνα, ἢ πῶς γίνεται νύξ ἐν ἔρανῳ, τῷ
ἡλίῳ παρόντος αἰεί, καὶ συνευωχουμένην. τότε
μὲν ἔν μικρὸν τι κατέδραθον. ἔωθεν δὲ διανα-
σας ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Καὶ περ-

et primum hymnorum Pindari nobis canebant.
Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquie-
vimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet diuosque homi-
nesque*

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,
qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris
illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbani
non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo,
praesente semper sole, et vna epulante. Post
paululum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iupiter praeconio vocari concionem iubet.

H 5

29. Et

ρος accipi. Gesneri versio ad Graenii sen-
tentiam est accommodata. Reitz.

Καίπερ δὴ παρήσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν.
 Τὴν μὲν αἰτίαν τῆ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ ἡγετὴς
 ἔτος ξένος παρέσχηται· πάλαμ δὲ βουλόμενος
 ἡμῖν καινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μά-
 λιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφε-
 ται, προτραπείς ἔγνω μῆκετ' ἐπὶ πλείον παρα-
 τεῖναι τὴν διάσχεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων
 ἐστίν, ἃ πρὸ πολλῶ τῷ βίῳ ἐπιπολάζαν, ἀρχόν,
 φιλόνομον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχον,
 ὑπόμωρον, τετυφωμένον, ὑβρεως ἀνόπλεον,
 καὶ ἴνα καθ' Ὀμηρον εἴπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρέ-
 ρης. ἔτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες,
 καὶ διαφέρεις λόγων λαβυρίνθας ἐπινοήσαντες,
 οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδη-
 μαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρεῖους, οἱ δὲ Περιπα-
 τητι-

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit:
 Causam vos convocandi besternus hic noster hospes
 praebuit. Cum autem olim volucrim communicare
 vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque
 querculis incitatus decreui non diutius illam delibera-
 tionem differre. Est enim hominum genus non ita
 diu saeculo spumae instar innatans, pigrum, con-
 tentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum,
 gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumelio-
 sum, ut Homérico verbo utar, Telluris inutile
 pondus. Hi ergo in turmas diuisi, excogitatis di-
 versis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vo-
 carunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peri-
 pateti-

τητικῆς, καὶ ἄλλα πολλὰ γελοιότερα τῶτων
 ἔπειτα δὲ ὄνομα σερμνὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι,
 καὶ τὰς ὀφρεὺς ἐπάραντες καὶ πώγωνας ἐπισπᾶ-
 σάμενοι, περιέβηκοντα ἐπιπλάσσω σχήματι κα-
 τὰ πτυσά ἤδη παρυσέλλοιτες, ἐοικότες μάλιστα
 τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν ἀφέ-
 λης τὰ προσώπια, καὶ τὴν χρυσόπασον ἐκείνην
 σολήν, τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ γελοῖον, ἀν-
 θρώπινον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμι-
 σθωμένον.

Τοιῆτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων
 καταφροῖσσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρ-
 χονται, καὶ συναγόντες εὐεξαπάτητα μεράνια,
 τὴν τε πολυθρόνητον ἀρετὴν τραγωδῶσι, καὶ
 τὰς

paeticos, et aliis nominibus multo etiam magis ri-
 diculis. Deinde circumposito sibi angusto virtutis
 nomine, superciliis sublati, demissis barbis, cir-
 cumcunt ficto habitu despuendos mores occultantes,
 similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si
 personas auferas, et amictum illum atro intextum,
 quod relinquitur ridiculum quiddam est, bomuncio
 septem drachmis ad certamen illud conductus.

30. Tales vero cum sint, homines quidem omnes
 contemnunt, de Diis autem absurda narrant, con-
 ductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis,
 cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragi-
 co clamore praedicant, tum disputationes edocent,
 quae

τὰς τῶν λόγων ἀπόρίας ἐποιδάσκει· καὶ πρὸς
 μὲν τὰς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαίνῃσι, καὶ πλεῖστε καὶ ἡδονῆς καταπτύσσου;
 μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτὰς γενόμενοι, τί ἂν λέγο-
 υντες, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν;
 ὅπως δὲ περιλεύχουσι τῶν ὀβελῶν τὸν ῥύπον (15);
 τὸ δὲ πάντων δευότατον, ὅτι μὴδὲν αὐτοὶ μῆ-
 τε κοινόν, μῆτε ἴδιον ἐπιτελούντες, ἀλλ' ἀχρεῖσι

quae exitum non habent. Et apud discipulos quid-
 dem, tolerantiam semper et temperantiam laudant,
 diuitiasque et voluptatem despiciunt: soli vero, et
 sibi cum sunt relicti, quid dicat aliquis, quae edant,
 quam venter exerceant, ut sordos delingant obolo-
 rum! Circuissimum vero omnium hoc est, quod nul-
 lam ipsi neque communem rem neque suam confe-
 rentes in medium, sed inutiles et superuacanci,

Non

15. τῶν ὀβελῶν τὸν ῥύπον] Respondere ex
 aduerso haec possunt diuitiarum contemptui,
 quem praec se ferunt philosophi. Neque ta-
 men dissimulo, mihi admodum blandiri,
 quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae
 voces quam sint affines, aut plane eadem
 potius, Eustathius docet ad II. A. p. 102,
 38. Bas. Est autem magis naturale, imagi-
 nari mendicabulum eiusmodi barbatum et
 palliatum, quod verua lingat, in quibus
 paullo ante assae carnes fuerunt; quam la-
 biis et dentibus purgantem obolos philoso-
 phum. Gesner.

καὶ περιτταὶ καθ' ἑσῶτες, Οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ
ἐναρίθμια, ἔτ' ἐν βελῇ· ὁμῶς τῶν ἄλλων κατ-
ηγορεῖται, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορήσαν-
τες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐμμελεσθηκότας, ἐπι-
σιμῶσι, καὶ λοιδορεῖσι τοῖς 16) πλησίον. καὶ
ἔτις αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὅς αὖν
μεγαλοφωκίστατός τε ἦ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ
πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτερος.

Καίτοι

Non habiles bello, non consultantibus apti; ta-
men accusant reliquos; et sermonibus quibusdam
amaris congestis, maledicta quaedam meditari, in-
crepant, et reprehendunt alios: atque ille inter ipsos
ferre primas videtur, qui et vocalissimus sit, et im-
pudentissimus, et ad maledicta audacissimus.

31. At-

16. λοιδορεῖσι τοῖς] Rarior constructio, ait
Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam actiua
accusatiuum, media forma datiuum adsci-
cit. Ego Kustero et Auctorum veterum
exemplis fidem habeo; nam et Aesopus λοι-
δορεῖν cum accusatiuo construit, fab. 139.
bis, item 148. Aelian. V. H. XIV, 26. Me-
dium vero cum dandi casu Noster supra
Gall. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals.
Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορεῖμενός καὶ
τοῖς ἄλλοις. At cum datiuo tamen et actiuum
2 Maccab. 12, 14. τοῖς περὶ τὸν Ἰσίδαν
λοιδορεῖντες. Sed quia facillima aberratio
scribarum inter τοῖς et τὰς, nihil in Lu-
ciano desinio. Reitz.

Καίτοι τὸν διατεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶν-
 τα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ
 δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί Φῶμεν πρὸς
 θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν, εἰ
 τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν
 μέν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι; ἢ τινὰ τέχνην
 μετιέναι περιττὸν εἶναι μοι δοκεῖ· κέκραγα 17)
 δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολετῶ, καὶ ἀνυπό-
 δετος τῷ χειμῶνος περιέερχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ
 Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συνο-
 Φαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώτηκε τῶν πλεσίων
 πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τῷτο πολυπρα-
 γμονῶ,

31. *Atqui si eum, qui contendit et clamat, et
 accusat alios, interrogas, Tu vero quid agis? aut
 quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam con-
 ferre? dicat sane, si iusta et vera velit dicere, Na-
 vigare quidem, aut agrum colere, aut militare,
 aut artem quamcunque tractare, superfluum mi-
 hi videtur: sed clamo, et equalco, et frigida la-
 vor, et nudis pedibus per hiemen circumceo, et
 velut Moinus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior.
 Et si quis diuitum sumtuose obsonauit, aut me-
 retricem habet, de hoc laboro atque indignor:*
 si

17. κέκραγα] *Quasi sum clamans.* De his
 praeterito praesentibus vid. Clarke ad Iliad.
 A. 37. Amat hoc verbum inprimis in
 praeterito, loco praesentis collocari. Reitz.

ἡμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις
ἢ ἐταίρων κατάνηται νοσῶν, ἐπιμερίας τε καὶ
θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἐσμὶν
ἡμῖν, ὦ θεοί, ταῦτα τὰ θρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικέρειοι αὐτῶν λογόμενοι, μάλα
δὴ καὶ ὑβρίζαι εἰσι, καὶ ἔμμετρως ἡμῶν καθά-
πτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων
λέγοντες τὰς θεάς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα
ἐπισκοπεῖν, ὥς ἔρα ὑμῖν λογιζέσθαι, διότι
ἦν ἅπαξ ἔτοι πείσαι τὸν βίον 18) δυνηθῶσιν,
οὐ

si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit
negrotus, auxilio et curatione indigens, ignoro.
Tales sunt nobis, Dii, istae belluae.

32. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel
maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos per-
stringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis,
neque omnino quae fiant, inspicere. Itaque tempus
est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si
semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocri-
ter

18. πείσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod
Nostro familiare est, ab aliis quoque sic
vocari, exemplis plurimis demonstravit Ca-
saubonus ad Athen. 15, 5. ubi et monuit,
vitam eodem modo dici Senecae atque Plinio:
nos paullo ante et hic saeculum bonis itidem
auctoribus vocamus. Gesner.

οὐ μετρίως πενήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον ἔδεν ἔχειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιάται, πάντες ἠκέσατε τῷ ξένου χθές διηγμένῃ. πρὸς ταῦτα βαλεῦσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέςατα.

Εἰπόντος ταῦτα τῷ Διὶ, ἡ ἐκκλησία διετε-
 θρόλλητο· καὶ οὐδὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνων-
 τον, κατὰφλεξον, ἐπιτρέψον, ἐς τὸ βαραθρον,
 ἐς τὸν Τάρταρον αἰς τὰς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ
 ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγεῖλας, "Εσσι ταῦτα ὡς
 βάλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρέψονται αὐτῇ
 διαλεκτικῇ· πλὴν τόγχε νῦν εἶναι, ἃ θέμις κο-
 λασθῆναι τινα, ἰσομηνία γὰρ ἔστιν, ὡς ἴξε, μη-
 νῶν

*ter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, au-
 diuistis. Ad haec iam, quae et hominibus utilissi-
 ma, et securissima nobis sint, consulite.*

33. Haec ubi dixit Iupiter, crebris concio vo-
 cibus personuit, cum omnes statim clamarent,
*fulmina! combare! obtete! in batatrum! in Tar-
 tarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iu-
 piter, Erunt ista, ut vultis, inquit, et omnes cum
 ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, pu-
 niri quemquam nefas. Esuriemus, ut vobis, dies
 sunt*

νῶν τῶν τεττάρων 19), καὶ ἤδη τὴν ἐκτε-
ρίαν ἐπηγγειλάμεν. ἕς νέωτα ἔν ἀρχομένε ἡ-
ρας, κακοὶ κακῶς ἀπολῶνται τῶ σμερδαλέω κα-
ραυῶ.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κροτάλι.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, εἶφη, μοι δοκεῖ
παραγεθῆντα αὐτὸν τὰ πτερά, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς
ἐλθῇ.

*sunt per menses hosce quatuor: et iam imperavi ius-
titium. Nouo igitur anno, ineunte vere, mali
male terribili fulmine peribunt.*

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34. De Menippo autem, ait, haec mihi placent:
*Amputatis alis, ne qua iterum buc veniat, a Mer-
curio*

19. *ἱερομηνία* — τεττάρων] Frustra quae-
siui in historia temporum Luciani *ferias
quadrimestrēs*. Fieri tamen potest, vt *sup-
plicatio quatuor mensium* instituta sit, cum
Iulio Caesari, Dione teste L. 40. *sexaginta
dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has
ferias Dukerus in Addendis ad *Thucyd.* p.
672. Qui caeteroquin illam notionem *ἱε-
ρομηνίας*, quae ad omne genus feriarum
pertinet, praeclare iam explicauerat ad 3,
56. 5, 54. Porro *ἐκτερίαν iustitium* verte-
re, quam *inducias* malui: cum non de bello,
sed de differendis noxiorum suppliciis sermo
sit. *Gesner.*

Luc. Op. T. VI.

I

ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τῷ Ἑρμῇ εἰς τὴν γῆν κατενε-
χθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέ-
λυσεν τὸν σιάλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῷ δεξιῷ
ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
θηκε φέρων εἰς τὸν Κεράμεικόν. "Ἄπαντα ἀκή-
κοας, ἅπαντα, ὧ ἐταῖρε, τὰ ἐξ ἔρανος. ἀπειμι
τοῖσιν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν
Φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελισμένος.

curio bodie deferatur in terram. His dictis, con-
clonem dimittit. Me vero Cyllenius dextra aure
suspensum heri circa vesperam in Ceramico de-
posuit. Omnia audisti, sodalis, *allata* e caelo,
omnia. Abeo iam, ambulanti in Poecile
philosophis bonum illum nuncium allaturus.

Δίς Κατηγορούμενος ἢ Δικαστήρια.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Δίκη, Πάν, Ἀθηναῖος, Ἄλ-
λος καὶ Ἄλλος, Ακαδημία, Στοά,
Ἐπίκουρος, Ἀρετή, Τρυφή, Διο-
γένης, Ῥητορικὴ, Σύρος καὶ
Διάλογος.

ΖΕΤΣ. **Α**λλ' ἐπιτρίβειεν ὅποσοι τῶν φιλοσό-
φων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν
Φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὅποσα
τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, ἔκ ἂν ἡμῶς τῷ
νέκταρος, ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὅμηρῳ
πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
ρας

Bis accusatus, seu tribunalia.

Iupiter, Mercurius, Iustitia, Pan, Athe-
niensis, Alius et Alius, Academia, Stoa,
Epicurus, Virtus, Mollities, Dioge-
nes, Rhetorice, Syrus et
Dialogus.

IVPIT. **D**ispereant vero quotquot philoso-
phorum apud solos felicitatem esse
Deos contendunt. Si enim sciant, quot homi-
num causa subeamus molestias; non sane necita-
ris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent,
Homero nimirum fidem habentes, caeco homini
I 2 atque

ρας καλῶντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ἔρανῳ διηγεμένῳ,
 ὃς ἔδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα
 γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ἔτοσι, ζευζάμενος τὸ ἄρμα,
 πανημέριος τὸν ἔρανόν περιπλεῖ, πῦρ ἐνδεδυ-
 κώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποσιλβῶν, ἔδὲ ὅσον
 κνήσασθαι τὸ ἔς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν
 γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφῆ-
 νιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ἐδ᾽ παρατραπόμε-
 νοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄ-
 γρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνεσα τοῖς
 κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρι ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἐπα-
 νιᾶσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν
 τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγῃ δεῖν τὰ ὥτα ἐκκε-
 κώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλόντων κατὰ χρεῖαν
 τῆς

atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia
 enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt
 poterat. Iam Sol quidem hicce curru iuncto per
 totum diem caelum obit, igni indutus, et reful-
 gens radiis, neque tantum otii agens, quantum
 auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim
 vel paullum per imprudentiam remittat, excussis
 frenis equi, et via deflecentes, comburant omnia.
 Luna vero peruigil et ipsa circumit, lucens co-
 missantibus, et intempesta nocte de coena red-
 euntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem
 qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat
 ab his, qui diuinationis indigentes negotium illi
 facef-

τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκάϊον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ δρομῆος αὐθις εἰς τὴν Κλάρον, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιᾶσα τᾶ ἱερᾶ νάματος, καὶ μασησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄκουον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείραντα τὰς χρησμάς, ἢ αἰχέσθαι, οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅπασα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα I) καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες· ὥς εἰ μὴ

faceffunt: et iam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, et inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: et in vniuersum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, et commansa lauro, et commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae caussa infidias struant, dum agninas carnes atque testudines vna coquunt, adeo vt

I 3

nisi

- I. ἄρνεια κρέα] Respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodot.* I, 47. *Graevius.*

εἰ μὴ τὴν ῥίνα ὀξύς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ
 Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ
 τῶν νοσούντων ἐνοχλάμενος, ὀρῇ τε 2) δεινὰ,
 θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίησί τε συμφο-
 ραῖς ἰδίας καρπᾶται λύπας. τί γὰρ ἂν, εἰ τὲς
 ἀνέμους φυτρυγῶντας λέγοιμι, καὶ παραπέμπον-
 τας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας;
 ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντα πετόμενον, ἢ τὸν ὄνει-
 ρον μετὰ τῷ ὕπνῳ διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφη-
 τεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλαν-
 θρωπίας οἱ θεοὶ πονᾶσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς
 γῆς βίον ἐκάστοις συντελεῖσι.

Καίτοι

nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus,
 videtque aspera, et insuavia tangit, et ex alienis
 calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si
 ventos dicam plantarum cultum adiuuantes, et
 nauigia deducentes, et adspirantes ventilantibus;
 aut aduolantem ad omnes somnum; aut somnia
 quae cum somno pernoctant, et oracula illi sub-
 iiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum
 amore elaborant, et ad vitam in hac terra singu-
 lis conferunt.

2. Et

2. ὀρῇ τε] Lepide huc translata Hippocratis
 verba περὶ Φυσῶν I, 6. Gesner. Dedita
 opera haec Ionice inseruit; quia Medice lo-
 quitur Hippocratem imitatus; sed et συμ-
 Φοραῖσιν tum scribendum. Reitz.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐ-
 τὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν
 ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς
 τοσαύτας Φροντίδας διηρημένος· καὶ πρῶτα μὲν
 τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον,
 ἐπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττει τῆς ἀρχῆς, ὥς
 μὴ βλακεύωσιν 3) ἐπ' αὐταῖς· ἑξήκτα δὲ καὶ
 αὐτῷ μυρία ἄλλα πράττειν, καὶ σχεδὸν ὅλως
 φικτα ὑπὸ λεπτότητος· οὐ γὰρ μόνον τὰ κα-
 φάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑστέρας, καὶ χα-
 λάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἄεράδας αὐτὸς οἰκο-
 νομη-

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria.
 Ego vero ipse rex et pater omnium, quot in-
 cunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot
 curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera
 inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri ali-
 quam partem nobiscum administrant, ne quid
 negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per
 me peragenda, quae vix assequi propter tenuita-
 tem licet. Non enim, cum illa tantum, quae
 ad summam administrationis pertinent, pluvias,
 grandines, ventos, et fulgura ipse dispensavi
 I. 4 atque

3. βλακεύωσιν] Non tam stuporis hic natio-
 nem subesse, quam tarditatis alicuius et ne-
 gligentiae, etiam *Scholias* ad h. l. obser-
 vat. Conf. *Spanhem.* ad *Aristoph.* *Plut.* 325.
Gesner.

νομησάμενος, καὶ διατάξας, πέποιμαι τῶν ἐπὶ
 μέγας Φροντίδων 4) ἀπηλλοτριμένος· ἀλλὰ με
 δεῖ καὶ ταῦτα καὶ ποιεῖν, ἀποβαλέπειν δὲ κατὰ
 τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπι-
 σκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βεκόλον, τὰς
 κλέπτοντας, τὰς ἐπισηκνύοντας, τὰς θύοντας,
 εἴ τις ἑσπεύσει, πόθεν ἢ κνίσσῃ καὶ ὁ καπνὸς
 ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ
 πάντων ἐπισπανώτατον, ὑφ' ἑνα καιρὸν ἐν τῇ
 Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυ-
 λῶνι τὰς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις
 χαλα-

atque ordinaui, quietus sum et particularibus
 curis liber, verum facere quidem ista me oportet,
 sed eodem tempore usque quaque respicere
 ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fu-
 res, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis liba-
 vit, unde nidor et fumus veniat, quis aegrotus
 aut nauigans vocauerit? quodque omnium labo-
 riosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae
 ad hecatombam, et Babylone ad inspiciendos
 belligerantes, et grandinem demittere apud Ge-
 tas,

4. αἱ ἐπὶ μέγας Φροντίδες] Sant *speciales cu-
 rae*, quae singulis sunt impendendae, et
 opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως,
 quae sunt, in quibus summa rerum vertitur.
Graevius.

χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ
 μεμψίμοιρον εἰδὲ ἔτω διαφυγεῖν ῥάδιον, ἀλλὰ
 πολλάνις οἱ μὲν ἄλλοι θεοὶ τε, καὶ ἄνθρωποι ἵππο-
 κορυφαί, εὐδοκᾶσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, καὶ
 ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ περ καὶ μικρὸν ἐπι-
 νυάξομεν, ἀληθῆς εὐδύς ὁ Ἐπὶνκρος, ἀπρο-
 νοήτως ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμά-
 των· καὶ ὁ κίνδυνος ἐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ
 ταῦτα οἱ ἀνθρώποι πιτεύσασιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀσε-
 φάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνήστωτοι
 δὲ αἱ ἀγυαί, ἀσπενδοὶ δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ
 δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυστα καὶ ἀκαλλίσθητα,
 καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαρὲν, ὥσπερ οἱ κυβερ-
 νῆται,

tas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic qui-
 dem effugere querelas facile est: verum saepe,

*Dique, equitesque viri dulcem per membra
 quietem*

*Per noctem capiunt: nostros, Iouis, almus
 ocellos*

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paul-
 lum conniuesimus; ilicet verus est Epicurus, qui
 pronunciat rebus nos terrestribus nihil provide-
 re: nec contemnendum periculum, si homines
 ista illi credant: verum sine coronis ac virtutis
 erunt nobis aedes, nidor nullus per compita,
 sine libamentis crateres, frigida altaria. In uni-
 versum nec mactabitur nec litabitur, et fames
 multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris

ἦτορ, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔσηκ' αὐτὸ
πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσίν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι
ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδου-
σιν· ἐγὼ δὲ ἀγρυπνός καὶ ἄσιτος ὑπὲρ πάντων
μερμηρίζω κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ θυμόν, μό-
νω τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τιμημένος.

Ὡς ἡδὲως ἂν ἐροίμην τὰς Φιλοσόφας, οἱ
μόνας τὰς θεὰς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν
ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι,
μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδὲ γὰρ ὑπ' ἀ-
σχολίας τοσαύτας ἐώλους δίνας φυλάττομεν
ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρώτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων
διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὅποσαι ταῖς ἐπιστή-
μαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι,
πάνυ

instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum
tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt,
et forte dormiunt: at ego peruigil, cibi expers,
pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecor-
dia verso*, eo solo honoratus, quod dominus
videor.

3. Itaque libenter interrogauerim Philosophos,
qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare
nos nectari et ambrosiae putent, qui infinita
adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii
inopia antiquos tot caussarum libellos seruamus
repositos, a rubigine et aranearum telis cor-
ruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae
atque artes contra homines quosdam detulere,
anti-

πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασθ' ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτᾷσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοῶντες ὡς ἐκ ὀλιγωρίας τὰς κρίσεις ὑπερημάρης συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τῷτο γὰρ τὴν ἀσυχολίαν καλεῖσι.

ΕΡΜ. Καὐτός, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τωιαῦτα ἀκῶν δυσχερανονόντων, λέγειν πρὸς σὲ ἐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τέτων τὰς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτῶσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ Φανερόν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορῶντες δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει

πάλαμ

antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant vndique, et indignantur, et iudicium inuocant, et tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

4. MERC. Ipse quoque, Iupiter, multa in hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando vero tute sermonem de his iniecisti, dico nimirum: Omnino grauius ferunt, Pater, et conqueruntur, et aperte quidem dicere non audent, submurmurant vero collatis capitibus, moras accusantes: quos oportebat

πάλαι τὰ καθ' αὐτὰς εἰδότας, σέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΤΣ. Τί ἐν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγεῖλμεν; ΕΡΜ. Οὐμενευ, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΤΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τὰδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποπληρῆν σφίσι τὰ δικασήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἶοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξῆναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἔδεόκασο. σὺ δέ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη

νη

tebat olim, conditione sua cognita, rebus iudicatis vnumquemque acquiescere. IVP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum iudiciorum? an vis, vt in proximum annum denunciemus? MERC. Non sane: sed iam proponamus. IVP. Ita fac: deuola, praeconio edic, forum esse iudiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere causas vt veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Iustitiam! forte assignatam illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Aibeniensibus. Si quis vero iniustum patet factum esse iudicium, licere ipsi ad me promouendi, iudicari de nouo, quasi plane iudicatum non esset.* Τα vero filia

νη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς 5), ἀποκλήρῃ τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τὰς διτάζοντας.

ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἴν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύῃ πάλιν ἐκ τῆ βίᾳ, τὴν ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν ἔφέρῃ; ΖΕΤΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτὰς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τῆ Σωφρονίσκῃ τὸ δίκαιον ὑπερ-
παινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφύγων.

ΔΙΚ. Πάνυ γὰρ ὃν Φῆς αὐτὸν ἐκεῖνον ὦνησαν οἱ περὶ ἐμᾶ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος
τῆ

filia affidens ad Seueras Deas, fortire dicas, et iudicantibus attende.

5. IVST. Rursus in terram? vt exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim? IVP. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaferunt illis Philosophi, vt Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim *filius*, qui summis iustum laudibus extulit, et bonorum maximum esse ostendit. IVST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui vndecim viris traditus et coniectus in carcerem, de cicuta bibit in-
felix,

5. τὰς σεμνὰς θεὰς] i. e. τὰς Εὐμενίδας.
Hesych. σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας ἔτι
ἔλεγον, καὶ Ἑρινύας ἐπὶ εὐφημισμῷ.
Guicetus.

τῷ κωνείᾳ, μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσούτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ τῆς ἀδικίας Φιλοσοφούντες.

ZETΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφῶντες, ὥςτε εἰκότως ἐς τὸν Ἀνυτὸν καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἐχ' ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρία, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πύγων βαθυς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σὲ Φιλοσοφῶσι; μετὰ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντῶντων, καὶ εἰδείς ὅσις ἐ τροφίμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βέλεται. πολλοὶ γὰρ
τὰς

felix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Iniustitia.

6. IVP. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata iudicia. Vt vero nunc res sunt, non vides quot pallia, et baculi, et perae, et vbique barba proluxa, et in sinistra liber, et vt pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes; turmatim et per phalanges sibi inuicem occurrentium, et nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad cum diem

ταὶ τέχναις ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν
πήραν αἰξάντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶ-
μα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιοπίειον ἐπιχράναντες,
αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τε-
κτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν
ἐπαινῶντες. ὥς κατὰ τὴν παροιμίαν, Θῶτ-
τον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ
ἔνθα ἂν ἀπιδῇ ὁ ὀφθαλμός, ἀπορήσει φιλοσόφου.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτοί με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται,
πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονῶντες ἐν
αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμᾶ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ
καὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσ-
ποιεῖσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ
παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δὴ-
λας

diem habebant opificiis, ad peram ruentes et
pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore
inficientes, extemporales philosophi ex cerdoni-
bus aut fabris circumeunt, te tuamque laudan-
tes virtutem. Itaque, quod est in proverbio,
facilius aliquis in nauigio cadens lignum non
contingat, quam oculus quocumque respiciens
non incidat in philosophum.

7. IVST. Quin illi ipsi metum mihi incu-
tiunt, Iupiter, qui contendunt inter se, et ipsi,
quae de me disputant, ignorent. Aiunt vero
etiam, plerosque illorum in suis quidem dispu-
tationibus me affectare, in rebus autem geren-
dis ne in domum quidem recipere, sed sine du-
bio

λας εἶναι ἀποκλείσοντας, ἣν ἀφένωμαι ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΤΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. Ἐλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγα τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῷ Σενίε, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαλὲ τῆς Πάρνητος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδιδι. ἔκ' ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνήσκουσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλάριδες, ἕς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀνα-

bio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniustitiam hospitio ante ab iis receptam. IVP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

8. MERC. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris et lamentaris? Noli metuere: non iam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones et Pityocampae, et Busrirides, et Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero sapientia, et Academia, et
• Porti-

Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχευσι πάντα, καὶ
 πανταχῶ σε ζητῶσι, καὶ περὶ σὲ διαλέγονται,
 κεληνότεες εἴ ποθεν ἐς αὐτὰς καταπτοῖο πάλιν.
 ΔΙΚ. Σὺ γὰρ μοι τάληθές, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις
 μόνος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συν-
 διατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ
 (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις
 κηρύττεις) ὅποιοι γεγέννηται· καὶ εἰ δυνατόν μοι
 παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δίᾱ, ἀδικοίην
 γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε ἔσαν μὴ λέγων. καὶ
 ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ
 πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γὰρ
 τῷ σχήματος, μετρίωτερα διαμαρτάνεσι· πλήν
 ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ
 γὰρ

Porticus tenent omnia: et vndique te quaerunt,
 et de te disputant, inhiantes ficunde ad illos rur-
 sus deuotes. IVST. Tu enim uero Mercuri, so-
 lus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter
 cum illis sis, atque verferis in gymnasiis et in
 foro, (forensis enim es, et in concionibus prae-
 conium facis) quales facti sint, et vtrum fieri
 possit, vt apud illos maneam. MERC. Sane
 potest: iniustus enim sim, si tibi, forori, non
 dicam: non paruum enim e philosophia fructum
 vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud,
 reuerentia certe habitus, moderatius aliquanto
 peccant. Verum enim vero etiam in prauos illo-
 rum quosdam incidēs, nam verum, puto, di-
 Luc. Op. T. VI. K cendum

γὰρ οἶμαι τὰληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάυλοις· ἐπεὶ γὰρ αὐτὰς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παραλάβῃσα, ὅπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμυγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν ἔτοι ἐτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τῇ πάλαι ῥύπκῃ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅπόσον δευσοποιὸν τῇ Φαρμάκῃ, τῶν ἁλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κατεσιγμένοι, καὶ παρδαλιῶται τὴν χροάν. σισί δ' οἱ καὶ μόνον ψύσαντες ἔκτοσθεν τῇ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρυσάμενοι τῆς ἀσβόλης, ἱκανῶς οἶονται καὶ ἔτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται.

Ἀλλὰ

cendum est; in quosdam vero semisapientes et semiprauos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad ter recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, et ex albo varii, et punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui vbi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed

Ἀλλὰ μεταξύ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥς τὸ μὲν Σέκιον ἐν δεξιᾷ καταλεί-
 πωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη.
 καὶ ἐκείπερ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα
 πρὸ ἐπὶ τῷ πάγῃ κάθησο, τὴν πνύκα ὀρῶσα,
 καὶ περιμένεσθαι ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τῷ
 Διὶ· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾶον
 ἔτις ἀπαντὰς ἐκ τῷ ἐπηκόῳ προσκαλέσομαι.
 ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν
 εἰπεῖν ὅστις ἔτος ὁ προσκὼν ἐστίν, ὁ κερασφόρος,
 ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ.
 Τί Φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσεω θε-
 ραπόντων τὸν βασιλικώτατον; ἔτις ὥκει μὲν
 τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὴν Δά-
 τιδος

9. Sed dum loquimur iam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem iam deflectamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle confidere poteris concionem prospiciens, expectansque dum *mandata* a Ioue edixero. Ego vero conscenda arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto aduocauero. IVST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post ap-

τιδος ἐπίπλεν, καὶ τὴν Μαραθῶναδε τῶν βαρ-
 βάρων ἀπόβασιν, ἦκεν ἀκλῆτος τοῖς Ἀθηναίοις
 σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνης, τὴν ὑπὸ τῇ ἀ-
 κροπόλει σπήλυγμα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰ-
 κῆ μικρὸν ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, ἐς τὸ μετοικι-
 κὸν 6) συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν
 ἐν γειτόνων, πρόσσει δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίῃ. ΕΡΜ.
 καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μυσικώτα-
 τε καὶ πηδητικώτατε σατύρων ἀπάντων, Ἀ-
 θήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ
 ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν; ΕΡΜ.

Αὕτη

pulsum vero Datidis et exscensionem barbaro-
 rum in Marathona, non vocatus auxilio venit
 Atheniensibus, et ab eo inde tempore istam sub
 arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgi-
 cum, censeturque inter inquilinos, et nunc, ut
 videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

10. PAN. Saluete Mercuri et Iustitia. MERC.
 et . . . IVST. Tu quoque *salve* Pan, canendi
 et saltandi inter satyros omnes peritissime, Athenis
 autem etiam pugnacissime! PAN. Quod vero vos,
 Mercuri, negotium huc deduxit! MERC. Haec
 tibi

6. ἐς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in
 urbem iocatur, non pleno ciuitatis iure,
 sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura
Harpocr. voc. μετοίκιον. Gesner.

Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ
τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ
Ζεὺς, ὦ Πάν, κατέμψέ με ἀποκληρώσασαν τὰς
δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ.
Τὸ μὲν ὅλον ἔκαστ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς,
ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦ-
τα τηλικῆτον ἀπώσαμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ
τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρεῖς τᾶ ἔτρε
ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑνορχιν θυερί-
μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐω-
χῶνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφρασύ-
νης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ·
πλὴν ἀλλὰ ἔχει· τινὰ μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλος
αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ.

tibi narrabit omnia: ego ad arcem et praeco-
nium. IVST. Demisit me, Pan, ad sortienda
iudicia Iupiter. Tibi vero quomodo Athenis vi-
vitur? PAN. In vniuersum non pro dignitate
apud illos ago, sed multo quam speraueram te-
nuius, idque cum tantum defenderim tumult-
tum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis
aut ter anno ascendentes, delectum caprum non
castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem:
tum carnes epulantur, testem me aduocantes lae-
titiae, et tenui honorantes plausu. Veruntamen
affert quandam mihi oblectationem risus illorum
et iocus.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πάν, αἰεὶντες πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνες λέγεις τὰς Φιλοσόφους; ἂρ' ἐκείνους τὰς κατηφῆς, τὰς σκυθρωπὰς ξυνάμα πολλὰς, τὰς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοί, τὰς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλ' α. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τε καὶ λέγουσιν, ἄδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὅρεις γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κρυψὰ ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀσκητὰ, ἃ μεμάρτηκα, ὦ Δίμη. ποθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς; ἢ Φιλόσοφος; μέχρι τῆς πλαγίης κἀλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα ἀπόλος, καὶ χερσευτὴς, καὶ πολεμικός, ἣν δέη. πλὴν ἀλλ' ἀκῶ γε αὐτῶν αἰὲ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν,

IV. IVST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes; loquaces illos? IVST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, et comtula ista dicta atque urbana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem vsque, et fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, et saltator, et si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, et virtutem quandam, et species,

Φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξίόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ
καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλας λόγων· προϊᾶσης
δὲ τῆς συνσχίας ἐπιτείνουσι τὸ Φθέγμα μέχρι
πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥς ἐς ὑπερδιατεινομένων, καὶ με-
γάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυ-
θρίαι, καὶ ὁ τράχηλος οἶδεϊ, καὶ αἱ φλέβες ἐξα-
νίσκονται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν, ὅπότεν εἰς σε-
νὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζονται. διαταράξαν-
τές γε ἔν τὰς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκο-
πήμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλ-
λήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρῶτα ἐκ τῆ μετώπῃ
ἀγκυλῶ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ἔτας
κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν
ἦ θρα-

cies, et naturam, et expertia corporis proferre,
ignorabilia mihi et peregrina nomina. Ac pri-
mo quidem pacifice occipiunt suos inter se ser-
mones: procedente vero disputatione, ad or-
thium usque modum vocem intendunt: adeo ut
a nimia contentione, atque alta voce dicendi stu-
dio, et vultus rubescat, et intumescant ceruices,
et venae surgant velut tibicinum, cum in angu-
sta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis
igitur *inuicem* sermonibus, et confuso quaestionis
statu abeunt plerique conuiciantes sibi inuicem,
sudorem de fronte digito incuruato detergentes:
et ille vicisse videtur, qui vocalior est audacior-

ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεώς ὁ πολὺς τε-
θήπασιν αὐτὰς· καὶ μάλιστα ὁπόσας μὲν τῶν
ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ 7) καὶ παρῆσσι,
πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκηλημένοι, ἐμοὶ
μὲν ἂν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τέτων, καὶ
ἡνιωμένη ἐπὶ τῇ τῷ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ
γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι
ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων σκείνων ἀνεφύετο αὐ-
τοῖς, ἂν ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἶγε δεῖ
μηδέν

ve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos
nihil magis necessarium occupatos tenet, atque
adstant audacia illorum atque clamoribus defixi
ac delinuti. Mihi igitur his *indiciis* vani homines
esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae
similitudinem. Vtrum vero aliquid publice vtile
insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni
ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim.

Verum

7. περιασχολεῖ] Περιασχολεῖν est verbum
quod Graecia non novit, nec nosse potest.
lege ἀναγκαιοτέρων περί ἀσχολεῖ. *Grae-
vius*. Si adimere velinus Luciano, quae
nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui
parte truncabitur. Verbum hoc quid habet
in forma, vel significatione, vel constru-
ctione denique, quod non conveniat cum
διασχολέω, quo passim vti *Herodotum* Lexi-
ca docent. *Gesner*.

μηδὲν ὑποσελάμενον τᾷληθές διηγῆσασθαι (οὐκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὀραῖς) πολλὰς αὐτῶν πολλὰκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δέιλῃν ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πᾶν, ἔχ' ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν ἔν. ΕΡΜ. Ἀκέστε λεώς, ἀγορὰν διμῶν ἀγαθῇ τύχῃ κατασησόμεθα τήμερον, Ἐλαφῆβολιῶνος ἐβδόμη ἰσημένα. ὅπόσοι γραφαῖς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἐνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικάστηριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικάσαι ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τῆ ἐγκλήματος. ὅπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τὰς

Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe iam vidi sero vespere.

12. IVST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix faustumque sit, agemus bodie, Februarii incuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Iustitia sortietur dicas et ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Aetheniensibus; merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudicum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam in iudicium venient, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si

τας ὁ Αἰακὸς ἀναπεμφάτω. ἦν δέ τις ἄδικα
 δεδικασθαι οἶηται, ἐφ' ἑστίμον ἀγωνιέται τὴν
 δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βα-
 βαὶ τῷ Θορύβῳ, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν.
 ὡς δὲ καὶ σπευδῇ συνθέσιν ἔλκοντες ἀλλήλους
 πρὸς τὸ ἀναντες εὐθύ τῷ Ἀρείῳ πάγῃ; καὶ ὁ
 Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεσιν. ὥς ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς
 δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληρεῖτε, καὶ διακρίνετε,
 ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπῆλαιον
 ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέρος τῶν ἐρωτικῶν,
 ὦ τὴν Ἥχῳ εἶωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ,
 καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἐμοίγε, ὅσημέ-
 ραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ διαζομένων ἀκού-
 οντι.

E P M.

*quis iniuste in sua causa iudicatum esse putet, pro-
 vocatione certabit; est autem ad Iovem provocatio.*
 PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitias,
 clamores! Quam studiose vero concurrunt tra-
 hentes alii alios arduo ascensu in collem Mar-
 tium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque
 vos quidem occupaminor in iudiciis, et fortimi-
 nor, et iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego
 vero, discedens in speluncam, fistula canam
 amatoriam quandam cantilenam, qua cauillari
 soleo Echonem. Auditionum vero et iudicia-
 lium orationum fatis mihi fuerit, qui quotidie
 in Areopago litigantes audiam.

13. MERC.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἄθρόοι γὰρ, ὡς ὄρεῖς, προσίασι θορυβῶντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβαμβέντες τὴν αἶσαν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρτα. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτέ ἤδη τὴν δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἐπε, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα δ' δράσομεν, ὦ Ἐριῇ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλῶμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὅπως αἰτέουσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπισημαῖς, πρὸς ἀνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένα. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν. ΕΡΜ. Μέσθῃ κατὰ τῆς Ἀκαδημίας

13. MERC. Age, Iustitia, aduocemus. IVST. Bene mones. Densi enim, vt vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, scelleste. ALIVS. Calumniator es. ALL. Dabis tandem aliquando poenias. ALI. Conuincam te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In ius veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. IVST. Scin' quid agamus, Mercuri? Causas alias differemus in crastinum: hodie vero fortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemo-*

ne,

δημίας ὑπὲρ Πολέμωνος 8) ἀνδραποδισμῷ. ΔΙΚ.
 Ἑπτὰ κληρώσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ 9) κατὰ
 τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διο-
 σύσιον ἀπεβουλόλησε. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ.
 Περὶ Ἀρισιππᾶ τρυφὴ πρὸς ἀρετὴν. ΔΙΚ. Πέντε
 καὶ

*ne, plagii. IVST. Sortire septem iudices. MERC.
 Porticus (Stoa) contra voluptatem, iniuriarum,
 quod suum amatorem Dionysium abduxit. IVST.
 Quinque sufficiunt. MERC. De Aristippo vo-
 luptas contra virtutem. IVST. Quinque et his
 litem*

8. ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm. ac Gesner. pro
 Polemone. Guietus de, super. Verum est,
 ὑπὲρ τινὸς significare pro aliquo. Interim
 bene Guietus monet, recte hic de, super
 significare; nam Polemon non tam est, pro
 quo causa dicitur, vel qui reus defenditur,
 sed subiectum litis, de quo contenditur,
 quemque ambae litigantes suum vindicant,
 vide pr. cap. 16. At si quis malit reddere
 propter, hic me habebit audientem. Sic
 mox περὶ Ἀρισιππᾶ itidem est subiectum
 de quo ambigunt, cf. c. 23. et sq. Reitz.*

9. στοὰ] Haesi, an in versione *Stoae* potius
 nomen retinerem, quod *Protopopoeiae* ma-
 gis aptum videretur. Sed cum non inveni-
 rem auctorem Latinae appellationis, malui
Porticum dicere, quae non minus potest fe-
 minam terminatione signare, quam *Socrus*.
 Gesner.

καὶ τῆτοις δικάσάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβική δρασμᾶ Διογένης. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκληρέμονας. ΕΡΜ. Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λεπτοταξίς. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρεῖμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπεννηνεγμένας κατὰ τῆ ρήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὐταὶ δὲ εἰς ὕψερὸν δεδοκασονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιά γε καὶ αὐταί, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις· ὥς ἐν τῆτοις δικάσθῃναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀποκληρεῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γάρ

litern iudicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* IVST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserzti ordinis.* IVST. Nouem iudicent.

14. MERC. Visne illas quoque fortiamur, Iustitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. IVST. Antiquas prius dirimamus; hae postri die iudicabuntur. MERC. Verum finiles illae quoque, et crimen, licet nouum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec iudicari aequum est. IVST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas haece; satis

γὰρ αἱ ἀποκκληρωμένα. δὲ τὰς γραφάς.
 EPM. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρω· διάλο-
 γος τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἐτύχῃ;
 ἔ γὰρ ἐγγέγραπται τὸ νομα. EPM. Οὕτως
 ἀποκλήρεται τῷ ῥήτορι τῷ Σύρω, κωλύσει γὰρ
 ἔδεν καὶ ἀνευ τῆς ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἰδὲ καὶ τὰς
 ὑπερορίας ἡδὴ Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀπο-
 κληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶ-
 χε δεδικασθαι· πλὴν ἀποκλήρεται ἔνδεκα τὰς αὐ-
 τὰς ἑκατέρω τῶν δικῶν. EPM. Εἴγε, ὦ Δί-
 κη, Φεῖδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικα-
 σικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι κατήσθωσαν τῇ Ἀκαδη-
 μίᾳ καὶ τῇ Μέρθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγγχει. προτέρω δὲ
 σὺ

fatis multae enim iudices sortitae sunt. Cedo li-
 bellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis di-*
cam scribit Syro; Dialogus eidem, contumeliae.
 IVST. Quis vero hic est? neque enim adscri-
 ptum est nomen. MERC. Sic modo sortire,
Rhetori Syro, nihil enim impedit, etiam sine
 nomine. IVST. En transimontanas iam etiam
 Athenis in Arcopago fortiemur *dicas*; quas trans
 Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum for-
 tire undecim, eosdem vtrique *dicae*. MERC.
 Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum
 infumatur in sportulas iudicum.

15. IVST. Primi sedeant Academiae et Ebrie-
 tati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrie-
 tas.

σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μά-
 θε, ὦ Ἑρμῇ, προσελθών. ΕΡΜ. Οὐ δύναμαι.
 Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ τὴν
 γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλῳτα ὄφλω ἐν
 τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔσηκα, ὡς ὀρᾷς. ΔΙΚ.
 Οὐκ ἔνι συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τέ-
 των τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ
 διαρρέαγῃναι ἔτοιμοι. ΕΡΜ. Ἀλλ' εἰδείς-εἴθε
 λήσει ἐν γε τῷ Φανερῷ συναγορευέσθαι. Μέθῃ·
 πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιᾶν. ΔΙΚ.
 Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμ-
 Φοτέρους παρεσκεύασαι τὰς λόγους, καὶ τοῦτ'
 ἀσχεῖ, τάναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὖ-
 τη τοίνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰ-
 πάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ.

Καὶνα

tas. Quid taces, et nutas? Accede, Mercuri, et
 audi. MERC. Non possum, ait, causam meam
 agere mero compedita lingua, ne ludibrium de-
 beam in iudicio. Vix autem sto, vt vides.
 IVST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus
 illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa
 dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere
 volet causam ebrietatis palam suscipere. Et ta-
 men cum ratione istuc videtur petere. IVST.
 Quid? MERC. Academia semper in vtramque
 partem dicere parata est, et hoc ipsum meditatur,
 contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro
 me primum dicat, deinde posterius pro se verba
 faciet.

Καὶνὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥάδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασαί, πρότε-
ρον τὰ ὑπὲρ τῆς Μεθῆς· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν
ῥέον (10). ἡδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ
τῆς Ἀκαδημίας ἐμῆ, ἀνδράποδον ἔ μόνον εἶχεν
εὐνῆν (11) καὶ πισὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν
προσάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμω-
να ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐνώμαζε διὰ τῆς ἀγο-
ρᾶς μέσης, ψάλτريان ἔχων, καὶ καταδόμε-
νος

faciet. IVST. Noua quidem ista ratio. Sed dic
tamen, Academia, utramque causam, quando
tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Iudices, primum quae
pro ebritate dicentur: illius enim nunc aqua fluit.
Maxima vero infelix iniuria a me, Academia,
affecta est, mancipio, quod solum habebat ami-
cum et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa
imperabat, turpe putaret, priuata, isto, dico,
Polemone: qui interdum commissabundus vaga-
batur per forum medium, cum psalteria, canenti-
bus

10. τὸ γε νῦν ῥέον] i. e. ὕδωρ. illi nunc fluit
aqua (sc. clepsydrae). Kuster.

11. ἀνδράποδον — εὐνῆν] Ita Epbes. VI, 7.
μετ' εὐνοίας δεκλεύοντες. Vbi Elfner. bene
monet, εὐνῆν saepe ac proprie dici de seruis
fideli ac sincero animo seruientibus. Reitz.

νος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων αἰεὶ καὶ κρατιστα-
λῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς σεφάνοις διηρθισμέ-
νος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖαι
ἅπαντες, αἱ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμονα
εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ πὰς τῆς Ἀκα-
δημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας
εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν
χειρῶν τῆς Μῆθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
πρὸς αὐτὴν ἀγαγεῖσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγ-
κασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τὰς σεφάνους
περίσπασε, καὶ δέον πίνειν κατακειμένου, ῥη-
μάτια σκολεῖα καὶ δύσημα, καὶ πολλῆς φροντί-
δος ἀνάμμεσα ἐπαίδευσεν· ὥς ἂν τῷ τέως πα-
νθῆντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἀθλιός,
καὶ

bus aures praebens a mane inde ad vesperam;
ebrius, vino grauis, floreo caput ferto redimitus.
Haec vera esse, testes Athenienses vniuersi, qui
ne vnquam quidem sobrium videre Polemonem.
Cum autem ad Academiae portam commissatum
veniret infelix, vt ad alias omnes solebat; illa
plagio vsa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad
se deduxit; aquam bibere coëgit, sobrium esse
de nouo instituit, coronas ei detraxit, et cum
in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam
vocalas, miserasque, et multae sollicitudinis ple-
nas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso
efflorescebat, rubore pallidus, miser, et rugosus

καὶ ῥαιρὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὠδὰς ἀ-
 πασας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλὸς
 εἰς μέσσην ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ἐποῖα πολ-
 λὰ ἢ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέ-
 γιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμᾶ
 ἐπαρθεῖς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς.
 εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τέττε ἐμοὶ ῥευ-
 σάτω 12). Δ Ι Κ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ;
 πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωςί μὲν ἀκῶσαι πάνυ εὐλογα,
 ὡ ἄνδρες δικασαί, ἢ συνήγορος εἰρήκεν ὑπὲρ τῆς
 Μέθης· εἰ δὲ καὶ μᾶ μετ' εὐνοίας ἀκῶσθε, εἰσέ-
 σθε

corpore factus est: et cantilenarum omnium obli-
 tus, sine cibo nonnunquam et sitiens ad mediam
 usque vesperam desidet inter nugas, quas multas
 ego, Academia, doceo. Maximum vero illud,
 quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, et
 sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quas
 pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam,
 Et hinc mihi fluat *clepsydra*. IVST. Quid tan-
 dem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia
 auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me
 etiam beniuole audieritis, quam nulla istam iniu-
 ria

12. ἐμοὶ ῥευσάτω] Rursus intelligendum ὡ-
 δωρ. Bos de Ellipti.

σθε ὡς ἔδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμων
 να τῆτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς αἰκέτην εἶναι, πε-
 φικότεα ἔ Φαύλωσ, ἔς κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ'
 οἰκεῖον ἐμοί, καὶ τὴν φύσιν ὁμοιον, προαρπά-
 σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ἔντα, συναγωνιζομέ-
 νης τῆς ἡδοῆς, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπερ-
 γαί, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς
 ἐταίραις παρεσχέσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν
 αὐτῷ τῆς αἰδῆς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἅ γε ὑπὲρ
 ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ὥσπερ, ὑπὲρ
 ἐμῆ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιγίγει γὰρ ἔωθεν ὁ
 ἄθλιος ἐσεφανωμένος, κραυπαλῶν, διὰ τῆς ἀ-
 γορᾶς μέσης καταυλόμενος, ἔδέποτε νήφων,
 κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ
 τῆς

ria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem il-
 lum, quem suum ait servum, non male natum,
 neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi et in-
 genio similem, praeripuerat iuvenem adhuc et
 tenerum, adiuuante voluptate, quae et ipsi fre-
 quenter ministrat, corrumpitque miserum, co-
 missationibus et meretricibus dediticium tradens,
 ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur.
 Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat,
 pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix
 a mane inde, coronatus, crapula gravis, per
 medium forum, tibiis aures intendens, nec vn-
 quam sobrius, commissatum veniens ad quoscunque,
 contumelia maiorum suorum, et totius civitatis,

τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλωτος τοῖς ξένοις. ἐπεὶ
 μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκέν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ
 εἶωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς
 τὰς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινας περὶ
 ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιῶσα. ὁ δὲ μετὰ τῷ
 αὐτῷ, καὶ τῶν σεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶ-
 τα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν 13) ἐπειρᾶτο τὴν
 συνασίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ κἄν
 ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτῷ, κατ' ὀλίγον (οὐ
 γὰρ τέλειον ἦν διάβροχος τῇ Μέρῃ) ἀνένηθε
 πρὸς

rifus hospitibus. Verum ad me cum venisset;
 equidem, ut facere soleo, apertis ianuis ad sode-
 lium quosdam praesentes verba forte faciebam de
 virtute et temperantia. At ille cum tibia et co-
 ronae adstans primo quidem clamabat, tentabatque
 nos confundere, turbans clamore nostram dispu-
 tationem. Cum vero nihil illum curaremus;
 paulatim, neque enim plane ab ebrietate perma-
 duerat,

13. συγχεῖν ἡμῶν etc.] Interpres, *perturbare*
nos tentabat. At τὸ συγχεῖν cum casu se-
 cundo nunquam construitur. Deceptus fuit
 prava distinctione. Verba erant distinguen-
 da: ε. ἡ. ἐ. τὴν συνασίαν, ἐ. τῇ βοῇ. et
 vertenda: *confundere nostrum conabatur con-*
ventum, turbas dando sua vociferatione. Vi-
tranga.

πρὸς τὰς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τὰς στεφάνους,
καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορ-
φυρίδι ἡσυχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθείας
ἀνσυχόμενος, ἑαυτὸν τε ἐώρα ὅπως διέκειτο, καὶ
τῇ πάλαι βίᾳ κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθη-
μα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπῆνθαι, καὶ ἡφανίζετο.
ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδοῦ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡυτομόλησε παρ' ἐμέ,
ἔπε ἐπικαλεσαμένης, ἔτε βιασαμένης, ὡς αὐ-
τὴ Φησιν, ἐμῆ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα
εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν,
ὅπως καταμάθῃτε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
ἐμῆ. τῆτον, ὦ ἄνδρες δικασαί, παραλαβῆσα,
γελοίως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀφίεναι, μήτε
ἐξά-

duerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit,
abstulitque coronas, et tacere iussit tibicinam, et
purpuræ illum puduit: et tanquam e profundo
somnia expergefactus, tum se, quomodo affectus
esset, inspexit, tum vitam condemnauit superio-
rem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens
euanuit, cum a pudore potius eorum, quæ fe-
cerat, erubesceret: et tandem, ut erat, ad me
venit transfuga, neque vocantem, neque vim ad-
hibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte
haec meliora putaret. Et iam illum mihi voca,
ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc
ego, Iudices, cum accepiſsem ridicule se haben-
tem, et neque vocem mittere neque stare præ-

ἐξάναι ὑπὸ τῆς ἀκράτης δυνάμενον, ἐπέστρεψα,
καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδε κόσμιον ἀν-
δρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλὰ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν
ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτός τε χάριν οἶδεν ἐπὶ
τέτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτῶ. εἴρηκα·
ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρῳ ἡμῶν ἀμεινόν
ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσα-
τε, ἀνάσσετε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ.
Πάσαις ἢ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ.
Παράδοξον εἶδόν, εἶναι τῶν καὶ τῇ Μέθῃ πιθέ-
μενον.

Καθήσασθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λα-
χόντες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται
τὸ

mero valentem, conuerti, ad sobrietatem reduxi,
et pro mancipio virum honestum, et sobrium, et
quantuius pretii Graecis reddidi. Et mihi tum
ipse gratiam habet harum rerum causa, tum pro
ipso necessarii. Dixi. Vos autem iam considerate,
cum vtra nostrum esse illi fuerit melius.

MERC. Age sane, nolite cunctari, ferte suf-
fragia, surgite. Iudicare oportet etiam alios.
IVST. Omnibus, vna excepta, vincit Academia.
MERC. Mirum non est, esse aliquem, qui suum
Ebrietati calculum adiecerit.

19. Sedete iam, quibus sortito obuenit iudi-
care causam Porticus contra Voluptatem de ama-
tore.

τὸ ὕδωρ· ἢ κατὰγραφος, ἢ τὰ ποιμίλα, σὺ ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἄγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσαι, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τὰς πολλὰς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμῇ δὲ καταφρονέοντας, ὅτι ἐν χρεῷ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὁμῶς δὲ, ἢν ἐθέλησῃτε ἀκῆσαι με λεγέσης, θαρρῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τῆτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημὰ ἔσιν, ὅτι σὺ τῶς ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀψευς, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρενα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε.

tore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

20. PORT. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra aduersariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerosque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despicere quod in cute sum tonsa, virili vultu, et tristis atque seuera videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praefens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traxit:

σε. καὶ ἦν γὰρ οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ
 Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφῇ τῆς παρού-
 σης δίκης ἐστίν· ἐξετάζεται γὰρ ἐν τῷ παρόντι,
 πότερα χοίρων δίκην κενευκότας κάτω, ἡδομέ-
 νος δὲ ζῆν, μὴδὲν μεγαλόφρον ἐπινοῶντας, ἢ
 ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὰ
 τερπνόν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως Φιλοσοφῆν· μὴ-
 τε τὸ ἀλγεινόν ὡς ἄμαχον δεδίστας, μήτε τὰ
 ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς πρᾶιραμένους, καὶ τὴν εὐ-
 δαμονίαν ζητῶντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχά-
 σι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δολέετα τοῖς ἀνοήτοις
 προτείνουσα, καὶ μορμαλυττομένη τῷ πόνῳ,
 πρᾶσάγεται αὐτῶν τὰς πολλὰς, ἐν οἷς καὶ τὸν
 δέιλαιον ἐκείνον ἀφηνιάσας ἡμῶν πεποιήκε, νο-
 σῶντα

duxit: quamque ante vos modo caussam iudica-
 runt iudices inter Academiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti caussae gemina est. Dispiciite enim
 nunc, vtrum porcorum instar humum spectantes
 in voluptate viuere deceat, magnanimum nihil
 cogitantes; an post honestatem collocato, quod
 delectat, liberos liberaliter philosophari, neque
 dolorem, vt inuictum quiddam; metuentes, ne-
 que suae quod est mancipiorum more sequen-
 tes, quaerentesque felicitatem in melle et ficu-
 bus? Tales enim escas imprudentibus ista pro-
 ponens, et laborem velut terculamentum quod-
 dam ostentans, plerisque ad se allicit: in quibus
 etiam miserum istum, nostras vt habenas excu-
 teret,

πάντα τηρήσασα. ἔγὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσ-
ῆκατο τὰς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν
ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, (ἔπε 14) μηδὲ τῶν
θεῶν Φεῖδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν
διαβάλλει; ὥς εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας
ἂν δίκην λάβατε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἐγὼ γε
ὥς ἔδδ' αὐτὴ παρεσκευάσαι ποιήσασθαι τὰς λό-
γους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσσεσθαι συνα-
γορεύοντα· ἔτως ἐντρύφῃ τῇ δικαστηρίῳ. πλην
ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷός ἂν οἶσθαι
γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον (15)

Θησέα,

teret, adduxit, cum obseruasset aegrotantem;
neque enim sanus vnquam orationem illius ad-
missurus erat. Verum quid ego isti indignery
quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnie-
tur providentiam? Itaque si sanum sequi iudi-
cium volueritis, impietatis etiam poenam ab ista
sumseritis. Audiui equidem neque ipsam ad di-
cendum se comparasse, sed Epicurum adducturam
esse Patronum: adeo tribunalis maiestatem per
delicias conculcat. Verum illud certe istam in-
terrogate, quales putet futuros fuisse Herculem

L 5

et

14. ἔπε] Pro *quandoquidem*, vt Latinorum
ubi. Vid. Icar. c. 9. pr. Reitz.

15. ἡμέτερον] *Gesnerus* ὑμ. edi voluit, et huic
adsentior. *Thesea vestrum* enim melius,
procedit, quam *nostrum*, et si suum quoque
Thesea Stoa dicere queat, tamen minus
com-

Θησέα, -εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; ἔδδν γὰρ ἂν ἐκώλυε μεσὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, καὶ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρεσα. εἰ δέ γε ἐβελήσεις κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖη τὸ μηδὲν εἶσα. πλὴν ἄλλὰ ὑμεῖς γε τῶ ὄρει μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὖρεμα, μὴ πιθεύσαντες. Ἐπικέρω λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τὰς θεάς. ΕΡΜ. Μετάσκηθι. Ὁ Ἐπίκωρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε (16).

ΕΠΙΚ.

et vestrum Thescum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediabat quo minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in breui altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos sunt Deos. MERC. Transi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et vulgatam retinui, et versionem ei contrariam. Reitz.

16. ὁ Ἐπίκωρος — λέγε] Purus eiusmodi Nominatiuus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἔρω. δεῖ γὰρ εἰς πολλῶν μοι τῶν λόγων ἀλλ' εἰ μὲν ἐπωδαῖς τισιν, ἢ Φαρμάκοις, ἐν Φησιν ἐρασὴν ἑαυτῆς ἡ Στροὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ ἡδονή, Φαρμακίς ἂν εἰκότως ἐδοξέη καὶ ἀδικεῖν ἐκέρριτο, ἐπὶ τὰς ἀλλοτρίας ἐρασὰς μαγγανεύσα. εἰ δέ τις ἐλευθερος, ἐν ἐλευθερίᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσταχθεὶς, καὶ ἦν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν πα-
ραγίγνε-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Iudices, neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, et damnetur iniuriarum, via nimirum veneficius in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuauitatem, et quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus; evita-

lus additur, veluti et ap. *Homer.* II. Γ. 275. sq. 'Ἡελίος θ' — καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐσι. Vbi *Didymus* etiam 'Ἡέλιος pro ὧ ἡέλειε positum ait. cf. infra c. 33. pr. ὁ *Διάλογος* — λέγε. *Reiz.*

παύσασθαι λῆρον οἰηθεῖς, τὰς μὲν ἀγκύλους
ἐκείνας λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίας ἀπέφυγε·
πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ
θεσμέ τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεετα-
νας, ἀνθρώπινα καὶ ἐβλακώδη φρονήσας· καὶ
τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδέϊαν δὲ τὴν
ἡδονήν (17) οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχερῆν αὐτὸν,
ὥσπερ ἐκ ναυαγίᾳ λημένοι προσνέοντα, καὶ γαλήνης
ἐπιθυ-

equitatis tortuosis illis argumentationibus et laby-
rinthorum similibus, ad voluptatem transfugit
lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis ar-
gumentorum cirris, hominem sapiens, non sti-
pitem; et laborem, id quod est, malum, sua-
vem autem voluptatem arbitratus: huncne ex-
cludere oportebat, tanquam ex naufragio adna-
tantem ad portum, et tranquillitatis cupidum
praeci-

17. πόνον — πονηρὸν, ἡδέϊαν — ἡδονήν]

Non assequitur interpretatio vlla suauitatem
huius loci. Etymologiis frequenter uteban-
tur Stoici. Domestico igitur quasi argu-
mento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui
negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur?
Videntur auctores linguarum *laboris* notio-
nem cum *malo* saepe iunxisse. Docent hoc
Ebraeorum *הרע*, Graeca *πονηρός* et *μο-
χθηρός*, i. e. *πανῶργος*, *ἐκδιῶργος*, Lati-
norum *laborare morbo*, *inuidia* etc. Simili-
ter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii
adhibet. *Gesner*.

ἐπιθυμῶντα, συνωθῶντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἔκδοτον 18) τὸν ἀθλίον παρέχον τῷ ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὴν τῷ ἐλέει βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντας ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὀρθιον ἰδρῶτι πολλῷ ἀναλθὼν ἴδῃ, καὶ τα δι' ἄλκον πονήσας τῷ βίῳ, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῷ εὐεῖναι, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τῷ τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὃ πόνος ἦν,

praecipitemque impellere ad laborem, et velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enifus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, et solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset,

18. ἔκδοτον] In Act. Ap. c. 2, 23. ἔκδοτον λαβόντες. Vbi Elsner exponit, qui hostibus et adversariis exposcensibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, irridetur. Reitz.

ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο.
 ὥρα γάρ, οἶμαι, τὰς περὶ τῆς καρτερεῖν καὶ
 ἀνέχεσθαι πόνας πολλαῖς διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν
 ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τῆς λόγου
 νεκηνουμένους, οἵκοι δὲ κατὰ τὰς τῆς ἡδονῆς νό-
 μους βιῶντας, ἀσχυνομένους μὲν, εἰ φανένται
 χαλῶντες τὴν τόνον, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα,
 πεποικυότας δὲ ἀθλίως τὸ τῆς Ταντάλης· καὶ
 ὅντα αὖν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρεκνευμήσειν ἐλ-
 πίσωσι, χανδὸν ἐμπυλαμένους τῆς ἡδονῆς. εἰ γὰρ
 τις αὐτοῖς τὸν τῆς Γύγης δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς
 περιθεμένους μὴ ὀρᾶσθαι, ἢ τὴν τῆς Αἴδος κυ-
 νήν, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις Φρά-
 σαν-

cisset malum esse laborem, quod ex duobus me-
 lius probauerat, illud elegerit? Videbat nempe,
 arbitror, eos qui de tolerantia et patientia doloris
 multa disputant, priuatim colere Voluptatem: et
 quantum ad disputationem gerere se fortiter, do-
 mi vero ad Voluptatis leges viuere: atque erube-
 scere quidem, si appareat, eos de contentione re-
 mittere, et sua prodere decreta: verum miserum
 in modum Tantali illud supplicium sustinere; et
 ubi latendi spem habeant, et secure leges violan-
 di, pleno se haustu ingurgitare suauibus. Si quis
 igitur Gygis anulum det istis, quo induti non vi-
 deantur, aut Orci galeam; bene noui futurum,
 vt longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem
 tru-

πάντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθᾶντο ἄν, καὶ ἐμιμῶντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσε; ἤλπιζεν ὠφελῆσεν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καμύνεισθαι, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτῷ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτῷ ἀντιφιλοσοφεῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τέτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διστέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἄν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἰρηκα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ τέτοις ψηφοφορήσατε.

ΣΤΟΑ.

trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, pro-
futuras sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, et contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, et hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua vti, bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερω-
 τήσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρωτήσον· ἀπα-
 κρινῆμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;
 ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;
 ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν ἔν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα
 ῥ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον,
 καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ.
 Οὐ φασιν, ὦ Στοά, συνίστασι οἱ διακρίνειν τὰ
 δισύλλαβα 19) ταῦτα ἐρωτήματα· ὥς ἡσυχίαν
 αἰετέ. Ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ
 μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ
 τῶν ἀναποδείκτων 20) σχήματι. ΔΙΚ. Τίς
 ὑπερ-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interro-
 gare mihi permittite. EPIC. Interroga, respon-
 debo enim. PORT. Malum putas laborem?
 EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem
 bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT.
 Quid vero? nosti quid *differeus* et *indifferens*,
productum et *reiectum*. EPIC. Omnino. MERC.
 Negant Iudices intelligere se dissyllabas illas in-
 terrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim
 suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem
 interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

IVST.

19. δισύλλαβα] Mox c. 28. κομματικὰ ἐρω-
 τήματα. Breues atque abruptas, praecisas
 quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus in-
 telligit, quales modo praemisera. Reitz.

20. τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus Apulei.
 de

ὑπερέσχεν; EPM. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ.
 Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ.
 σὺ δὲ ἄλλας κάλει.

EPM. Περὶ Ἀρισίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ,
 καὶ Ἀρισιππος δὲ αὐτὸς παρέσω. APET. Προ-
 τέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν
 Ἀρισιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.
 ΤΡΤΦ. Οὐμηναν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν· ἐμὸς
 γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἐστιν ὄραν ἀπὸ τῶν σεφάνων, καὶ
 τῆς

IVST. Quis superavit? MERC. Omnibus cal-
 culis voluptas. PORT. Prouoco ad Iouem.
 IVST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus et Luxuria.
 Aristippus autem ipse quoque adfit. VIRT.
 Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus
 enim est Aristippus, vt sermones illius indicant
 et opera. LVX. Nequaquam: sed me, Luxu-
 riam. Meus enim vir est, vt videre licet e coro-
 nis,

de habit. doct̃r. Plat. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis nouem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, vt demonstratione non egeant, adeo vt ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam diuisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat. Gesner.

τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικῆτε, ὑπερκρίσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἔς' αὐτὸν ὃ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τῆς Διονυσίᾳ, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τῆτο ἔοικεν εἶναι, ὥςτε αὐτὸν μὲν ἡ Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἔξει ἡ Τρυφή· πικρῶς δὲ αὐτῇ τῆς Στοᾶς, καὶ οὕτως ἔσαι τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος. ὥςτε ἄλλοι παρέσταν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέσθωσαν ἔντοιοι, πὸ δικασικόν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμύνηται αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἔν' ἀνεληλυθότες ὧσι γέροντες ἄνδρες ἔτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἰανόν, εἰ τρίτημόριον λάβοιεν. ἀπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

ΕΡΜ.

nis, et purpura, et vnguentis. IVST. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque caussa, vsque dum Iupiter pronunciet de Dionysio. Vicinum enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vicerit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente contra Porticiu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare alii iam adfunt. Verum illud ne capiant hi . . . sportulam dico. Neque enim iudicarunt caussam. MERC. Nec quidquam ergo adscenderint viri fenes viam tam longam. IVST. Satis fuerit si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

24. MERC.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρῆναι καιρὸς, καὶ
 σὺ τοίνυν ἢ ἀργυραμοιβὴν λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ
 μὴν ἂν γε μὴ παύσηται ἐνοχλᾶσα, ὦ Δίκη, ἐκ
 ἔτι δρασμῶν δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βα-
 ρύων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πα-
 τάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τῆτο; ἀπέφευγεν
 ἢ ἀργυραμοιβὴν, ὃ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βά-
 κτρον. ἔ μέτριόν τι κακὸν ἢ ἀθλία ἔοικε λή-
 ψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἢ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη,
 ὃ Πύρρων δὲ ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐώ-
 κει τῆτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;
 ΕΡΜ. Ὅτι ἐδὲν ἡγεῖται κριτήριον 21) ἀληθές
 εἶναι.

24. MERC. Diogenem Sinopensem adesse
 tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic. DIOG.
 Verum, Iustitia, si non defierit mihi molesta esse,
 non amplius fugae mihi litem intendet, sed mul-
 torum profundorumque vulnere. Ego enim
 iam statim fuste illam percutiam. IVST. Quid
 hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam ba-
 culo persequitur: non leue malum misera nan-
 ciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest,
 Iustitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim
 sic facturum putabam. IVST. Quid ita, Mer-
 curi? MERC. Quia nullum verum putat esse

M 2

iudi-

21. κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam
 etiam

εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαρὲν ἐρήμην αὐτῆ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κἄλει τὸν Σύρον· καίτοι πρῶν ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτῆ αἱ γραφαί, καὶ ἔδεν ἡπειγεν ἡδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγε τῆς ρητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζεν ἀκέσσεσθαι ρητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένων δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τῆ Σύρου, τῆτο πολλοὺς ἐπὶ-

iudicium. IVST. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube causam rhetorices. Vah quot conuenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta est causa, sed noua et insolens, heri demum, ut dicebas, delata; et quod sperant, se audituros Rhetoricen et Dialogum per vices accusantes, causam vero aduersus ambo dicentem Syrum:

ca

etiam Cic. Acad. 4, 6. Tollit Philo iudicium cogniti et incogniti. Gesner.

ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι πο-
τὲς, ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

PHT. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς
θεοῖς εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὐνοίαν
ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν
τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τετονὶ τὸν
ἀγῶνα. εἴθ', ὅπερ ἐστὶ μάλις αἰ δίκαιον, τῆτο
παρασῆσαι τὰς θεὰς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον
σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βέλημαι, τὴν κατηγορίαν ἔχουσα ποιήσασθαι.
ἔχι τ' αὐτὰ δέ μοι παρὶς αἰ γινώσκειν, ὅταν
τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τὰς
λόγους, ἔς ἀκέω. τὰς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιο-
τάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ
πραγμά-

ea res multos allexit ad iudicium. Verum inci-
pe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHET. Primum quidem, Athenienses,
Deos Deasque precor vniuersos, vt quanta est
semperque fuit mea aduersus urbem et vos omnes
beneuolentia, talis a vobis mihi in praesenti cer-
tamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, vt aduersa-
rium tacere iubeatis, meque, vt in animum in-
duxi atque deliberaui, accusationem peragere pa-
tiamini. Non idem autem mihi sentiendum vi-
detur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio,
et cum ad verba, quae audio. Verba enim
quam simillima meis, hic apud vos faciet: actio-

πράγματα, εἰς τὸ το προήκουτα ἔψευθε, ὥς τε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτὲ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τὸ ὕδατος πάλαμ εἰκὴ ψέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασαί, τῶτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρεβαρον ἔτι τὴν Φωνήν, καὶ μονονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρεῖσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρῆσκιτο ἐκυτῷ ἂν εἰδόντα, παραλαβῆσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾶν εἰς ἐμὰς, ὑπέπτησσέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῆσα τὰς ἄλλας, ὅποσοι ἐμνή-
σεύον

nes autem eo pertinere videbitis, vt omnino, ne quod maius detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longa vtar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Iudices, istum admodum adulescentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, et quid se faceret dubium, assumpsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, et intentis me oculis respicere (tum nempe reuerebatur me adhuc, et colebat, et solam admirabatur) relictis aliis, quicumque
me

σευόν με πλάσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ
 προγονικά, τῷ ἀχαρίζω τέτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγ-
 γύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα δ'
 μικρὰν ἐπεσυνεγκάμενη, πολλὰς καὶ θαυμασίας
 λόγους. εἴτα ἀγαγῶσα αὐτὸν εἰς τὰς Φυλέτας
 τὰς ἐμὰς, παρενέγραψα 22), καὶ ἄσὺν ἀπέφη-
 να· ὥστε τὰς διαμαρτύνοντας τῇς ἐγγύης ἀποπνί-
 γεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοεῖν ἐπιδειξομέ-
 νῳ τῷ γάμῳ τὴν εὐπορίαν, ἥδ' ἐκ τότε περιελεί-
 νει Φθην·

me petebant, diuites, et honesti, et claris maio-
 ribus, ingrato me isti desponsauit, pauperi, igno-
 bili, iuueni, dotem adferens non paruam, mul-
 tas admirabilesque orationes: deinde ad tribules
 illum meos deductum, aduentitium hominem
 tabulis adscripsi, et ciuem feci: adeo. vt. qui spe
 nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum
 vero illi visum esset, circumire ad diuites, nuptias
 ostentandas, neque tum destitui. Sed vbicum-

M 4

que

22. εἰς τὰς Φυλέτας — παρενέγραψα] Lu-
 cianus hic ludit. Rhetorica ipsa ciuis adsci-
 scit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβα-
 ρον τὴν Φωνὴν. Deinde operam dat, vt
 tribulibus adscribatur ac ciuium in numero
 sit, i. e. vt ex Syro et Barbaro Graecorum
 disertissimus haberi possit. Ipse propterea c.
 30. καὶ εἰς τὰς Ἑλλήνας ἐνέγραψε. Non
 igitur agit de iure ciuitatis, quo praemii lo-
 co donatus fuerit. Reitz:

Φθην· ἀλλὰ πανταχῶ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω
 περιηγόμενη, καὶ ἱκλινόν αὐτὸν καὶ ἀσίδιμον ἐ-
 ποίειν, κατακοσμάσα καὶ περισέλλασα. καὶ τὰ
 μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια·
 εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι αὐ-
 τῷ, τὸν Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα,
 μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι
 ἐπαίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλῶ πάντα μοι ἐπεί-
 θετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοι-
 τος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπέσιτίσασα, καὶ τὰ πρὸς
 τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρεὺς
 ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμῶ μὲν ἡμέλη-
 σε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γε-
 νιήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν

Διάλο-

que illum secuta fursum deorsum circumduci me
 passa, celebrem illum et nobilem ornando et
 componendo reddidi. Mediocria sunt, quae
 per Graeciam atque Ioniam feci, Cum vero per
 Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo finum
 traieci: et denique in Celticam usque cum illo
 soluens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem
 per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum,
 ut ne semel quidem abnoctaret.

28. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, et
 satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis,
 et sumpta superbia, me neglexit, vel potius plane
 deseruit: istum vero barbatum, istum habitu no-

scen.

Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτῷ ὄντα, τέτρω συνέσι· καὶ ἐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίην, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμνών· εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βέλεται μεγάλη τῇ Φωτῇ, βραχεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, ἐκ ἂν ἀπαντήσκειν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκρόντων, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐν τὸς τῶν ὄρων, καὶ μακρὰ ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπισθενᾶσαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἡράσθη.

scendum facile, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum et amatoris instar se licet senioremem diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis solutum, concidere, atque in paruas, incisorum instar, interrogatiunculas se ipsum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce, breues quosdam sermones contexere, et tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, vt leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamauit ge-

σθη ὁ γενναῖος, ἡμᾶ καταφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τῷτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὕβριζεν.

Πῶς ἐν ἑκ ἀχάριστος ἔτος, καὶ ἔνοχος τοῖς περὶ κακώσεως 23) νόμοις, ἐς σὴν μὲν νόμιμα γαμετήν, παρ' ἧς τρεῖς αὐτὰ εἴληφε; καὶ δι' ἣν ἐνδοξὸς ἐστίν, ἔτιωσ ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ κακῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, τῶν ἐπέτε μόνην ἡμᾶ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται 24)

ἀπαρ-

nerofus, me contempta. Aiunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste et legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona acceperit, et per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, et novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, et suam videri anti-

23. ἔνοχος τῆς κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio 7, 3, 11. Ex cuius Decl. 3, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi *detraclum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem*. Gesner.

24. ἐπιγράφονται] Gesnerus hic *antistitem* dedit pro *patronam*, quod non mutavi, quia pressio

ἅπαντας προσάτην ἐσσιγῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέ-
χω, τοσάτων μνησευόντων, καὶ κόπτειν αὐ-
τοῖς τὴν θύραν, καὶ τ᾽ ἄνθρωπον ἐπιβωμένους με-
γάλη τῇ Φωνῇ, ἕτερος ἀνοίγειν, ἕτερος ὑπακούειν
βέλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτὰς ἔδ᾽ ἂν πλέον τῆς βουῆς
νομίζοντας. ἕτερος δὲ ἔδ᾽ ἕτως ἐπιστρέφεται πρὸς
ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ
θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτῷ λήψεσθαι προσδοκῶν;
ὃν τῷ τριβωνος ἔδ᾽ ἂν πλέον ἔχοντα. εἴρηκα,
ὦ ἄνδρες διμασαι, ὑμεῖς δὲ, ἦν εἰς τὸν ἐμὸν
τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τῷ το
μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν
ἐμὴν

antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc re-
nitor, et fores pulsantibus, nomenque meum
magna voce inclamantibus neque aperire volo,
ne audire quidem. Video quippe nihil praeter
clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic qui-
dem ad me conuertitur, sed ad amasium suum
respicit, quid tandem, Dii boni, bonum rece-
pturum se ab illo expectans? quem praeter pal-
lium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos
autem si mea ratione in causa dicenda uti volue-
rit, hoc nolite concedere. Neque enim conue-
nit;

presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab
ἐπιγραφονται liberiore stilo recesserit, ne-
scio, nec est magni momenti, nec difficile
ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis
pro adsciscere sibi vsitatum. Reitz.

ἐμὴν μάχαιραν ἀμοναῖν. κατὰ γὰρ τὸν αὐτῷ ἐρώ-
μενον τὸν Διάλογον, ἔτος 25) ἀπολογεῖσθαι,
ἣν δύνηται. EPM. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ
γὰρ οἶόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μένον αὐτὸν ἀπολο-
γεῖσθαι κατὰ σχῆμα τῷ Διαλόγῳ, ἀλλὰ ῥῆσιν
καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΤΡ. Ἐπεὶ καὶ τῷτο, ὦ ἄνδρες δικασαί, ἡ
ἐντιδίκος ἡγανάκτησεν, εἰ μακροῦ χρήσομαι τῷ
λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκεί-
νης λαβὼν, πολλὰ μὲν ἐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ
κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγο-
ρηθέντων, ὑμῖν ἀποδείξω σκοπεῖν περὶ πάντων.
πάντα

nit, meum me in me ipsam gladium acuisse.
Contra amasium autem suum, Dialogum, caus-
sam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem
probari non potest, Rhetorica. Neque enim fie-
ri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi ha-
bitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Iudices,
indigne tulit aduersaria, si longa oratione utar,
qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam:
multa quidem apud vos non dicam. Capitibus
vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit disso-
lutis, permittam vobis videre de omnibus.
Quae-

25. ἔτος] ἔτως volebat *Gesner*. Ac lubens
ita edidisset, si varietatem inuenisset.
Reitz.

πάντα γὰρ ὅποσα διηγήσατο περὶ ἐμῶ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπεδήμησε, καὶ εἰς τὰς Ἑλλήνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε τῆτο χάριν ἂν εἰδεῖν τῷ γάμῳ· δι' ἧς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ ταυτονὶ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκῶσατε, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ με μηδὲν τῆ χρησίμῃ ἔνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ἐρῶν ταύτην ἔκ' ἔτι σωφρονῶσαν, ἔδδ' ἐμμέναν ἐπὶ τῆ κοσμικῇ σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἡγάγετο, κοσμημένην δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίκεσαν εἰς τὸ ἐταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντρεβομένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώ-
πτειον

Quaecumque nimirum de me narrauit, vere narrauit. Etenim instituit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, et harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniugium, Quas vero ob causas relicta illa ad hunc me Dialogum conuerterim, audite, Iudices: neque quidquam utilitatis me meae causa mentiri cogitaueritis.

31. Ego namque videns istam non amplius temperantem esse, neque in decenti illo habitu permanere, quo viam olim Paeaniensis ille Rhetor duxerat; sed ornare se, et capillos meretricio more disponere, et infucare faciem, et genas pingere:

πτευον εὐθύς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα εὖ· καθ' ἐνάσιν δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν σενωπὸς ἡμῶν ἐνεπύριπλοτο μεθύοντων ἐρασῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτήν, καὶ κοπτόντων τὴν θυραν, ἐνίαν δέ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ἔδνῃ κόσμῳ πολυμώντων. αὐτῇ δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς ὀρυσμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκλυπτεν ἀπὸ τῆς τέγης, ἀδόντων ἀκέσσαι τραχείᾳ τῇ Φωνῇ ὥδ' αἰς τινὰς ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγασα τὰς θυρας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἡσέλγαυε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας ἔκ' ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκῇντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἡξίαν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτῆς.

Ταῦ-

gere: statim suspicabar aliquid, et quo oculum ferret, obseruabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumperere sine more modoque audentibus. At illa ridere, et his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, et audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lasciuire, et cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

32. Haec

Ταῦτά ἐσιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην
 ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέ-
 πρακτο, καλῶς εἶχε μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταρά-
 κοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκεί-
 νων, καὶ δμῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὰς ἀνδρας
 πρὸς δικαστὰς ἀτρεμεῖν εἶναι, καὶ τυράννων κατη-
 γαρίας, καὶ ἀριστέων ἐπαίνους ἐκφυγόντι 26). ἐς
 δὲ τὴν Ἀμαθυσίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα,
 τῷ βελτίστῳ τέτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν,
 ἡρέμα συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν,
 ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον
 ἐνέγ-

32. Haec sunt magnae illae, quibus affecti
 Rhetoricen, iniuriae. Quamquam si vel nihil
 eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi
 erat, homini quadraginta fere annos nato, a tu-
 multibus illis et litibus discedere, et quiescere
 pati iudices: euitatisque tyrannorum accusatio-
 nibus et laudibus virorum fortium, in Acade-
 miam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo
 hoc Dialogo inambulare, placide disputantem
 (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa
 cum dicere habeam, iam definam. Vos vero re-
 ligio-

26. ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelli-
 get, hoc participium multo propius cohae-
 rere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλε-
 γόμενον, quam cum praeced. γεγονότι.
 Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legen-
 dum sit. *Gesner.*

ἐνέγκατε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δέ, ὦ ἄνδρες δικασαί, μακρὰς μὲν ἀποτείνειν τὰς λόγους ἐκ ἂν ἐβελόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἶωθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἄτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τῆτο ἔσω πρὸς ὑμᾶς τὸ προσίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τὰτα, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα,

ligiosum ferte suffragium. IVST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter vnum. IVST. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem lataturi mercedem vtriusque causae. DIAL. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breuiter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem institutam, ignarus licet vndique sim talium et rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Iniuriae autem et contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me grauem ad eum diem,

ἔντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς
 τῶν ὅλων περιόδου σκοπόμενον, ὑψηλὸν ἄνω πε-
 τῶν νεφῶν ἀεροβατῆντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐ-
 ρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κα-
 τασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμε-
 νον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῶ ἄραν, καὶ
 τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδιατον τοῖς πύλαις
 ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σω-
 φρονικὸν προσωπεῖον ἀφείλε με. κωμικὸν δὲ
 ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι, καὶ μικρὰ δέιν
 γελοῖον. εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρ-
 ξέ μοι τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἱάμβον, καὶ κυνι-
 σμὸν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 δεινῶς ἄνδρας ἐπικερτομήσαι τὰ σεμνὰ, καὶ
 χλευά-

diem, atque de Dis, ac natura, et vniuersi cir-
 cuitu disputantem, sublimem, supra nubes in-
 cedentem per aërea, vbi *magnus in caelo Iupiter*
volucrum currum agens fertur, detractum inde,
 cum ad ipsam iam absidem volarem, et supra
 caeli terga pararem elcendere, confractisque alis,
 ad vulgi consuetudinem detrufit, et tragica illa
 modestaque persona detracta, aliam comicam Sa-
 tyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in vnum collata inclusit mecum,
 iocum mordacem, et Iambum, et Cynicam li-
 centiam, et cum Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducendum quae sunt ma-

χλευάσαι τὰ κελῶς ἔχοντα. τελευταῖον δέ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνοσιῆας, καὶ τῆτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσω καὶ γελῶν ἅμα ἔδρανε. πῶς ἔν' εἰ δεινὰ ὑβρισμαὶ μηκέτ' ἐπὶ τῇ σικεῖᾳ σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμωδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότας ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἁτοπώτατον, κηῖσιν τινα παράδοξον κέκερμαι, καὶ ἔτε πεζὸς εἰμι, ἔτε ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρε δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀνέμοι δοκῶ.

EPM.

xime seuera, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde et mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, et occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo graui iniuria affectus sim? qui non seruem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permissione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo sed hippocentauro instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

34. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔνπρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ.
 Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες διμασσί, τὸν ἀγῶνα
 τῆτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλ-
 λον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν
 περὶ ἐμῆ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι
 τοῖς πολλοῖς δοκῆντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν
 ἐρωτήσεων κατεσκλημένα, καὶ ταύτῃ αἰδέσι-
 μον μὲν εἶναι δοκῆντα, καὶ πάντα δὲ ἡδύν, καὶ
 τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν
 ἐπὶ γῆς βάλλειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶθισα τῆ-
 τον τρέπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὲν τὸν πολλὸν,
 ἀποπλύνας, καὶ μειδίαν καταναγαγίσας, ἡδίσ-
 τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πάνσι δὲ τὴν κω-
 μωδίαν αὐτῷ παρέξευξα, καὶ κατὰ τῆτο πολ-
 λήν

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?
 SYR. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen
 apud vos subeo. Quiduis enim potius de Dia-
 logo sperabam, quam ista de me dicturum:
 quem ego talem cum accepissem, qui tristis ad-
 huc vulgo videretur, et a perpetuis interrogatio-
 nibus in ariditatem quandam contractus, eamque
 ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed
 non omnino suavis, neque graciosus multitudi-
 ni haberetur; primo quidem humi incedere il-
 lum hoc humano more docuerim; deinde multa
 illo squalore purgatum, et subridere coactum iu-
 cundiores reddiderim videntibus. Super omnia
 vero comoediam illi coniunxi, ea quoque re
 N 2 multam

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκ-
 έντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δε-
 διότες, ὥσπερ τὸν ἐχίνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς
 τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ
 μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκείνα
 καὶ λεπτὰ καθεήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογῶ-
 μαί, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας
 ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμι-
 γῆς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχέσης ἁσίας ἐνέχεεν εἰς
 τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐλεράννυτο, καὶ, εἰ
 Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορὶς εἰδωλον, κολακείας
 τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, ἔκ οἶδ' ὅπως, τὰ
 τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν
 ἡδέως

multam ipsi machinatus ab audientibus beneuo-
 lentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo
 sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum
 sumere cauebant. Sed noui ego, quid maxi-
 me illum male habeat: quod non subtilia ista at-
 que tenuia, assidens, minutim cum illo disputo,
 Vtrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios
 Deus, cum mundum faceret, illius incommisci-
 bilis, et quae semper vnus modi suiue similis
 erat materiae in illam temperationem, in qua
 miscebantur omnia, infuderit? Et, vtrum Rhetorice
 ciuilitatis particulae simulacrum sit, et quar-
 ta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quo-
 modo, minutis id genus disputatiunculis, vt illi
 qui

ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς ἔπαν- τὸς ἀνδρὸς ἐσι συνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξυδορ- κεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμῆ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκείνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν ἔχ ὀρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἔνεκα ἔκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς Φοιμάτιον τῆτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτῆ, βαρβα- ρικὸν μετενέδυσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδίκην γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πατριον ἐσθῆτα λω- ποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

EPM.

quí libenter scalpunt scabiem: et illa cura iucun- da illi videtur, et vehementer sibi placet, si di- catur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, et alas illas quaerit, ac circum- spicit, non videns interim, quae sunt ante pe- des. Nam caeterarum rerum causa nihil puto mihi obiiciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricum sibi, ipse Barbarus cum videar, in- duerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra leges in ipsum designassem, et patria illum veste spoliasset. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὅλαις ἡρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλας εἰς τὴν ἐμόψην εἶναι ἀμέλει τῆτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπλημένην ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιντο φθονῶν τοῖς κρείστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὐριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

35. MERC. Vah ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertulum omnibus iste fert calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

Περὶ παρασίτου, ἦτοι ὅτι τέχνη ἢ παρασιτική.

Τυχιάδης καὶ Παρασίτος.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι, τέχνην

De parasito, siue artem esse parasiticam.

Tychiades et Parasitus.

TYCH. Quid tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi,

τέχνην ἑκάστος τινα ἐπίσανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς
 τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δέ, ὥς ἔοικεν,
 ἔργον ἄδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο,
 ἢ ἄλλω μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τῷτο ἐρωτᾷς;
 ὦ Τυχιάδη, ἔδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον
 ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἔστιν ἢν τινα τυγχάνεις ἐπι-
 σάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία.
 ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύ-
 την. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδα-
 μῶς. ΤΥΧ. Τί δέ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν
 γὰρ τοσούτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ.
 Ἐγὼ μὲν, εἰ οἶόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον. ὥς μὴ
 δόκει τῷτο καθάπερ ἀγνοῶντι ὀνειδίσαι, Φημέ.
 γὰρ

vi, artem vnusquisque aliquam norunt, per
 quam et sibi sunt et alii vtilēs; tu vero, vt vide-
 tur, opus habes nullum, vnde vel ipse iuueris,
 vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi
 haec tua, Tychiade, interrogatio velit, non-
 dum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.
 TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi
 causa musica? PAR. Non, per Iouem.
 TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Ne-
 que dum hanc. TYCH. Sed Geometriam?
 PAR. N quaquam. TYCH. Quid igitur? Rhe-
 toricen? A Philosophia enim tantumdem abes,
 quantum abest prauitas. PAR. Equidem si fieri
 posset, longius etiam, *abesse optem*. Itaque no-
 li putare te hoc mihi obii cere tanquam ignorantia.

γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ.
 Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας ἐκ ἐξέ-
 μαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν
 δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομι-
 κήν; καὶ γὰρ εἰς τὰλλα ἔτι σοι, ὡς μὴ
 καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὅρ-
 θῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· εἰς γὰρ τέτων εἰς
 μιᾶς ἐπισήμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος ἂν ἐτέρας;
 ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἦν εἰ
 μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν ἂν
 κατορθῇ Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ ἐκ ἔχω
 εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὐπω
 μοι δοκεῖ τὰς περὶ ταύτην ἐκμεμελεσθῆναι λό-
 γος.

Aio enim malum me esse, et peiorem etiam
 quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has
 forte artes non didicisti propter magnitudinem
 illarum ac difficultatem: sed popularium vnam,
 fabrillem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin
 res tuae ita habent, vt tali arte non indigeas.
 PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim ha-
 rum vllius peritus sum. TYCH. Cuius igitur
 alterius? PAR. Cuius? Praeclarae, vt ego pu-
 to, quam si didiceris, te quoque laudaturum ar-
 bitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam ver-
 sari aio; quamquam verbis non habeo tibi dice-
 re. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum vi-
 deor mihi praecepta illius satis esse meditatus.
 Itaque

γες. ὥς ὅτι τέχνην μὲν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκων, καὶ μὴ διὰ τὸ χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τινα δέ, αὐθις ἀκούσῃ.
 ΤΥΧ. Ἄλλ' ἐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανεῖταί σοι ἀκέσαντι.
 ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τὸ σπεύδω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαὐθις, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λήγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κατὰ εἰ μὴ μάνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίη ἂν; ΠΑΡ. Ἐγώ γε· εἰ δέ σοι μάνεσθαι δοκῶ, τὲ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει.
 Φασί

Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero artem sciam, alias audies. TYCH. Sed moram non sustinebo. PAR. Nouum tibi et mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impeditis. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; at tu etiam insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem noui, et criminibus me iam absolue.

Φασί γάρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα
χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν
ἀμαρτημάτων αὐτὰς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παι-
δαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς
αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκᾶν, ὦ Σίμων, ἡ παρασι-
ταὶ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύ-
της δημουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;
ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΥΧ.
'Αλλ' ἐν ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;
ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ
λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅπόταν σε βου-
λώμεθα γνωρίζειν τῶν ἐν ἐπισαμένων τῷ, ὅτε
χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσο-
μεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες
ἐμέ

Aiant enim Deam illam, *Insaniam*, grauem cae-
teroquin esse se habentibus, sed excusare illorum
peccata, quorum causas, magistri aut paedago-
gi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Si-
mon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe.
Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus
ergo? PAR. Egregie vero maledixisti. TYCH.
Sed non erubescis, cum parasitum te vocas?
PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem,
erubescerem. TYCH. Et, per Iouem, si desi-
gnare te velimus eorum alicui, qui te non no-
runt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Pa-
rasitus? PAR. Multo magis designaueris istuc
dicen-

ἐμὲ ἰ), ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ
τῇ τέχνῃ ἥδέν τι ἤττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ
Διί. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι
προοῖσαι γέλως πάμπαν. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;
ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἀνῶδαν, ὥσπερ ἔθος,
ἐπιγρά-

dicentes, quam si Phidiam voceris statuarium.
Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille
Ioue, gaudeo. ΤΥΧΗ. Atqui illud mihi con-
sideranti multus erupit risus. ΠΑΡ. Quid?
ΤΥΧΗ. Si epistolis in summo, vti moris est,
inscri-

1. τᾷτο λέγοντες ἐμὲ] Iens. post haec ver-
ba, χαρίσασθε ἂν vel simile quid excidis-
se arbitratur. Sed quid si peculiaris Atti-
cismus sit, (vt reuera est) participii pro
subiunctiuo vel imperatiuo? Ita prorsus
Epictet. Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Vbi,
cum nihil praecedat, quo referatur, sic
incipit nouam sententiam: τοὺς δυσχε-
ρεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς
ἔδοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι etc. quod
recte vertitur: *molestos autem philosophos in
medium producamus* etc. quae legens videbis,
non sequi verbum, quo nominatiuus par-
ticip. referatur. Luciani hoc aequae ac *Epi-
cteti* reuera pro imperatiuo et subi. exponi
possunt simpliciore multo ellipsi, quam si
χαρίσασθε ἂν suppleas, verbum εἰμί tan-
tum intelligendo, vt λέγοντες sit λέγοντες
ἔσε. *Reitz.*

ἐπιγράφομεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλόμενος, εἶδεν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μὴν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥς ἐπειδὴν πυνθάνηται τις ὅποιά τις αὕτη τέχνη ἐστὶ; λέγειν, οἶον γραμματικὴν, ἱατρικὴν, παρασιτικὴν. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινὲς ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκχεῖν, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμοι ἂν, καί περ ἔπαντάπασι νῦν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τῷ παρῃστυαμένῳ

inscribamus, *Simoni Parasito*. P A R. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho*.

3. ΤΥΧΗ. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua. P A R. Quae ergo? ΤΥΧΗ. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogauerit aliquis? Qualis haec vel illa ars sit? respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica. P A R. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc vlla ex parte paratus.

μένος ἔδεν. ΤΤΧ. Εἰ καὶ 2) σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. ἔτωσί γάρ ἐπακολοθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὁρῶντες μετέχοιμεν αὐτῆς 3). ΤΤΧ. Τί ποτ' ἔν

ratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid

2. ἔδεν. ΤΤΧ. Εἰ καὶ] Primo admonendi sumus, vocabulum ἔδεν, Attica ratione abundare. Deinde illud εἰ καὶ non concoquo, et dedisse Lucianum arbitror εἰπὲς quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum siue paratus sis, siue minus. *Gesner.*

3. μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τῶν ἀπάντων ἢ παρασιτική κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοισιν. Quod in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολοθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *Gesner.*

ἐν ἐστὶ τέχνη, ὡς ἐπίσασαι 4); ΠΑΡ. Πάν-
 μὲν ἐν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὄκνει λέγειν αὐτήν,
 εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω,
 σοφῶ τινος ἀκρίβειαν, σύστημα ἐκ καταλήψεων 5)
 ἐγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν
 τῷ

Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*.
 PAR. Omnino equidem scio. TYCH. Noli
 ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

4. PAR. *Ars*, vt memini ex homine docto
 audire, *constat ex perceptionibus consentientibus et*
coexercitatis ad finem vitae utilem. TYCH. Ita,
 vt

4. ὡς ἐπίσασαι] Negauerat supra Parasitus
 se Philosophiae peritum esse. Itaque illud
 ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo ex-
 pectari definitionem indicat. Itaque vt iro-
 nia esset manifestior, *videlicet*, in versione
 adieci. Gesner.

5. ἐκ καταλήψεων] De usu vocis *κατάληψις*
 in artis definitione add. Spanh. et Kuster. ad
 Aristoph. ΝεΦ. 317. Interpretatio, quam
 damus, est *Quintiliani*, 2, 17, 41. nisi quod
perceptiones admissi pro *praeceptionibus*, quae
 libros *Fabii* obsederunt. Vox *σύστημα* ex-
 plicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt per-
 ceptiones, e quibus ars *constat*. Si vno no-
 mine vtendum sit, *compages* forte commo-
 dius fuerit, quod proinde adhibebimus,
 it. *corpus*. Gesner.

τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὁρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος,
 ἔτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχου
 τέτων ἀπάντων ἡ παρασιτική, τί ἂν ἄλλο ἢ
 καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γάρ, εἴπερ
 ἔτως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἑκάστων τοῖς τῆς
 τέχνης εἶδουσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν,
 εἰ συνάδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος,
 ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτρες διακροόμε-
 ναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἶ-
 ναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστη-
 μα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν,
 καὶ διακρίνειν ὅσις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρε-
 φειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, καὶ
 ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχ-
 νην

vt recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero omnia haec conueniant in parasiticam; quid aliud ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conueniat ratio illius, videamus, nec vt vitiosae cum pullantur testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, vt vnamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quippe praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi forte nummularium habere artem

νην τινὰ Φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίστατό δια-
γιγνώσκειν τὰ τε κιβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ
τὰ μὴ· τῷτον δὲ ἄνδρ' τέχνης διακρίνειν τὰς τε
κιβδηλὰς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰς ἀγαθὰς, καὶ
ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀν-
θρώπων μὴ Φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μὲντοι
ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται,
λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτ' ἔτι καὶ τὸν κακὸν διειδέναί,

Οὐδεὶς χαρακτηρὲς ἐμπέφυκε σώματι.

ὣ δὲ καὶ μείζων ἢ τῷ παρασίτῃ τέχνη πέφυ-
κεν, εἶγε καὶ τὰ ἔτις ἀδηλα καὶ ἀφανῆ, μάλ-
λον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

Τὸ

tem quandam dicemus, si dignoscere sciat adul-
terina numismata ab his, quae non sunt talia;
hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines
a bonis: idque cum non, velut nummi, sic ho-
mines aperti statim sint. Verum id ipsum accu-
sat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum quous malum dignoscere:

Innata nulla corpori certa est nota.

Vnde etiam natura maior Parasiti ars est, si qui-
dem ea res quoque obscuras adeo, et minime
manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac
novit.

5. Sci-

Τὸ δὲ γε ἐπίσασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδεύεις,
καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται,
καὶ εὐνέστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει,
ἂρ' ἔσυνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι
σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε
ἐν ταῖς ἐξιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπελ-
θῇ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τὰς μὴ τὴν
αὐτὴν αὐτῷ κηκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λό-
γου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶσι; ΤΥΧ. Οὐ-
δαμῶς. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίσασθαι τὰς ἀρε-
τάς καὶ κηκίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πο-
λυπραγμοσύνην ἀτέχνως τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ;
καὶ ταῦτα τῷ γενναιοτάτῳ Πλάτωνος ἔτωσιν
λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐξιάσεσθαι μὴ μα-
γειρι-

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in
familiaritatem perueniat, et beneuolentissimum
se alenti ostendat, nonne intelligentiae, et ro-
bustae ad percipiendum facultatis esse tibi vide-
tur? ΤΥΧΗ. Ομπινο. ΠΑΡ. Vt vero in ipsis
coenis meliori quam quisquam conditione disce-
dat aliquis, et iucundior conuiuia habeatur illis,
qui non eandem quam ipse artem habent, idne
sine ratione ac sapientia putas effici? ΤΥΧΗ.
Minime vero. ΠΑΡ. Quid vero? nosse virtutes
et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem
inertis viri esse, tibi videtur: idquē cum genero-
sissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulaturus est,
Luc. Op. T. VI. O coqui-

χειρικῶ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρίσις.

Ὅτι γε μὴν ἔκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτική, μάθοις ἂν ἐνθ' ἐνδεῶς. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτὰς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσιν, καὶ ὅμως ἔκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κερτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῆ παρασίτε καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη 6) ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν 7) ἔ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό

coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum iudicium.

6. Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium et dies, et noctes, et menses, et annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; et tamen non per-eunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

7. De

6. εἴη] Legendum videtur εἶεν. *Guier.*

7. ἀπόλλυσιν] ἀπολλύουσιν. *Guier.* Bene, si εἶεν semel receperis, nam tum et hoc mutandum erit. Priorem difficultatem auertit *Geßn.*

Τό γε μὴν· πρὸς τὶ τέλος εὐχρησον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἶη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τῷ Φαγεῖν καὶ τῷ πιεῖν ἔδδεν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, ἔδδεν γὰρ ἄνευ τάττα ἐσί. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἔδδεν τοιαῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτική, ὅποιον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς, ὥς τε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινὰ τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι ἔδδεν ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεντημένῳ. Φέρε γὰρ,

7. De illo vero, *ad finem vitae vilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita vtilius inuenio quam edere et bibere: ac ne viuere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

8. PAR. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma et robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. TYCH. Vera dicis. PAR. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet.

O 2

Gesn. εἰς ad Parasitum referendo, at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* conuertit. Velim, etsi εἰς retineo, minima mutatione ἀπολλῶσι legere; nihil tamen mutauī; si forte et alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. Reitz.

ρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψῃς σὺ σεαυτῷ ναυῶν ἐν θαλάτ-
 τη καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπισάμενος κυβερνᾶν, σω-
 θεῖς ἂν; ΤΤΧ. Οὐχ ἔγω. ΠΑΡ. Τί δὴ
 ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς δυνήσεται
 σῶζειν ἑαυτόν; ΤΤΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκ-
 ἔν καὶ παρασίτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ
 ἦν ἀτεχνία, ἐν ἧς ἐσώζετο; ΤΤΧ. Ναί. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν τέχνῃ σῶζεται, ἀτεχνία δὲ ἔστι; ΤΤΧ.
 Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρα-
 σιτικὴ. ΤΤΧ. Τέχνη, ὡς εἶπες. ΠΑΡ. Καὶ
 μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθὰς, καὶ ἡνιόχας τεχνί-
 τας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλὰς
 καὶ τὰς μὲν ξυντριβέντας, τὰς δὲ καὶ πᾶμ-
 παν διαφθαρέντας· παρασίτους δὲ ναυάγιον ἔδδ'
 εἶς

bet. Age enim, si ipse tibi committas in mari
 ac tempestate nauim, gubernandi imperitus, spe-
 rasse te seruatum iri? TYCH. Non ita. PAR.
 Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
 seruare te possis? TYCH. Sic est. PAR. Er-
 go etiam a Parasitica non seruaretur Parasitus, si
 ea inertia esset? TYCH. Nempe. PAR. Ergo
 arte seruatur, inertia autem non? TYCH. Sci-
 licet. PAR. Ars igitur est Parasitica? TYCH.
 Ars, vt videtur. PAR. Atqui gubernatores qui-
 dem bonos, et aurigas artifices sedibus ego noui
 saepe excussos, et contusos alteros, alteros autem
 omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale
 nemo

εἷς ἔχοι τοιᾷτον εἰπεῖν. ἄκ᾽ ἐν εἰ μήτε ἀτεχνία
ἐξὶν ἢ παρασιτική, μήτε δύναμις, σύστημα δέ
τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων; τέχνη
δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. "Ὅσον ἐκ τῆς εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο,
ὅπως καὶ ἔρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς
παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὁρθῶς σύγε λέγων. δο-
κεῖ γὰρ δὴ μοι ἔτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, πα-
ρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ
τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ
ἡδύ. ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι
τὴν σεαυτῷ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκοπεῖ, μὴ
πρὸς ἐνίεας τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τῆς
τέλεως

nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasiti-
ca, neque facultas, sed corpus quoddam concin-
natum e comprehensionibus exercitatis, artem
nempe esse, inter nos hodie conuenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligō. Ve-
rum illud *supereft*, vt etiam finitionem nobis bo-
nam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud
postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri,
*Parasitica est ars esculentorum et poculentorum, at-
que propter ista dicendorum, finis autem illius vo-
luptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tu-
am artem videris. Sed illud dispice, ne cum
Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

τέλος ἤ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ
ἔσαι τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανέται δὲ ἔτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν
τῷ παρασίτῃ βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος
καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι Φημί τέλος χαριέζερον εἶναι,
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
— παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτῃ καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐν κρητῆρος ἀφύσ-
σων

Οἶνοχόος Φορέησι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.
καὶ ὡς ἔχ' ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον
τὴν αὐτῷ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὐλέγων·
Τῷτο

P A R. Quin sufficit, modo fit idem finis felici-
tatis et Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Ho-
merus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe
et invidendam esse solam,

Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,
Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.
— Si mensa exstructa sit alie

Pane ac carne, merumque cauis crateribus
haustum,

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque mi-
nistret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius
sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec

Τὲτο τί μοι κάλλισον ἐνὶ Φρεσὶν εἶδεται εἶναι,
 ἔχ' ἕτερόν τι ἐξ ὧν Φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν,
 εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὴν ἔδὲ τῷ τυχόντι ἀν-
 δρὶ περιτέθεικε τέχης τὰς λόγους, ἀλλὰ τῷ σο-
 φωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. καίτοι γε εἶπερ ἐβέ-
 λετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τὰς Στωϊκὰς ἐπαινεῖν
 τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλο-
 κτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λύμνης, ὅτε τὸ Ἴλιον
 ἐξεπόρθησεν, ὅτε τὰς Ἑλλήνας Φεύγοντας κατ-
 ἔσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μασι-
 γώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ
 τότε ἔκ εἶπε τὲτο τέλος χαριέζερον· ἀλλὰ μὴν
 καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικυρείων βίῳ γεγόμενος αὐθις
 παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε
 βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαν-
 τος

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:
 nihil aliud, quantum dicit, beatum putans,
 quam paraitari. Ac non vulgari viro illos ser-
 mones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. At-
 qui si voluisset Vlysses Stoicum illum finem lau-
 dare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit
 e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
 cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a
 se ipso sectus, malosque et Stoicos indutus pan-
 nos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucun-
 diorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vi-
 vendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem,
 cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et

τος θυγατέρα, καὶ κινῶν πάσας τὰς λείας κινήσεις, ἔδέποτε εἶπε τῷτο τὸ τέλος χαρίζεσθαι, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκάλῃτο δὲ δαιτυμόνες οἱ παρασίτοι τότε. πῶς ἐν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· ἔδδ γὰρ οἷόν τε ἀκχεῖν δ) αὐτῶν, μὴ πολλαῖς λεγομένων.

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης, καὶ

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτῃ καὶ κρεῶν.

Ὅγε μὴν Ἐπίκροτος Φόδρα ἀνασχύντως ὕφελόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν

Atlantis filiam subigere, et mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiores*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *conviviae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est: neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur,

Conviviaeque sedent deinceps Et:

Mensa exstructa sit aite Pane et carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter suffragatus Parasiticae finem; felicitatis, quam ipse statuit,

8. ἀκχεῖν] Solanus nunc dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. At ut intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sittribuendum. Ex Galeno id iam protulit Budaeus Comm. L. Gr. p. 565. Reitz

αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπῇ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ ἔδεν Ἐπικέρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ἔτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἠγᾶμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορυβεῖν καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλησθαι. τῶν τοίνυν ὁ μὲν παρασίτος ἐκτέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικέρειος ἔδὲ θάττερος. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποσημάτων, καὶ πρώτων σοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε ἔκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτῶν τὰ τέλεις αἰεὶ πολέμων, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, ἔ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ἐχλήσεσιν. ὁ δὲ πα-
ράσι-

tuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Vtrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, et ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestus. At Parasitus, qui

πάσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πε-
πιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἣ
ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, ἐδενός
αὐτῷ τοιᾶντα παρσιохλῆντος, ἐσθίει, καὶ κοι-
μᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖ-
ρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀπο-
πλέων οἰκάδω.

Καὶ μὲν ἔχι κατὰ ταῦτα μόνον ἔξεν προσή-
κει τὸ ἰδὺ τῷ Ἐπίκρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα.
ὁ γὰρ Ἐπίκρως ἄνθρωπος, ὅσις ποτέ ἐστιν ὁ σοφός,
ἦτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ ἔ. εἰ μὲν ἔκ ἔχει, ἔχ
ὅπως ἡδέως ἐ ζήσεται, ἀλλ' ἐδὲ ζήσεται. εἰ δὲ
ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτῷ, εἴτε παρὰ ἄλλω· εἰ μὲν
ἐν παρ' ἄλλω τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι,
καὶ ἔχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῷ, ἔχ ἡδέως
ζήσε-

bene habere omnia putet, credatque non meliori
hac esse loco posse quam sunt: cum securitate mul-
ta et tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellan-
te, edit et dormit supinus, pedibus manibusque
remissis, ut Vlysses in rate domum nauigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil
pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob
ista. Epicurus enim iste, quicumque demum
est, sapiens, aut habet quod edat, aut non ha-
bet. Si non habet, tantum abest ut suauiter vi-
vat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a
se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Para-
situs est, et non, ut ait, *Philosophus*: si vero a
se,

ζήσεται. ΤΥΧ. Πῶς ἔχ᾽ ἡδῶς; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ Φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά ται, ὡς Τυχιάδῃ, τῷ τοιάτῳ βίῳ παρακολυθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσασθαι κατ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ἐρεξείας ἀπάσας ἀναπληρῆν. ἢ τί Φῆς; ΤΥΧ. Καί μοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τῷτο παρέχει. τῷ δὲ ἐλίγα καὶ μηδὲν ἐκείνῳ· ὥς πενήτης ἐκ αὐτοῦ σοφὸς γένοιτο, ἐδὲ ἐφικνοῖτο τῷ τέλει· λέγω δὲ τῷ ἡδέος. ἀλλ' ἐδὲ μὴν ὁ πλεῖσιος, ὁ παρὰ τῆς ἐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τῷδε ἐφικέσθαι. τί δὴ ποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτῷ πολλὰς περιπίπτειν ἀγδίας,

se, non viuet suauiter. TYCH. Quomodo non suauiter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suauiter viuere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditauerit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perueniat, dico autem voluptatem. Sed neque diues, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum peruenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas inci-
dere

δίας, τῆτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι
 τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦ-
 λα παρὰ τῆτο 9) ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τῆ
 ἡδέος ὑξερεῖν· τῆτο δὲ τῷ οἰκονομῶντι τὰ κατὰ
 τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον.
 ἢ ἔχ' ἔτω; ΤΤΧ. Νῆ Δία καμοὶ δοκεῖ.
 ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικέρῳ πάντα συμβαίνειν εἰ-
 κός, ὥς ἐδέποτε τεύχεται τῆ τέλως· τῷ δὲ
 παρσιτῷ ἔτε μάγειρός ἐσιν, ὃ χαλεπήνῃ, ἔτε
 ἀγρός, ἔτε οἰκονόμος, ἔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀ-
 πολλυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥς
 καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος ἔτος ὑπὸ μηδενός,
 ὧν ἐκείνος, ἀνάγκη ἐνοχλόμενος.

dere iniucunditates: cui nunc pugnandum fit
 cum coquo, si male parauit cibum, aut, si non
 pugnet, mali ab hoc edendi cibi, et voluptate
 carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris,
 si male dispenderit, pugnandum. An non ita est?
 TYCH. Per Iovem, mihi quoque videtur.
 PAR. Epicuro quidem euenire ista possunt
 omnia. Itaque nunquam consequetur fidem.
 Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, ne-
 que ager, neque dispensator, neque pecuniae,
 de quibus depéritis grauetur; et habet omnia,
 ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste neces-
 sario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

9. παρὰ τῆτο] Forſan παρὰ τῆτε, adſcript.
Gesner.

Αλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, καὶ τῶν καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τῷτο ἔχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ, πρῶτον μὲν, ὅτι κοινὴ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκείνης. κοινὴ μὲν ἐν ἀπασῶν ἔτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πηληγὰς, ἅπερ καὶ ἐστὶν ἕως καὶ ἂν ἀπεύξαιτο ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς εἴκοιτο, μόνην ἔχουσαν μαθεῖν αὐτοῦ πόνον. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκαλῶν ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δείπνον ἀπιὼν, ὡφθῇ σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλείαν φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παρασίτος ἐκὼν αὐτὸς

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest vt demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim vnaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, p[er]i[cul]as, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, vt videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena vnquam discessit plorans, vt quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, vt qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse

τὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθηάνοντες, μισῶσιν αὐτάς, ὥς ἐνιοι δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ καὶ κακίονο ἐννοῶσιν σε εἰ, ὅτι καὶ τὰς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τῆτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· καὶ ἔγραψεν ἑρθεῖς, μὴ δότε. ἔτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕψερρον τῆτο ἔχουσιν μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τὰς καρπὰς ἡδύως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ καὶ ἑρθεῖος οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθύς ἀπο-

ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus, patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Iouem*, inquit, *scripsit puer*; ~~date~~ *illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo res et ad honorem grauis et ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, et hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim et ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso discipli-

ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐσίν. αἱ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔτινές, ἀλλὰ πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παρσίτος εὐθύς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ ἐκ ἐννοσίς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, ἔτι γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, ἔτι τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ παρσίτος, ἔχῃ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐσίν αὐτῷ, καὶ ἔνεκα γίνεται;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε εὐδαίς ἐσιν ὅσις ἐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωρεῖσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τῷ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγχει. καὶ αἱ

sciplinae tempore sua arte fruitur; et simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed vniuersae ad sola alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae causa; et struere fabrum domos non struendi causa: Sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem et opus ipsius est, et illud, cuius causa suscipitur?

15. Etiam reliqua nemo est qui nesciat: et, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, vnum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civi-

αἱ πόλεις δέ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνας
 ἑορτὰς διατελῶσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται
 τότε. ὁ δὲ παράσιτος τῷ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἰσρὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκῶσιν αὐτῷ εἶ-
 ναι τῶν θεῶν.

"Ἐτι οἱ μὲν βεβλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατ-
 ορθῶν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρωῶνται,
 καθάπερ οἱ νοσῶντες. πολυποσίαις 10) δὲ καὶ
 πολυσιτίαις ἐκ ἑστίν εὐφραίνόμενον μακθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλα τέχνηαι, χωρὶς ὀργάνων
 ἔδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται. ἔτε
 γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, ἔτε ψάλλειν ἀνευ
 λύρας,

ciuitates, alios annuos, alios autem menstruos
 dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasi-
 tum vero triginta mensis dies festos agere. O-
 mnes enim Deorum esse illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte versari
 volunt, ii pauco cibo et potu pauco vtuntur, ae-
 grotorum instar; qui enim copioso potu aut cibo
 gaudeat, ille non didicerit facile.

17. Et reliquae artes sine instrumentis nullo
 modo ministrare possunt artificii: neque enim ti-
 bia canere licet sine tibia, neque psallere sine
 lyra,

10. πολυποσίαις] Prope ad Synchyfin accedit
 haec constructio ita instituenda: εὐφραινό-
 μενον πολυπ. η. πολυσ. ἐκ ἑστὶ μακθάνειν.
 Reitz.

λύρας, ἅτε ἰππεύειν χωρὶς ἵππων. αὕτη δὲ ἕ-
τως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ἔ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ,
ὥς καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ἔπλον χρῆσθαι
αὐτῇ.

Καί, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν
μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα-
λοι τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἔδεις, ἀλλ' ὥς-
περ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τι-
νὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

Καίκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας
ὀδεύοντες, ἢ πλέοντες, ἢ δυνάμεθα διαπράτ-
τεσθαι· ταύτη δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ
πλέοντι.

ΤΤΧ.

lyra, neque sine equo equitare. Haec vero ita
commoda, ita non gravis artifici, vt etiam nihil
armorum habens vti ea possit.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes di-
scimus mercede data; hanc accepta.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt ma-
gistri; Parasiticae autem nullus: sed quemad-
modum poëtica, auctore Socrate, ita haec diuina
forte contingit.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas
artes qui iter faciunt aut nauigant, exercere non
possunt; hac in via etiam et nauiganti licet vti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκᾷσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ ἐδεμιάς ἐτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ ἔχ οἱ τὰ 11) ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκᾷ; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ ἔ; ΤΥΧ. Πῶς ἔν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ἐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πᾶνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλέμενον τῆτο τῆς Φιλίας

21. TYCH. Vtique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt iniuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

22. Verum aliarum artium praua quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud

11. τί δὲ ἔχ οἱ τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba coniungere. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyll. iungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν. Aesop. Fab. 149. vel septem coniungit, δυνατώτερός μὲ εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐσιν. Reitz.

Φιλίχης ὄνομα, ἐκ ἄλλο τι εὐροις, ἢ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι
ἐδεῖς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐδὲ
συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ
πρότερον, οἶμαι, τῆτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα
κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς
τέχνης ταύτης μυσηρίων. ἐγὼ γὰρ πολλὰκις
ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ ἔτος ὁ Φί-
λος, ὅστις ἐβέβρωκεν ἐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;
ὥς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα
μόνον πιστὸν ἡγαμένων Φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν
ἐστὶν αὕτη, μάθαις ἂν καὶ ἐκ τῶδε ἔχῃ ἥκιστα.
τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας ἐμόνον κακοπαθεῖν-
τες,

aliud inuenies, quam Parasiticae initium. TYCH.
Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut igno-
tum hominem, sed neque mediocriter familia-
rem ad coenam vocat: sed oportet, puto hunc
prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum
et mensae, et artis huius mysteriorum. Ego er-
go saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit
amicus, qui neque comedit neque bibit nobis-
cum, ut qui putarent videlicet solum, qui una
bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium et-
iam hinc non minimum intelligas. Reliquas ar-
tes enim non cum molestia tantum et sudore ex-

τες, καὶ ἰδρᾶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθήμενοι καὶ ἐσῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δ᾽ ἄλλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτῆ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐπεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτῆ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον ἄτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, ἄτε ἄροϊ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνῆροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα ἔδεν κωλύει τὴν ἑαυτῆ τέχνην ἐργάζεσθαι, εἰάν τε πονηρὸς, εἰάν τε καὶ μωρὸς ἦ, παρασιτεῖν δὲ ἔδεις δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς. ΤΥΧ. Παπαί. οἶον χρῆμα ἀποφαίνειν τὴν παρασιτικὴν· ὥς καὶ αὐτὸς ἤδη βέλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τᾶτ' ὅς εἰμι.

Π Α Ρ.

ercent, sed, per Iouem, sedentes, atque stantes, nempe velut serui artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, vt docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine femine et aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem et Geometram et fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etfi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. ΤΥΧΗ. Vah quantum rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. P A R.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖχθαι μοι δοκῶ. Φέρει δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσαις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πως καθαιρῶντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μυσίμων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεκτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναϊότητα καὶ ἐπισημας ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὴν γὰρ καὶ τέτων ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατῆσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεσάτη, καθάπερ ἡ ναυσικάα τῶν θεραπευανίδων.

Κοινῇ

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *arribus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim vnaquaque sit praestantior; consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, et potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam et Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiolem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nauficae, videbitur.

Κοινῇ μὲν ἔν αἰμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς Φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόσασιν 12). ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ ἔ. ἔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἔν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τὰναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικύρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ τοῖς

27. Ergo communiter quidem amhabus praestat, et Rhetoricā et Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque vnum idemque putamus *omnes*: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis,

12. κατὰ τὴν ὑπόσασιν] Toto hoc loco, et his quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπαρξιν notat s. eam quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Gesner.

τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς
 Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτου,
 καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν
 εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ἔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης
 κρατῶσιν, ἔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται.
 ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρ-
 χὴν γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἥς ἐκῆσιν ὑπόστα-
 σις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ
 αὐτὴ, καὶ δὲ δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις,
 τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἑλλη-
 σι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ δια-
 φόρας ὁρῶμεν, καὶ ἔτε τὰς ἀρχὰς ἔτε τὰ τέλη
 σύμφωνα πασῶν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν
 μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ
 αὐτὰς ποιοῦσι πολλὰς.

ΠΑΡ.
 cis, aliter Academicis, aliter denique Peripateti-
 cis; simpliciterque aliam alius putat esse Philoso-
 phiam: atque in hunc certe diem neque in eadem
 sententia iidem manent, neque ars illorum una esse
 videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua.
 Neque enim omnino artem esse dico, quam ne
 esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arith-
 metica una est et eadem; et his duo apud nos pa-
 riter et apud Persas, quatuor sunt; et conuenit
 de his inter Graecos pariter et Barbaros: Philoso-
 phias vero multas ac diuersas videmus; et neque
 principia omnium neque fines consentire. ΤΥΧΗ.
 Vera dicis. Nam vnam quidem Philosophiam di-
 cunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας (13), εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων (14); μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία,

28. PAR. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in *medium* progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam *incipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis* instrumenta *musica*? Iam una quidem non est Philosophia;

13. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusatiuo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. Gesner.

14. μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Horum verborum sensus haud ita difficilis videtur; queritur philo-

Φία, ἐπειδὴ ὁρᾷ καὶ ἄπειρον ἔσαν. πολλαὶ δὲ
ἔδύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἡ Φιλοσοφία μία.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥη-
τορικῆς ταῦτα φαίνεται τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς
προκειμένους ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ
μάχην εἶναι Φορᾶς ἀντιδόξας (15), ἀποδείξεις με-
γίστη τῇ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τῷτο, ἔμια κα-
τάλη-

phia; infinitam enim esse video. Multae autem
non possunt esse: quandoquidem una est, si est
Philosophia. Ergo nulla est.

29. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec
eadem aliquis dixerit. Quod enim de vno argu-
mento proposito non eadem dicunt omnes, sed
pugna est euntium in diuersa sententiarum; ex
illo ipso maxime demonstratur, plane non esse in
rerum natura illud, cuius una non sit perceptio.

P 5

Quod

philosophiam non esse vnā nec sibi con-
sistentem, quam tamen oporteret vel con-
sonantiorē esse instrumentis musicis. A-
deoque μὴδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μάλ-
λον τῶν ὀργάνων sonant: nec esse ipsam sibi
ipsi consonam prae organis musicis, siue: plus
etiam quam instrum. musica. Reitz.

15. Φορᾶς ἀντιδόξας] Ad verbum, prouentus
s. multitudinis, sectae, disciplinae, diuersa
sentientis. De usu simili nominis Φορὰ ple-
nissime edoceri aliquis potest, si adire iubeat
Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Gesner.

τάληψις ἓκ ἓσι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὰ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἓσι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μέντοι παρασιτικὴ ἔχ ἄτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλήσι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἓσι, καὶ κατὰ τ' αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ ἔκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τέσθε, ἐτέρως δὲ τὰς, παρασιτεῖν. ἔδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρεῖοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἓσι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥσε ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τῆτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ.

Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? et nunquam in vno aliquo conuenitur; illud ipsam tollit eius, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros vna est, et circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, vt dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, vt videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diuersa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis et conuenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἰκανῶς ταῦτα εἰρη-
κεῖναι. ὥς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐσὶν ἢ Φιλο-
σοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεκνύεις; ΠΑΡ.
Οὐκ ἂν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας
μὲν ἀδέποτε ἠγάσθη παράσιτος, παρασιταῖς
δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονταί
Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καί
τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν
σπαδάσαντας; ΠΑΡ. Οὓς τινες μέντοι, ὧ Τυ-
χιάδῃ, καὶ σὺ γινώσκων, ὑποκρίνη, ἀγνοεῖν
καὶ μὲ, ὥς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν
γίγνομένης, ἄχρ' τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν
Δί', ὧ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ἅς τι-
νας καὶ εὖροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σὺ
μοι

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi
videris. Verum quantum ad reliqua etiam dete-
riorem esse tua arte Philosophiam, quomodo de-
monstras? PAR. Igitur illud primum dicendum
est: Philosophiam nemo vnquam Parasitus adama-
vit: Parasiticam vero appetiisse, multi memoran-
tur Philosophi, et in hunc diem appetunt. TYCH.
Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi
studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque,
Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque
simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non
honor accedat. TYCH. Non, ita me Iupiter,
Simon: sed vehementer dubito, quos inuenturus
sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audis-
se eos,

μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων
τὰς ἐκείνων βίαις, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνώ-
ναι ἕς τινος λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μέντοι,
νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκχεῖν τίνες εἰσίν.
ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς
ὄντας ἔχι τὰς Φαῦλας, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ 16),
τὰς ἀρίστους, καὶ ἕς ἡμισυ οἶσι.

Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς ἔτος, ὁ τοὺς
μακρὰς καὶ ἀσεῖας διαλόγους γράψας, ἥνέ ποτε
εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτὰς, ὅπως, εἰ δύναιτο,
δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ·
καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνὰς, καὶ δόξας εὐδοκι-
μηκεῖναι, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν
Διону-

se eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin o-
mnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH.
Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint.
PARR. Ego tibi ostendam, et recensebo, eosque
non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos,
et quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille,
qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, ve-
nit quondam, secum illos ferens, in Siciliam,
ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innotesceret,
lectoque Miltiade, cum probatus videretur,
reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dionysio,
defe-

16. ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. Gesner.

Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διατριβαῖς ἐρῶ-
σθαι Φράσας.

, Τί δὲ καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος ἐχὶ τῶν δο-
κίμων Φαίνεται σοι Φιλοσόφῳ; ΤΥΧ. Καὶ
πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ἔτις μέντοι κατὰ τὸν αὐ-
τὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασίτων
Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων
αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλεον
τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥς τε
πρὸς ὁποιοῦς ὁσημέραι ἐπεμπε παρὰ τῆτον ὁ
Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτῷ μαθησομένους. ἔτις
μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμήσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναιότατος, καὶ αὐ-
τὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τῷ, καὶ ὀλί-
γας

desedit, longum valere iussis Socratis disputatio-
nibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de
nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De
nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tem-
pore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio.
Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud il-
lum audiebat: et erat sane praeter ceteros ingenio
ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum
quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent.
Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse
artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit
et ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum ve-

γας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τῷ πα-
 ρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύτας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀ-
 θήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ πα-
 ρασκευάσας ἐαυτὸν, αὐθις δευτέρῳ σόλῳ ἐπέ-
 πλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλί-
 γας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ
 συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοίᾳ δοκεῖ
 γενέσθαι τῇ Νικίᾳ. ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων,
 περὶ τὰτε λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριζόξενος δὲ
 ὁ μασικὸς, πολλὰ λόγῳ ἀξίος, καὶ αὐτὸς δὲ πα-
 ράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρ-
 χελάῳ μέχρι τῷ θανάτῳ παρεσίτει, καὶ Ἀνά-
 ξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίσταται.

Καὶ

ro paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa
 parasitatione, quod satis ad eam ingenii non ha-
 beret, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem parauerat, altero cur-
 su denuo nauigauit in Siciliam, coenatusque pau-
 cos dies propter inscitiam excidit: similisque vi-
 detur illa, quae Platoni in Sicilia euenit calami-
 tas, cladi ad eandem Niciae. TYCH. Et quis,
 Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus
 Musicus, vir commemorabilis, qui et ipse Para-
 situs fuit Nelei. Iam Euripidem Archelao ad
 mortem vsque parasitatum esse, et Anaxarchum
 Alexandro, omnino nosti.

36. Ari-

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἡρξάτο
μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν 17), παρασιτία
σπεχάσαντας ἔδειξα. παράσιτον δὲ ἄδεις ἔχει
φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαμον τὸ μὴ πεινῆν, μη-
δὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγᾶν, ταῦτα ἄδενι ἄλλω ὑπάρ-
χει, ἢ παρασίτῳ. ὥς φιλοσόφους μὲν ἂν τις
πολλὰς καὶ ῥιγᾶντας καὶ πεινῶντας εὖροι, πα-
ράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ
δυσυ-

36. Aristoteles vero inchoavit tantum, vt reli-
quas artes, ita et Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiti-
cae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero
nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Iam si beatum est non esurire, neque siti-
re, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Pa-
rasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos
et rigentes inueniat et esurientes: Parasitum vero
non inueniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed in-
felix

17. ὥσπερ ἦν] i. e. ἔφην. Cui ignota illa
Platonica ἦν δ' ἐγώ, ἢ δ' ὅς; possis etiam
interpretari, quantum licuit, quantum pote-
rant, vt indicetur, non pari successu parasi-
tatos esse Philosophos, sed pro suo quemque
ingenio et facultate. Gesner.

δυσυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπιδεικνύεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τῷ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὁ μὲν τις εἰρήνης, οἶμα, ὃδ' αὖ πολέμου. ἐν δὲ τέτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινες εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τῷ πολέμῳ καιρὸν, καὶ τίνες αὖ εἰεν μάλιστα χρησιμώτατοι 18), ἰδίᾳ τε ἑκάστος αὐτῷ, καὶ κοι-
νῇ

felix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philo-
pho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, et quales maxime videantur tum priuatim sibi, tum rei publicae vtilissimi.
TYCH.

18. μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος — τὰ μάλιστα. Reitz.

ἢ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς ἔμέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἐγώ γε πάλαι γελοῦ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ Φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἰνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμα σοὶ δοκῇ χλεύης ἄξιον, Φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολέμους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δηϊζμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τὰς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τὰς ἄλλας, ἐν δὲ δὴ τέτοις, Φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς,
ἀνάγ-

TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! et olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Vt igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud annum ipsi nostrum fingamus, nuntiātum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, vt contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, et venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras, et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet,

ἀνάγκη γὰρ τὰς μέλλοντας ὀπλίζεσθαι, γυμνᾶσθαι πρότερον. Θεῶ δὲ τὰς ἀνδρας, ὧ γενναῖε, καθ' ἑκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοις ἂν λεπτὰς καὶ ὠχρὰς πεφριότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σαδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως,

Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, ἔ μέλας δέ, ἔδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δέλω προσ-

tet enim, qui armandi sunt, primum nudari. Inspice vero viros, o bone, singulatim, et proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues et pallidos horridosque, quasi iam saucios *in acie* relictos. Certamen quidem, et pugnam statariam, et impressionem, et pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum primo corporis habet, et colore est iucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, seruo alterum conuenit. Deinde animo-

προσέειπεν) ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων,
ὅποιον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕψαιμον. εἰ γὰρ καλὸν
δεδοικότε καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέ-
ρειν. αἶρ' ἔχ' ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ
ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;
Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν
παρδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέ-
μῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ
μὲν εἰδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τῶν τείχεος προσλα-
θεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο,
φημὶ τῷτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποσρέφειν.
ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ εἰδὲν ὑπὲρ
σχυλῆς μέτριον. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὁμῶς. τῶν
μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης ἔχ' ὅπως εἰς πό-
λεμον

animosus, vultu, vt nos, minaci, et sanguine
repleto: non enim honestum est oculum timidum
et effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis
et pulcher fuerit dum viuet miles, et pulcher, si
pulchre moriatur?

42. Sed quid opus est coniecturis ista effingere,
cum ipsarum rerum habeamus exempla? Vt enim
simpliciter dicam, in bello, quicumque vsquam
fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra
muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam
coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus de-
sertis refugisse. ΤΥΧΗ. Vt mira omnia, et
mediocre nihil promittis! ΠΑΡ. Tamen dico.
E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, vt

λεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' ἔδ' ἐπὶ δικάσειαν
 ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι ἔδὲ τὴν Φωνὴν
 διὰ τῆτο εἶχε. τί ἔτι; ἔχῃ Δημάδης μὲν, καὶ
 Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέας εὐθύς τῇ
 καταγγελίᾳ τῷ Φιλίππῳ πολέμῳ, τὴν πόλιν
 πρᾶδосαν καὶ σφᾶς αὐτὰς τῷ Φιλίππῳ, καὶ
 διετέλεσαν Ἀθηνησὶν αἰεὶ τὰ ἐνεῖναι πολιτευό-
 μενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐ-
 τὰ ἐπολέμῃ, καὶ κεῖνος ἐν αὐτοῖς ἦν Φίλος. ὁ
 Ὑπερίδης δὲ; καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκῆργος,
 οἳ γε δοκᾶντες ἀνδρεώτεροι, καὶ τὰς ἐκκλη-
 σίαις αἰεὶ θορυβῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φι-
 λίππῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ
 πρὸς

in praelium progressus vnquam sit, vt neque
 in tribunal escenderit prae timiditate: opinor
 neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid
 porro? Nonne Demades, et Aeschines, et
 Philocrates prae metu, denunciato statim Phi-
 lippi bello, et patriam et se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, vt semper
 rem publicam ad illius voluntatem tractarent.
 Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis par-
 tibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat
 amicos. At Hyperides, et Demosthenes, et Ly-
 curgus, qui fortiores videbantur, quique in con-
 cionibus tumultus semper ciebant, male dice-
 bantque Philippo, quod tandem egregium faci-
 nus

πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυ-
κῦργος εἰς ἐξῆλθον, ἀλλ' ἐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν
μικρὸν ἔξω παρακύνῃαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντει-
χίδιοι κάθηντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι,
γνωμίδια καὶ προβεβυγμένα συντιθέντες. ὁ
δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδό-
νων ἐλευθερός, ὅθεν εἰς ἀνδράποδον πρίατο τίς
ποτε, τολμήσας προσελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν,
πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν
εἰς χεῖρας, εἴψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἡ εἰς
πῶ ταῦτα πρότερον διήκσας εἰς ἀθανότος, πάνυ γνώ-
ριμα ὄντα, εἶχ' ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξί
καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνα τὸ κάρταρμα ἦν.

ΤΤΧ.

nus in bello contra ipsum patrarunt? Ac Hyperides quidem et Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exserere ultra muros ausi sunt, sed post moenia desidentes, domi suae iam oblecti, sententias quasdam et consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum perniciēs, a quo neque servulum quis erat*; progredi ausus in Boeotiam ante quam committerentur acies, et ventum ad manus esset, abiecto clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἔτοι μὲν ῥή-
τορες, καὶ λόγους λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ
ἔ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; ἔ γὰρ
δὴ τέττας ὥσπερ ἐκείνας ἔχεις αἰτιᾶσθαι. ΠΑΡ.
Οὔτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας
ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ
τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶ μᾶλλον τῶν ῥητόρων
Φανᾶνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκέ-
πει δὴ ἔγωγε. πρῶτον μὲν, ἐκ ἔσιν ὅσις εἰπεῖν
ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα.
ἦτοι γὰρ ἄδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρα-
τεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν
ἦν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ
Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ
παῖς

43. TYCH. Noui ista. Sed hi Rhetores, et
verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item.
Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane
habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.
PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine dis-
putantes quotidie, et virtutis nomen conterentes,
multo etiam timidiore oratoribus apparebunt
mollioresque. Considera vero ita. Primo non
est, qui nominare queat Philosophum in praelio
mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut,
si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes qui-
dem et Diogenes, et Crates, et Zeno, et Plato,
et Aeschines, et Aristoteles, et omnis illa turba,
ne

πᾶς ἔτος ὁ ὄμιλος, ἔτε εἶδον παρὰταξιν, μόνος
δὲ τολμήσας 19) ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει
μάχην 20) ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύ-
γων

ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus pro-
gredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde

Q 4

a Par-

19. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus classicus de
militia Socratis in *Platonis* Apol. p. 363.
ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, ἔς ὑμεῖς
εἴλεσθε ἄρχειν με, — τότε μὲν ἔ' ἐκεῖνοι
ἔταττον, ἐμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλοις, ἐκιν-
δύνευσον ἀποθανεῖν. Sed hanc militiam non
minus quam Lucianus deridet, et mendacii
Platonem accusat *Arbenaeus* V, 15. praeclare
refutatus a *Casaubono*: add. *Periz.* ad *Aelian.*
V. H. 3, 17. *Plutarch.* in Alcibiad. p. 355.
Ed. Steph. Menag. ad *Diog. Laërt.* 2, 22.
Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in
bello etiam fuit Socrates. *Gesner.*

20. εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] Quaenam
fuit ea pugna in vrbe facta, in qua Socrates
affuit? Lege τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην. *Pal-*
merius. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quo-
que corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν
Ἀμφιπόλεως (forte commodius τὴν ἐν Ἀμ-
φιπόλει) μάχην. Et sane fauet ei Sparta-
ni militis mentio, quam cum hac fuga con-
nectit Lucianus. Ad Delium vero non con-
tra Spartanos, sed contra Thebanos pugna-
tum, constat. Similis ratio poterat etiam
impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει su-
spice-

γῶν ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυ-

a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram ^{ῥέει} abdidit.

spicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, vbi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum seruari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, et respici putarem ad fortissimum vnum Socratis factum, relatum a *Diod. Sic.* XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conueniebant verba ἐν τῇ πόλει: res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex *Aristoph. Νεφ.* 322. et *Meurs.* Rel. Att. c. 9. Sed XII. millibus passuum ab vrbe remotum fuisse medio inter hanc et Thebas spatio, ostendit *Wass.* in Add. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem Parnes extra dubitationem collocat *Palmer.* emendationem. Nam dilerte *Thucyd.* l. c. et *Plusarch.* de Daemon. Socr. p. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus Palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Παράσιτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *Gesner.*

ῥῆμα παλαιστρὰν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ
 ἀξιοτέρον εἶδεναι μετὰ τῶν μεραυλλίων καθε-
 ζόμενον ὠραΐζειν 21), καὶ σοφισμάτια προβάλ-
 λειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μά-
 χεσθαι. ΤΤΧ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη
 καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, εἰ, μὰ Δία, σκώπτειν
 αὐτὰς

didit. Multo enim illi videbatur vrbanius seden-
 tem cum adolescentulis amatorias nugas garrere,
 et argutiolas oblicere in quos incideret, quam
 cum viro Spartano pugnare. ΤΥCH. Vir opti-
 me, ista iam ex aliis quoque audiui, non pro-
 Q 5 fecto

21. ὠραΐζειν] Cogitabam olim παίζειν ludere
 cum pueris. sed postea in MS. deprehendi ve-
 ram scripturam, ὠριζειν, sed scribendum
 ὀαριζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata
 figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδ-
 ερασίαν. Nam ὀαριζειν proprie dicitur de
 colloquio amatorio. Hinc ὀαριζυῖς est blan-
 dus mulierum sermo, quibus capiunt ani-
 mos virorum; et Etymol. M. exponit ὁμιλία
 παρασκευασινή. Significat Lucianus, So-
 cratein in palaestra non de virtute disputasse
 cum ephebis, sed colloquia habuisse plena
 amoris et blanditiarum. Graevius. Parum
 abest quin recipiam emendationem Graevii;
 vulgata minus placet: adscripserat etiam
 Gesner. ὀαριζειν, et in versione eo adlufit.
 Reitz.

αὐτὰς καὶ ὀνειδίζειν βελομένων· ὥς ἐδέν τι μοι
δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτῇ τέχνῃ καταψεύ-
δεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη Φέρε καὶ σὺ τὸν παράσι-
τον ὑποῖός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε 22),
καὶ εἰ ἔλῃς λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι
τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μὲν, ὦ Φιλότης,
ἔδεις ἀνῆκοῦς Ὀμήρου, ἔδ' ἂν πάμπαν ιδιώτης
τύχῃ, ὅσις ἐκ ἐπίσταται παρ' αὐτῷ τὰς ἀρί-
στας τῶν ἡρώων παρασίτας ὄντας. ὁ τε γὰρ
Νέστωρ ἐκείνος, ἔκ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι
ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτῇ τῇ βασιλεύῳ παράσιτος
ἦν, καὶ ἔτε τὸν Ἀχιλλεῖα, ὥσπερ ἐδῶκει τε καὶ
ἦν

fecit irridere volentibus illos, aut maledictis in-
cessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae
arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age iam et tu, Parasitus in
bello qualem se praestet, dicito: et an omnino
antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?
P A R. Atqui nemo, amice, Homerum non au-
diuit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, ne-
mo ergo est, qui nesciat, apud illum praestantissi-
mos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille,
cuius a lingua mellis instar defluebat oratio,
ipsius Parasitus Regis fuit: et neque Achillem, qui
cum

22. καὶ λέγε] Mallem καὶ eiicere, cum Gesne-
ro. Nam nexus Φέρε καὶ σὺ λέγε melior
est, quam Φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Reitz.

ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος,
ἔτε τὸν Διομήδην, ἔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέ-
μνων ἔτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν
Νέστορα. ἔδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέ-
σθαι αὐτῷ, ἔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν
ἐαλωμένα τὴν Τροίαν, εἰ τοιόντας ὅποιος ἦν ἔ-
τος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρον ὢν, στρατιώτας
εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τῷ Διὸς ἔγγο-
νον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταναι. ἔ-
πω γε μὴν δοκῶ μοι γινώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἄν-
δρῃ τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ.
Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
ὧνπερ

cum videbatur tum erat et corpore praestantissi-
mus et iustissimus, neque Diomedem, neque
Aiacem Agamemnon ita laudatque et admiratur,
velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi
contingere optat, neque decem Achilles: sed olim
ait futurum fuisse ut caperetur Troia, si tales,
qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem
habuisset. Idomeneum etiam Ioue natum, Para-
situm similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam noui;
nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo
duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR.
Recordare, vir optime, verbum illorum, quos
ipse

ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενεῆα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ πλέον δέπας αἰεὶ

Ἔσυχ' ὥσπερ ἐμοί, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι·
 ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, ἔχ
 ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐσθίει τῷ
 Ἰδομενεΐ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ'
 ὅτι αὐτῷ δι' ὅλα τῆ βίᾳ μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπ-
 ἔρχετο τῷ βασιλεΐ, ἀλλ' ἔχ ὥσπερ τοῖς λοι-
 ποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλε-
 μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμο-
 νομάχησε τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον
 ἄγον, Φησί, κατὰ τιμὴν ἀξιώθεντα ὀψὲ τῆ
 παρὰ τῷ βασιλεΐ δείπνῃ· ὁ δὲ Ἰδομενεύς, καὶ ὁ
 Νέστωρ,

ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. ΤΥΧΗ. Quorum? ΠΑΡ.

Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim plena semper pocula dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, et pugnantī et dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Aiace enim solitaria contra Hectorē pugna praeclare defunctum, Ad diuum, ait, Agamemnona ducunt, honoris causa coenae Regis adhibendum, Idomeneus vero atque Nestor coena-

bant

Νέστωρ, ὁσήμερον συνεδείπνεν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. ἔ γάρ ἐπὶ τῷ Ἀγαμέμνονος ἀρξασθαι τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Κανέως καὶ Ἑξαδίου δοκεῖ δὲ εἰδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὐτοσί μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί ἔν, ὦ Τυχιάδη, ἔχι καὶ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα εἰδενός τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, ἔτε τὴν ψυχὴν, ἔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γάρ εἰδ' αὐτῷ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς

bant cum Rege quotidie, vt ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex et bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo et Hexadio: videtur autem nec desisse parasitati, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuuenis? Etenim, nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus

τοῖς ἔργοις αὐτῷ χεῖρω εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἑκτο-
ρα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν
εἰσω μαχόμενον, ἔτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτε-
σίλαε καὶ ἡδὴ καιομένην ἔσβασε. καίτοι ἐπε-
βάτευον αὐτῆς ἔχ' οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τῷ
Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης
ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλὰς μὲν ἀπέ-
κτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τέτοις καὶ Σαρ-
πηδόνα τὸν τῷ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τῷ Ἀ-
χιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ ἔχι τοῖς ἄλλοις ὁμοίως,
ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινε,
εἰς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ πα-
ράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν
δὲ Φωνὰς ἀφῆκεν, ἔχ' οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑ-
κτωρ

ribus illius intelligere mihi videor. Hectorem
enim perruptis portis, ad naues intra vallum pu-
gnantem hic expulit, et nauem Protefilai iam ar-
dentem restinxit: licet vectores in ea essent non
vilissimi, sed Ajax et Teucer Telamonis filii,
miles alter egregius, alter sagittator: ac barbaro-
rum quidem interfecit multos, in his vero etiam
Sarpedonem Iouis filium, Parasitus Achillis: nec
sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achil-
les interfecerit solam solus, et ipsum Achillem
Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo.
Moriensque voces edidit, non quales Hector for-
tissimus,

κτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα 23), καὶ ἰκα-
τεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτῆ τοῖς οἰκείοις ἀποδο-
θῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον. ΤΤΧ.
Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιᾶτοι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες ἂν αὐτόθ' ἔλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δαρεῖ
δαμέντες.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ Φίλος,
ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως,
πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν
Πάτρο-

tissimus, qui Achillis genibus aduolutus suppli-
cauit, ut cadauer suum reddatur suis; sed quales
conuenit emittere Parasitum. TYCH. Quas
ergo? PAR.

*Viginti tales si me contra arma tulissent,
Vnusquisque mea domitus iacisset ab hasta.*

47. TYCH. Sufficiunt ista. Ast, non ami-
cum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta
dicere. PAR. Ipsum, Tychiade, Patroclum
prae-

23. προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα] Euripid. cum
accusat. fere semper, Hecub. 339. πρόσπι-
πτε δ' οἰκτρῶς τῷ δ' Ὀδυσσεύς γόνυ. ib.
737. προσπέσω γόνυ. Androm. 537. τί με
προσπίπτεις. Sic προσπιτνᾷς ἐμὸν γόνυ.
Suppl. vs. 10. eadem ellipsi τῷ πρὸς. Nam
ibid. vs. 43. πρὸς γόνυ πίπτεσθαι τὸ σὸν
Reitz.

Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρα-
 ἔξομαι. ΤΥΧ. Θαυμάσῃ λέγεις. ΠΑΡ. "Αλλὰ
 τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σὼν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅσέ', Ἀ-
 χιλλεῦ,

'Αλλ' ὁμῶς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δό-
 μοισι.

καὶ πάλιν ἀπαβὰς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός, Φησιν, ὁ Πηλεὺς

"Ετρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸ θεράποντ' ὀνό-
 μηνε,

πατέσι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν Φίλον
 ἐβέλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, καὶ ἂν αὐτὸν
 ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πά-
 τροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ
 μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους· τοὺς

para-
 praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.
 TYCH. Mira narras. PAR. Ipsa ergo audi verba:
 Ne mea, Achille, tuis procul offibus ossa re-
 conde,

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alii.
 Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:
 hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset
 dicere Patroclum, non nominasset Ministrum;
 liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Mi-
 nistros, nisi hos qui neque servi essent, neque
 amici,

παράσιτος δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τῷ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ἔτι οἶμαι, καλεσμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, ἐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἀρηί, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτῷ.

Τί δὲ ἔχι καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θυκυδίδης Φησί, παράσιτος ἦν Ἀρmodίῃ; τί δὲ; ἔχι καὶ ἐραστῆς; ἐπισκῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐραστὰ τῶν τρεφόντων εἰσίν. ἔτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννεμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο 24)

καὶ

amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei et ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Iouis qui filius esset, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne et Aristogiton plebeius homo et pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alientium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat ae-

neus

24. ἀφείλετο] Quum proprie *abripere aliquem* significet, et priuationi bonorum et honorum plerumque iungatur, mirum vi-

Luc. Op. T. VI.

R

deatur

καὶ νῦν ἔστηκε χαλκῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. ἔτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; ἔχι πρῶτον μὲν ὁ τοιῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἔ γὰρ ἄλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι Φησιν ἐσιάσει, καὶ εὐθύς 25) ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι· καὶ ὃν ἄλλοι σφαττῶται

neus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Vlysses aequum esse censer? Etenim quem iam praelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu,

deatur hic adiungi contrario. Sed quum velit *creptam* ciuitatem e seruitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. ap. *Aelian.* XI, 6. ἀφείλοντο αὐτὸν οἱ ἐτάρχοι. *Reitz.*

25. καὶ εὐθύς] *Leg. καὶ εὐθύς. Guict.* Idque reciperem, si vel vna Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis inuitis sic dedissem. *Reitz.*

ται χρόνον ὑπὸ δέκας ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἀρμόζει
τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ
τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τῷ πολέμῳ, τρέμει, ἔτος
δὲ ἐσθίει τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ
μετὰ τὴν ἐξοδὸν εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται.
ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπίσθεν ὑποτέτακται τῷ
παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν
Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τῶν βα-
λῶν ἀφισπένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τῆτον σκέ-
πει. βλάται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σῶζειν, ἢ ἑαυτὸν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παράσιτος ἐν πολέμῳ, ἔκ-
αν ἐπ' αὐτῷ δῆπν ἔτε λοχαγὸς ἔτε στρατιώτης
αἰσχυνθεῖη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ
ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε
Φιλο-

metu, alius quidem accurate aptat galeam, tho-
racem induit alius, alius ipsa belli metuenda su-
spicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu
cibum capit, et post egressionem in primis statim
pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat
ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum
Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo
nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc
potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus,
non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis,
neque militem pudeat, magni nempe corporis,
et sicut in convivio pulchre iacentis. Et operac-

Φιλοσόφῃ νεκρὸν ἰδεῖν τέτῳ παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς ἔκ ἂν καταφρονήσῃ ταύτης τῆς πόλεως, τὰς ὑπασπιστὰς αὐτῆς ἔτῳ κακοδαίμονας ὄρων; τίς δὲ ἔκ ἂν εἰκάσαι χλωρὰς καὶ κομήτας ὄρων ἄνθρωπίσιν κειμένους, τὴν πόλιν ἀπορῶσαν συμμάχων, τὰς ἐν τῇ εἰρετικῇ κακέρχους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσούτον μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικῇ Φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πόλεμος. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκεπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὐπω ξυνήμι ὅ τι τέτῳ

πῶς

pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadauer aridum, squalidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam ciuitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non coniiciat pallidos et comatos homunciones si iacentes videat, ciuitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli caussa soluisse? Tales quidem in bello ad Philosophos et oratores comparati sunt Parasiti.

§1. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. ΤΥΧ. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit

πως βέλεται, σκοπῶμεν δὲ ὁμῶς. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν
 ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυ-
 μνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε
 Φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν.
 ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παρασίτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ
 δικαστήρια ἔπάρεσιν, ὅτι, αἶμαι, τοῖς συκκ-
 Φάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσ-
 ἥκει, καὶ ὅτι ἔδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τέτοις
 γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνά-
 σια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μό-
 νος ἑαυτός. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ Φιλόσοφος, ἢ
 ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιός συγκριθῆναι παρασίτῃ τῷ
 σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τέτων ὀφθαίς, ἢ
 ἀεχὺν τῷ χωρίου μᾶλλον ἐστὶ; καὶ μὴν ἐν ἐρη-
 μίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσαίη θηρίον ὁμόσειόν·
 ὁ δὲ

velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur
 forum, et iudicia, et palaestras, et gymnasia, et
 venationes, et coenationes, loca urbis dixerim?
 TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in
 forum quidem et ad iudicia non accedit, quod,
 puto, sycophantis omnia illa loca magis conue-
 niunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet.
 At Palaestras et gymnasia, et conuiitia persequi-
 tur, et ornat solus ipse. Quandoquidem quis in
 palaestra, Philosophus aut Rhetor exutus cum Pa-
 rasiti corpore conferri meretur? aut quis horum
 in gymnasio visus, non dedecus potius loci est?
 Etiam in solitudine nemo horum subsistat occur-

ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπίοντα μένει, καὶ δέχεται ῥαδίως, μεμελετηκῶς αὐτῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς καταφρονεῖν· καὶ ἔτ' ἑλαφός, ἔτε σὺς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγη, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει. τὰς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίουσι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφραναι τὰς συμπότας; πότερόν ποτε ἔτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἀνδρῶπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρέων, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, ἔχῃ συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιῷτόν εἶναι, οἷον ἐν βαλμνείῳ κύων.

Φέρω

rentem feram: at Parasitus inuadentes manet, et facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: et neque ceruus illum neque horridus aper percellit: sed etiam si aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In conuiuio autem Parasito quis certare audeat, siue iocanti siue edenti? Vter magis exhilarare conuiuias poterit? hic ne tandem canens et dicteria iaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, deiecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad conuiuium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βα-
δίζωμεν τὸν βίον τῷ παρασίτῳ, σκοπεύντας ἅμα,
καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ 26). πρῶτον τοίνυν
ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον ἀπὸ δόξης κατα-
φρονέοντα, καὶ ἑδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρω-
ποι οἶονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους
εὗροι τις ἂν, ἢ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφῃ
καὶ δόξης τριβέντας. καὶ ἢ δόξης μόνον, ἀλλὰ
καὶ ὃ τέττε ἀσχιέν ἐσιν, ὑπ' ἀργυρίᾳ. καὶ ὃ
μὲν παράσιτος ἔτις ἔχει πρὸς ἀργύριον ὡς ἐκ
ἂν τις ἑδὲ πρὸς τὰς ἐν ταῖς ἀνγκυαλοῖς ψηφίδας
αἰμε-

52. Sed age his relictis, ad ipsam iam vitam
Parasiti veniamus, ita ut istorum simul vitam in-
spiciamus et comparemus. Primo igitur Parasitum
gloriae contentorem semper videas, neque
curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
tores autem ac Philosophos inuenias, non quos-
dam, sed omnes, a superbia et gloria conteri, et
non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a
pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita
affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora cal-
R 4 culos

26. ἐκείνῳ] ἐκείνων coniiciebat Gesn. Nimi-
rum retulit ad philosophos, quibus iam com-
paratum it parasitos. Verum quum τὸν
βίον παρασίτῳ praemittatur, recte procedit,
se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil.
βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Reitz.

ἀμελῶς ἔχει, καὶ ἔδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τῷ πυρὸς. οἱ γὰρ μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ ἔτι διακίονται παροδαμόνως, ὥς τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκίμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν διμάζων δίκην δώρσις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σφιγέων εἰσπραττεται τὰς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τῷ βασιλεῶς ὑπὲρ τῷ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αὐτῷ, καὶ ἐκ αἰσχύνεται. ἔτι πρεσβυτῆς ἀνὴρ διὰ τὰτα ἀποδῆμει, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκυθὴς αἰχμάλωτος· καὶ ἔδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθὸς, ὃ λαμβάνει.

Εὐραϊς

culos negligentius habeat; neque quidquam ipfi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res iudicat, corruptionis munus damnatus sit: alius mercedem argutiarum a discentibus exigit; alius pro suo convictu mercedem a rege et ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, et mercede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Inue-

Εὐροῖς δ' ἂν ἔ μόνον ταῦτα περὶ τέτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι πάθη· οἷον λύπης, καὶ ὀργῆς, καὶ Φθόνου, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσιτος ἔξω τῶν ἐστὶν ἀπάντων· ἄτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξιμακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσεις δέ ποτε, ἢ ὀργῇ αὐτῷ χαλεπὸν μὲν, ἐδὲ σκυθρωπὸν ἔδεν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τὰς ξυνάντας. λυπεῖται γε μὴν ἡμεῖς πάντων, τῷ τοῦ τῆς τέχνης παρασκευαζέσης αὐτῷ, καὶ χερζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτε λυπηθεῖν. ἄτε γὰρ χρήματά ἐστὶν αὐτῷ, ἄτε οἶκος, ἄτε οἰκέτης, ἄτε γυνή, ἄτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτά,

53. Inuenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, et iras, et inuidias, et omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, et quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque seruus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici,

R. 5 qui

αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) ἐπιθυμεῖ δὲ
ἔτε δόξης, οὐτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ωραίου
τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τρο-
φῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ
Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἔδὲ παράσιτός ἐστιν ἔτος,
ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. ἔδὲ γὰρ ἀνδρείος ἀπορία
ἀνδρείας ἐστὶν ἀνδρείος, ἔδὲ Φρόνιμος ἀπορία Φρε-
νῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε ἔτε παράσιτος αὐ-
τῷ. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητῆν
ὄντος, ἔχι μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος, ἄλ-
λως ἢ παρυσία ἀνδρείότητος, καὶ ὁ Φρόνιμος
παρυσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρ-
υσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἶγε
τῆτο

qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant
interire. Sed neque gloriae cupidus est neque
opum, neque forinofi cuiusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria
angi illum probabile est. PAR. Ignoras, Ty-
chiade illum omnino Parasitum non esse, cibo qui
indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo
fortitudo, fortis est, neque prudens, cum desti-
tuitur prudentia, est prudens. Alioquin enim
neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est
quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui
non est. Si vero fortis non aliter quam praesente
fortitudine, et prudens prudentia praesente; et-
iam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasi-
tus

τῆτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλα τινός, καὶ
 ἔχῃ παρασίτη, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκ ἔνδε-
 ποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἐοι-
 κεν· ὥς ἐστ' ἐπὶ τέτῳ, ἔστ' ἐπ' ἄλλῳ ἐστὶν ὅτῳ
 λυπηθεῖη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμᾷ φιλόσοφοι, καὶ ῥή-
 τορες φοβέονται μάλιστα· τὰς γέ τοι πλείους
 αὐτῶν εὗροι τις ἂν μετὰ ζύλης προϊόντας· ἐκ
 ἂν δὴ πε, οἱ μὴ ἐφοβέοντο, ὠπλισμένους, καὶ
 τὰς θύρας δὲ μάλιστα ἐρριωμένως ἀποκλείοντας,
 μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβλαύσειεν αὐτοῖς δειδιό-
 τας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθῃσιν·
 εἰκῇ καὶ τῆτο, ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη.
 γενομένα δὲ ψόφα νύκτωρ, ἔδέν τι μᾶλλον θο-
 ρυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας
 δὲ

tus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de
 alio, nec iam de parasito, quaeramus. ΤΥΧΗ. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus? ΠΑΡ. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia vlla est ut doleat.

55. Iam Philosophi simul omnes et Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum claua prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi insidiatur. At hic ianuam obdit conclauī, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriat, nihilō mouetur magis, quam si non ortus esset. Et si
 per

δὲ ἀπιόντων, ἀνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ ἐ-
δὲν ἔδαμξ. Φιλοσόφος δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ,
ἐδενὸς ὄντος δεινῆς, τόξω ἐνεσκευασμένης. ξύλα
μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ
ἐπ' ἄριστον.

Παρασίτε μὲντοι ἄδεις ἔχουσι κατηγορεῖσθαι μοι-
χείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα
ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γὰρ τοιαῦτος ἐκ ἂν εἴη παράσιτος,
ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥς' εἰ μοιχεύσας
τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸ νόμα μετα-
λαμβάνει τῷ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακός,
ἐκ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ Φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕ-
τως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ
μὲν τῆτο ὅπως ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει
δὲ

per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil
enim usquam metuit. Philosophos autem saepe
ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset
metuendum. Clavas enim habent, etiam cum
in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut
de vi, aut raptus, aut cuiuscumque simpliciter
criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit,
sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adul-
terium committat, simul cum iniuria nomen et-
iam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus
non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut impro-
bus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris commit-
tat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod
com-

δὲ δ' ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ Φιλοσόφων ἀφθονα ἔμνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα κατ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτης ἐστὶ, καὶ Ἀισχίνης, καὶ Ὑπερίδης, καὶ Δημοσθένης, καὶ τῶν πλείων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρσιτεῖα δὲ καὶ ἐστὶν ἀπολογία, ἣ δ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παρασιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τῷ παρασίτῳ κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν Φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος Φαυλότερος; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν τεναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. Φιλοσόφος μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τὰς πλείους, κακῆς

commisit, fuscipit. Scelera vero talia Oratorum et Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis nouimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis et Aeschinís, et Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Iouem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum et Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim nouimus, aut omnes, aut plerisque certe, male malos periisse, alios

κακῶς κακῶς ἀποθανόντας, τὰς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, Φαρμάκῳ· τὰς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἄπικν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσχρείας 27) Φθινύσαντας 28), τὰς δὲ Φυγόντας. παρασίτε δὲ θάνατον ἔδαις· ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιάῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

ΤΤΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημήληται σοὶ τὰ πρὸς τὰς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου.

λοιπὸν

alios de sententia iudicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

58. ΤΥCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest

27. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσχρείας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. la Croze.

28. Φθινύσαντας] Gesner. em. Φθινύσαντας. Recte; nam Φθινέω ignoro. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte et alibi inueniatur. Reitz.

λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστὶ τὸ κτῆμα
 τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν
 γὰρ δοκῇσιν ὥσπερ εὐεργετᾶντες καὶ χαριζόμε-
 νοι τρέφειν αὐτὰς οἱ πλάσιοι, καὶ εἶναι τῷ
 αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ. ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά
 γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι
 γινώσκειν ὅτι πλάσιος! ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγε
 χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ
 προίων ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσ-
 περ σφατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ
 ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ Φαλά-
 ρων, ἔτω καὶ πλάσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός
 τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλά-
 σιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτῷ· τὸν δὲ παράσιτον
 πλάσιος ἐδέποτε κοσμεῖ.

"Αλ-

est ut dicere coneris, An etiam honesta atque
 utilis alicui sit ista possessio? Nam mihi viden-
 tur tanquam a patronis, et liberalitate quadam
 pasci a diuitibus, id ipsum autem pudori esse ei
 qui sic pascitur. ΠΑΡ. Quam puerilis esses,
 Tychiade, si non posses intelligere, virum diui-
 tem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum
 capiat, pauperem esse; et si progrediatur in pu-
 blicum sine parasito, mendicum videri. Et
 quemadmodum miles sine armis eo contemptior,
 et vestis sine purpura, et sine phaleris equus, sic
 etiam diues sine Parasito, humilis homo vilisque
 videtur. Quin ornatur ab illo diues, Parasitum
 autem diues ornat nunquam.

59. Alio-

"Αλλως τε εἰδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἔστιν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείρωνα. ὅπως γε μὴν τῷ πλεσίῳ τῆτο λυσιτελέσῃ, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγε μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῆς, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς ταύτης δορυφορίας ὑπάρχει. ἔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλεσίῳ, τῆτον ὀργῶν παρεσῶτα· ἀλλ' εἰ ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ εἰδὲς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβλεῦσαι τινὶ, τέττε προσθίοντος καὶ προπίνοντος; ὥς οὖν ὁ πλεσίος ἐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων ὑπὸ τῆς παρασίτου σώζεται. ἔτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοσοφίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσει τῷ

59. Alioquin nec probum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori vilio-rem; cum diuiti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis inuadat diuitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque diues non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in eden-

τῷ πλυσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑπερήσας ἐδὲν τῆς σεαυτῷ τέχνης, ἔχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, εἴ σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἀριστα οἶσι. Φέρε γάρ, τὴν σῆτον οἱ παλαιοὶ τί καλεῖσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, ἔχει τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκὲν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν

edendo diuiti nihil concesserit, verum etiam in conuictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque vlla in re artem tuam destituisse, non, vt dicebas ipse, imparatus, sed vt exercitatus aliquis in rebus maximis. Superest vt audiam an non ipsum Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem an satis tibi videatur dici, et tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Siton* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud?

πτεῖν ὅτι ἐκ ἄλλο ἐσί. ΤΥΧ. Τῷτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐσίν, ὃ αἰσχροὺν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρινάμενοι, πότερον σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἐλοιο, ἅρα γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν 29); ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ.

TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde: vtrum tibi videtur praestare, et vtrum propositis duobus elegeris, *nauigare ne an iuxta nauigare*.

TYCH. Equidem *iuxta nauigare*. PAR. Quid vero,

29. παραπλεῖν] In vniuersum non facile est ea loca conuertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam *παρὰ* praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam et *superationem*, interdum etiam *vizium occultum* in compositione notet; quae forte in *παρασίτε* appellatione iungi possunt, vt *parasitus* sit qui cum aliis, quibus *obrepfit*, largius cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis *παρασίτοι*, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. *Gesner.*

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;
 ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ
 ἵππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ πα-
 ριππεύειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ
 παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν ὁμοίως ἔθ' ἔλαιο καὶ τῷ ἐσθίειν μᾶλλον
 τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καὶ
 σοι λοιπόν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἐῷος
 καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ
 δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφ' ὄνως, ἐπεὶ καὶ
 πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δέ καὶ τὰς
 μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

vero, *curre* ne an *iuxta currere*? TYCH.
Iuxta currere. PAR. Quid vero, *equitare* ne an
iuxta equitare? TYCH. *Iuxta equitare*. PAR.
 Quid autem, *Iaculari*, an *iuxta iaculari*? TYCH.
Iuxta iaculari. PAR. Nonne ergo similiter et-
 iam malis *iuxta edere*, cum aliis (hoc enim est
 parasitari) quam *edere simpliciter*? TYCH.
 Necessesse est tibi assentiri. Atque in posterum
 ego tibi, vt pueri, mane veniam et post pran-
 dium, discendae huius artis causa. Aequum
 autem est, vt eam tu me sine inuidia doceas,
 quandoquidem primus ego tibi sum discipulus.
 Aiunt vero a matribus etiam magis amari primo-
 genitos.

Ἀνάχαρσις, ἢ περὶ γυμνασίων

Ἀνάχαρσις καὶ Σόλων.

ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἔνεκα οἱ νέοι ποιῶσιν; οἱ μὲν κῦτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σῦες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθύς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γάρ) λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττε-

Anacharxis siue de Exercitationibus
(vulgo de *Gymnasiis*.)

Anacharxis et Solon.

ANACH. Ista vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se inuicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mutuo conspurcant vt fues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, vidi enim, pingui se vngere solent, et mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudunt se inuicem pronis capitibus, et frontibus
arie-

ῥάττεσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδὲ ἀράμενος
 ἐκείνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς
 τὸ ἔδαφος· εἰτ' ἐπιπαταπέσων, ἀνακύπτειν
 ἐκ ἐξ, συνωθῶν κάτω εἰς τὸν πηλόν· τέλος δὲ
 ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέ-
 ρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαμῶ, ἀγχε-
 ᾶθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ εἰς τὸν ὦμον, ἱκετεύων
 οἶμα, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ ἔδὲ τῷ
 ἐλαίῳ ἐνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ'
 ἀφαιρίσαντες τὸ χρίσμα, καὶ τῷ βορβόρῳ ἀνα-
 πλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα
 ἐμοὶ γὰρ παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγγέλους ἐκ τῶν
 χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἔτε-

arietum instar concurrunt. Et vbi ecce iste al-
 terum cruribus sublatum prostrauit humi, ipse
 deinde superincumbens tollere se illum non finit,
 contruditque deorsum in lutum. Tandem vero
 iam cruribus suis illius ventrem complexus, suo-
 que cubitu gutturi illius subiecto, suffocat mise-
 rum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
 pliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces
 sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa par-
 cunt, quo minus inquinentur, sed deterso vn-
 guento, oppleti stercore, sudore insuper multo
*diffluent*es, risum mihi quidem praebent, anguil-
 larum instar alterius alter elabentes manibus.

"Ετεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ
 τῆτο δρῶσιν· ἔκ ἐν πηλῷ ἔτσι γε, ἀλλὰ ψάμ-
 μον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγ-
 ματι πάττεσιν τε ἀλλήλας, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες
 ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίαν, ὡς
 ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθον ἀφαιρέσης, καὶ βεβαο-
 τέραν ἐν ξηρῷ παρεχέσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ἐρθεσάδην κεκαυμένοι καὶ αὐτοὶ παί-
 σιν ἀλλήλας προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ἔ-
 τοσὶ γὰρ καὶ τὰς ὀδόντας εἶμεν ἀποπτύσσειν ὁ
 μακροδαίμων· ἔτως αἷματος αὐτῷ καὶ ψάμμου
 ἀναπέπλησται τὸ σῶμα, πύξ ὡς ὄρεος παταχ-
 θέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' ἔδὲ ὁ ἄρχων ἔτσι
 διήση-

2. Alii in subdiuali aulac idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed arenam istam profundam
 substratam habentes in cauea, conspergunt se in-
 vicem, et sponte sua puluere se, gallorum gal-
 linaceorum instar, adcumulant, puto, vt minus
 inter complectendum elabi possint, lubricitatem
 illam auferente arena, et firmiorem praeistente in
 sicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conspersi, recto statu, verberibus
 se inuicem calcibusque impetunt. Hic ergo mi-
 ser ipso videtur dentes exipueri: adeo sanguine
 illi atque arena os oppletum est, pugno, vt vi-
 des, mala illi percussa. Sed neque iste prae-
 catus

διΐσησιν αὐτὰς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τῶτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγμονῆσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τῷ αὐτῷ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αἶρα.

Ταῦτα ἔν ἐθέλω εἰδέναι τίνος ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὥς ἔμοι γε μανίᾳ μᾶλλον εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐκ ἔσιν ὅσις ἂν ῥαδίως μεταπείσειέ με ὡς ἔ παραπαίῃσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ
πάμ-

Aut illos separat, aut pugnam soluit: e purpura enim de magistratu aliquem hunc esse colligo.

4. Quin incitat etiam, et qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, et exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; et iactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insani-re qui ista faciunt.

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi
S 4 fiant,

πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, κα-
θάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ
ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλήσιν ἡμῖν ἀλόκοτα εἶ-
ναι δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπι-
σταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· σὺ
γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐσιν, ἐδ' ἐφ' ὕβρει ἔ-
τοι παίεσιν ἀλλήλους, καὶ κυλιέσιν ἐν τῷ πηλῷ,
ἢ ἐπιπάττεσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν
ἐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν ἐμικρὰν ἐπ-
άγει τοῖς σώμασιν. ἦν γὰρ ἐνδιατρίψης, ὥσπερ
οἶμά σε ποιήσῃ, τῇ Ἑλλάδι, ἐκ εἰς μακρὰν
εἰς καὶ αὐτὸς ἐσὶ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονι-
μένων. ἔτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδὺ τε ἅμα καὶ
ΛΥΣΙΤΕ-

sint, et multum a Scythicis moribus abhorrea-
tia; quemadmodum vicissim vobis multas et di-
sciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena
videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu
iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir
optime, non sunt furor, quae fiunt, neque in-
iuriae causa isti se inuicem percutiunt, et in lu-
to prouoluunt, aut conspergunt puluere; verum
utilitatem ea res habet non iniucundam, et ro-
bur non paruum corporibus conciliat. Si pro-
inde moraberis, quod facturum te spero, ali-
quam diu in Graecia, non ita multo post vnus
et ipse eris de illis luto aut puluere oppletis: adeo
tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.
ANACH.

αυσιτελές εἶναι δόξει. ANAX. Ἀπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ- τις ὑμῶν τοιᾶτό τι διαθήη, εἴσεται ὡς ἔ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομέ- νοις; ἢ τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτάς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῳ- ρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνο- μάζεται, καὶ ἐσιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τῷ Λυκίῳ· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτῷ ὄρα, τὸν ἐπὶ τῇ σήλῃ κεκλι- μένον, τῇ ἀρισερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτα μακρῷ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν γυμνασμάτων δὲ τέτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλῃ καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κόνει παλαίσ-

ANACH. Apage, Solon, vobis eueniant vtilia ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum ali- quis tale quid faciat, sentiet non frustra nos ac- cinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a no- bis appellatur, et est illud Apollini Lycio sa- crum. Vides signum illius, illum ad columel- lam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo la- bore quiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in puluere, lu-

παλαίεσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρ-
 θος ἄδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ
 ἡμῖν ἐστὶ γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου,
 καὶ τῷ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προ-
 τίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἀριστερὸς εἶναι δοκεῖ τῶν
 καθ' αὐτόν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;
 SOL. Ὀλυμπίασι μὲν σέφανος ἐκ κοτίνου,
 Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πε-
 πλεγμένος. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν 1) τοῦ
 θεῶ.

stantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore
 se inuicem feriunt, pancratio certare dicimus.
 Sunt autem nobis alia quoque id genus exercita-
 menta pugilatus, et disci, et saltus: quorum
 omnium certamina proponimus, et qui vicerit,
 ille praestantissimus inter suos videtur, et repor-
 tat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud vos
 praemia? SOL. Olympiae corona oleagina;
 in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in
 Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathe-
 naicis,

1. μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arbo-
 rum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non
 primum Anthologias epigramma laudo, ubi
 κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipsius
 societatis causa suspicionem moueant, ra-
 mum esse intelligendum: sed hoc, quod
 hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum
 prae-

θεῖ· παρ' ἡμῶν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον
 πρὸ ἐκ τῆς μορίας· τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι;
 ἢ διότι μικρὰ σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ANAX.
 Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας
 τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθῆσιν αὐτὰ Φι-
 λοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγω-
 νισαῖς αὐτοῖς ὑπερεσπῶδανέναι περὶ τὴν ἀναίρε-
 σιν τῶν τηλικύτων, ὥς μῆλων ἕνεκα, καὶ σε-
 λίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγ-
 χομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς
 οὐκ

naicis, oleum ex Mineræ olea. Quid rides,
 Anacharfi, an quod parua tibi videntur ista?
 ANACH. Non; sed magnifica dixisti præmia,
 et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea
 constituerunt: digna, pro quibus auferendis su-
 pra etiam, quam possunt, contendant athletæ:
 adeo ut malorum causa et apiorum tantum la-
 boris præcipiant, et periculum incurrant, ne
 alter ab altero suffocentur, et luxentur, quasi
 non

præmium commemoratur, *oleum e sacra
 Mineræ olea*. Deinde quoties præmio-
 rum horum denuo mentionem in hoc Dia-
 logo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα*
 semper a coronis distinguit: præsertim c.
 15. *πρίκειται σέφανος ἔ πίτυος, ἔδὲ κο-
 τίνου ἢ σελίνων*. quidni *μηλέας* aut *μῆλων*
 adiiceret, si par erat ratio? *Gesner*.

οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορήσασθαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἐσεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτίζαμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄρισε, ἐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐστὶ σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολυθῆσα τέτοις δόξας, τῷ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πότων. εἰ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελεῖς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν. ΑΝΑΧ. Τέτο Φῆς,

ὦ Σό-

non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab aduersariis contundatur.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, et indicant qui vicerint? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare. ΑΝΑΧ.

Hunc

ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἤδὲ καὶ λυσιτελέσ, ὅτι πάν-
τες αὐτὰς ὄφονται ἐς ἐφανερωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ
νίκῃ ἐπαινεύονται, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες
ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσασιν, ἀντὶ
τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ.
Ἄπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἐτι· μετὰ μι-
κρόν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς
τὰς πανηγύρεις ἀπιῶν, ἑρᾶς τοσῶτον πληθος
ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θεάν τῶν
τοιούτων, καὶ θεάτρα μυριάνδρα συμπληρούμενα,
καὶ τὰς ἀγωνισὰς ἐπαινεμένους, τὸν δὲ καὶ νικῆ-
σαντα αὐτῶν ἰσχύον νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τῶτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἴ-
κτιζόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχωσιν,
ἄλλα

Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem,
quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriae
caussa laudabunt, qui diu ante miserati illos fue-
rant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt,
qui pro laboribus poma habeant et apia. SOL.
Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc:
paullo post aliter de iis senties: cum delatus in
conuentus illos collectam videbis tantam hominum
multitudinem talium spectaculorum causa, et
impleta theatra tot millium capacia, et laudatos
athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit
reliquos.

II. ANACH. Ipsum hoc vero, Solon, mi-
serissimum est, si non paucis arbitris ista subeunt,
sed

ἀλλὰ ἐν τοσέτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ εὐδαιμονίσκουν αὐτὰς, αἵματι ῥαννομένους ὀρώντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσσεσι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκυθαῖς, ἢν τις, ὧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσών, ἢ θοιμάτιον περιβρέξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγκσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τέτο πάθῃ τις· ἔτιγε ἐν τηλικέτοις θεάτροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἔ μὴν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνιστάς, οἰκτεῖρεν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, ἔς Φῆς ἀπανταχόθεν τὰς ἀρίστας παραγέγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκαστὰ

παρὲν-

sed apud tot Spectatores, ac testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes vt sanguine fluant, aut angantur ab aduersariis. Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, si quis aut pulset ciuium quemquam, aut impetu facto euertat, aut vestem deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiam si cui paucis testibus hoc eueniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais vndique conuenire praestantissimos ad istas celebritates, et ipsos valde miror, si necessarius

παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιέτοις. εἰδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τῷ τερπνόν αὐτοῖς, ὅρᾱν παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὥς εἰ μάτην ἐσπεδάκαμεν ἐπὶ τέτοις. εἰ γὰρ ἔτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωματίων, καὶ εὐεξίας θαυμασὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ
ἰσχὺν

riis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se et confluentes homines, et terrae allisos, et alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admouere quali possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, et habitus ad valetudinem admirabiles, et horribiles peritias, et robur inuictum, et

ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ Φιλοτιμίαν,
καὶ γνώμας ἀηττήτας, καὶ σπεδὴν ἀληκτον ὑπὲρ
τῆς νίκης. εὐ γὰρ δὴ οἶδα, ὥς ἐκ ἂν ἐπαύσω
ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε
προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα
κατηριθμήσω ἐκείνα, τὰς ἀρετάς, καὶ τὰς εὐ-
εξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὅρῳ ἐδενὸς
μεγάλῃ ἕνεκα παραπολλυμέναις ὑμῖν, ἔτε πα-
τρίδος κινδυνεύσεως, ἔτε χώρας πορθεμένης,
ἔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων.
ὥς τοσέτω γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν,
ὥς Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες,
καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη
καὶ

et audaciam, et honoris cupiditatem, et animos
insuperabiles, et studium nunquam deficiens vi-
ctoriae: bene equidem novi finem te laudandi et
inclamandi et plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Iouen, Solon, et irriden-
di insuper atque cauillandi. Omnia enim illa,
quae modo enumerabas, virtutes, et habitus bo-
nos, et pulchritudines, et audaciam, video nul-
lius magnae rei causa vobis desperire, cum neque
patri sit in periculo, neque regio vastetur, ne-
que amici aut familiares abripiantur ad contume-
liam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si,
cum sint, vt ais, praestantissimi, nequidquam
tot ac tanta patiantur, et malis confligentur, ac
pulchri-

καὶ τὰ μεγέθη 2) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις 3) ὡς μήλα καὶ κοτίνε ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι αἰεὶ μεμνήσθαι τῶν ἀθλῶν, τοιχείων ὄντων. ἀτὰρ εἶπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισαί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ANAX. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδύλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῇς

pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent ac liuoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suaue enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed vnus ex omnibus, qui illos superauit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura et
anci-

2. τὰ μεγέθη] Neque μέγεθος semper ingens quid signif. sed quancumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque et de re minima praedicari potest. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus spectare puto, sed ad dimensionem i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus ac cicatricibus. Magnitudinem similiter Latinis de re parua dici, notaui in lib. de *Ambiguis*. Reitz.

3. τοῖς ὑπωπίοις] Bos Obseru. Philol. p. 142. probat ὑπόπια esse vestigia plagarum, ac vulnera ipsa et contusiones. Recte. Reitz.

τῆς νίκης τοσοῦτοι πενοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες,
ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἰς ἕσση πάντως, οἱ δὲ ἡττω-
μενοι πάμπολλοι μάτην ἀθλοῖσι πληγὰς, οἱ δὲ
καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννε-
νοηκέναι πολιτείας ὁρθῆς περί μηδέν· ἃ γὰρ ἂν
πα κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσθαι. ἦν δὲ
ποῖ μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα
οἰκηθεῖν πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένωντο οἱ
πολιταὶ αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις
παύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμίαν
θα πρὸς αὐτάς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον
ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ
πῶν μάτην σπανιζέσθαι δοκῶσι. ΑΝΑΧ.

Καὶ

incipiti victoria tot homines laborant, idque cum
sciant, victorem unum omnino futurum, victos
autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim
etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quid-
quam de recta reipublicae gerendae ratione cogi-
tasse: nec enim instituta pulcherrima reprehen-
denda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquan-
do scire, quomodo pulcherrime condi possit
ciuitas, et qua ratione optimi fiant illius ciues,
laudabis tunc etiam exercitationes hasce, et hono-
ris studium, quo in illis versamur, et scies, mul-
tam habere admixtam laboribus utilitatem, et-
iamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH.

Quin

Καὶ μὲν, ὦ Σόλων, κατ' ἐδὲν ἄλλο ἅπὸ τῆς
 Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν δια-
 δεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχέιμερον,
 περαιοθείς, ἣ ὅπως νόμας τε τὰς Ἑλλήνων ἐκμά-
 θοιμι, καὶ ἔθῃ παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολι-
 τείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα
 Φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων καὶ ξένων, προσελόν-
 μην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἦκον νόμων ἰστινῶν ξυμ-
 γραφέα εἶναι σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετην, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως
 πολιτείας τινὸς συναρμωσὴν· ὥς ἐκ ἂν φθάνας
 διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιῶμενος, ὥς ἔγω-
 γης ἠδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθε-
 εζόμενος, ἕς ὅσον ἂν αὐτὸς διασκόιης λέγων,
 καὶ καὶ

Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad
 vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum
 Euxinum ac procellosum transuectus, nisi ut leges
 Graecorum ediscam, et qui sint apud vos mores
 cognoscam, et formam reipublicae optimam me-
 ditando assequar: qua de causa etiam te maxime
 amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque
 delegi ex fama, quandoquidem audieram legum
 te quarundam scriptorem esse, et morum optimo-
 rum inuentorem, teque instituta utilia introdu-
 xisse, atque in uniuersum reipublicam quandam
 constituisse. Igitur quamprimum me doce, et
 discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine
 cibo et potu tibi assidens, quousque ipse durare
 T 2 dicen-

πεχηνῶς ἐπακχοίμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ἔραδιον, ὧ ἐτάρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴη ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γυνέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκωμεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάντασιν συνίεναι περὶ τῆς βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τὰς πάντας· ταῦτα ἤδη σοι διέξεμι, ὡς μάθοις ἔτινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐταῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, ἔμμόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄθλα δύναντο ἀναρῆσθαι.

dicendo possis, hiansque audiam te de republica et legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Vniuersa quidem, Sodalis, breuiter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de iuuenibus decernamus, et quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid sit melius incipiunt, et virile robur accipere, et pares esse laboribus: haec iam tibi enarro, uti discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, et labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa

εἶναι· ἐπ' ἐκείνῃ μὲν γὰρ ὀλίγοι πάντῃ ἐξ ἀπάντων χωρεῖσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτων καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἀπασὶ τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ σέφανος οὐ πύτυρος, καὶ κοτίνε, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν, οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῷ τε ἐκάστῃ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλῆτον, καὶ δόξαν, καὶ ἰσορροπὴν πατρῴων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκειῶν σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖ ζῆαιτο γένεσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντ' ἐκ τῷ σέφῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεται, καὶ

illa etenim pauci ex omnibus perueniunt: sed maius quiddam toti ciuitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus ciuibus propositum est: et corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem priuatim vniuscuiusque, et communiter patriae, et diuitias, et gloriam, et feriarum patriarum fructum, et rei familiaris conseruationem, et in vniuersum pulcherrima quaeuis, quae a Diis contingere sibi aliquis optauerit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, et certamine illo parantur.

καὶ ἐκ τῆ ἀγῶνος ἐκείνης περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὐταί, καὶ οἱ πόνοι ἄγασιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξιέναι, μήλα καὶ σέλινα διηγῆ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀργείας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μὲν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐδ' ἐκείνῃ σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἂ λέγω καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά, ἐς ἱ μικρὰ τῆ μείζονος ἐκείνης ἀγῶνος, καὶ τῆ σεφάνης, ὃν κατέλεξα τῆ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβάς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῦ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέῃ. πλὴν ἄλλὰ νῦν,

(σχο-

rantur, ad quod exercitationes istae et labores ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas et apia, et siluestris oliuae ramum, et pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parua tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, et partes ista omnia paruae sunt illius certaminis, et coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, et Olympiae et Nemeae. Sed nos

iam,

(σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυμῶς μὴ ἀκῶεν) ἀναδραμεύμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύσθαι. ΑΝΑΧ. Ἀμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω κατ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τῶν πεποθεινῶν, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελᾶν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐξεφανεμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἕς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὡς μὴ ἐναχλοῖεν ἡμῖν ἐπισηκραγότες τοῖς παλαιῶσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἄλιον ἔτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν

iam, otiosi enim sumus, et tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia illa agi. ANACH. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: et forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbriferum illum locum progressi assideamus in sedilibus; ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus et ferridus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus

ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τῷ
 ἔτι, ὅτιπερ τὸ πυρωδέσατόν ἐστι τῷ ἀσέρο
 (ὃν ὑμεῖς κύνα Φατὲ) πάντα καταφλέγοντος,
 καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὃ, τῷ
 ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπι-
 αείμενος, Φλογμὸν τῷτον εἰ Φορητὸν ἐπάγει
 τοῖς σώμασιν. ὥς καὶ σὺ θαυμάζω ὅπως γη-
 ραῖος ἤδη ἄνθρωπος, ἔτι ἰδίεις πρὸς τὸ θάλλπος,
 ὥσπερ ἐγὼ, ἔτι ὅλως ἐνοχλεμένῳ ἔοικας, ἐδὲ
 περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἐνθα ὑποδύση, ἀλλὰ
 δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι
 γὰρ ἔτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς
 ἐν τῷ πηλῷ κυβισήσεις, καὶ αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ
 ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντή-
 ριον

inter vos peregrino habitu circummeam. Tempus
 autem anni, quae feruidissima pars est aëstri, quod
 caniculam vocatis, adurentis omnia, et siccum
 aridumque aëra reddentis; atque sol circa meri-
 diem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolē-
 tabilem corporibus inducit. Itaque te admiror,
 quomodo fenex iam homo, neque fudes ad ae-
 stum, ut ego, neque omnino incommodi quid-
 quam sentire videaris, nec umbrifum locum
 circumspicias, quo subeas, sed facile excipias
 solem. SOL. Nempe vani isti labores, Ana-
 charsi, et perpetuae in luto volutationes, et sub-
 diuales in arenā aerumnæ, hoc nobis contra solis
 iacula

ριον παρέχουσι πρὸς τὰς τῆς ἡλίας βολάς. καὶ ἔτι
ἔτι πῶς δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθι-
κνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' ἔν.

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς
ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐ-
τοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς, καὶ διευθύνειν τὸν λό-
γον. δυοῖν γὰρ θατέρω πάντως ἔκ ἂν ἀμάρα-
τοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ἐπό-
σα οἷσι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδασθῆναι
ὡς ἔκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τῇ-
τῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πέλις ἡ Ἀθηναίων, ἔκ ἂν
Φθάνοι χάριν ὁμολογεῖσθαι. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ πα-
δεύσης,

iacula propugnaculum praebent: nec iam indige-
mus pileo, qui prohibeat ad caput peruenire ra-
tium. Sed abeamus nempe.

17. Et fac ut non tanquam legibus his attendas,
quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas:
sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicare statim et examinare meum sermonem
memineris. Alterutrum enim duorum omnino
consequemur, aut firmiter ut in hanc traducere
sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis,
omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam
qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re
tota Atheniensium ciuitas gratiam se tibi habere
profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad

δούσης, καὶ μετακείσης πρὸς τὸ βέλτιον, εἰρή-
νην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικώς· ἐδὲν γὰρ ἂν ἀ-
ποκρυψάμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον
καταθήσω Φέρων, καὶ κατασᾶς ἐν τῇ πτωκί,
ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὑμῖν ἔγραψα τὰς νόμας, αἷας ἂν ὤμην ὠφελιμω-
τάτας ἔσσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος ἔτοσί· (δεί-
ξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι). Σκύθης μὲν ἔσι· σοφὸς
δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μα-
θήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥς θ
εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλ-
κῆν αὐτὸν ἀνασῆσατε παρὰ τὰς ἐπωνύμους ἐν
πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναῖν, καὶ εὖ ἴσθι ὡς ἐκ αἰ-
σχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου
καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX.

meliozem traduxeris sententiam, maximo illam
beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem
celauero: sed in medium statim illud conferam,
ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem,
Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas
fore ciuitati putaham. At hic hospes, (hic te osten-
dam, Anacharsi) Scythia ille quidem, sed vir sa-
piens, aliter me instituit, et aliam me meliozem di-
scendi ac viuendi rationem docuit. Itaque tanquam
beneficus erga vos scribatur hic vir, et aeneum illum
statuite iuxta conditores, in vrbe, iuxta Mineruam.*
Et bene noris, non ducturam sibi pudori Athe-
nienfium ciuitatem, a barbaro et peregrino disce-
re, quae profunt.

ΑΝΑΧ. Τῷτο ἐκείνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶητα εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πάθεν ἂν ἐγὼ, νομάς καὶ πλάνης ἀνδρωπας, ἐφ' αἰμάξης βεβιωκώς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ ἔτε αἰκήσας πῶποτε, ἔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἐωφρακώς, περὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκωμι αὐτῶν χθονας ἀνδρας, πόλι ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσάτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατωκημότας; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ἣ τῷτο, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένῃ εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἄλλὰ καὶ τῷτο ὡς νομοθέτῃ

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermonibus. Nam vnde ego, pastoricius et vagus homo, qui in plaustro consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de ciuitate disputem, et doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam saecula bonis legibus habuerunt? et te praesertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime ciuitas instituat, et quibus vlt legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re paren-

θεῖται πεισέον σοι· καὶ ἀντιφῶ, ἦν τι μοι δοκῇ
 καὶ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι.
 καὶ ἰδὲ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ
 συνηρεφῇ ἔσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ
 εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχρῇ τῇ λίθῃ. λέγε ἄν τὸν λό-
 γον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τὰς νέας παραλαβόντες,
 ἐκ παίδων εὐθὺς διαπρονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἀρι-
 στοὶ ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τῆς πηλῆς, καὶ τῶν
 ἀσκημάτων τῶντων, καὶ τί ἡ κόπῃς, καὶ τὰ κυ-
 βισήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τῆτο
 γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθεν ἀκῆσαι;
 τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με μετὰ καιρὸν ἕκα-
 στον ἐν τῷ μέρσι. ἐκείναι μὲντοι, ὦ Σόλων, μέ-
 μνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρ-
 βαρον

parendum tibi velut legislatori: et contra dicam,
 si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo
 discam firmitus. Et ecce iam euitato sole, in opa-
 co sumus, et iucunda hic sedes atque opportuna
 in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus*
 rationem doce, cur assumptos a pueris inde adole-
 scentulos statim labore subigatis, et quomodo
 vobis optimi viri euadant a luto, et ab exerci-
 tationibus hisce; et quid pulvis et volutationes
 ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim
 ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in
 posterum per partes suo quodque loco me docebis.
 Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memi-
 neris,

βαρον ἐρεῖς. λέγω δέ, ὡς μὴ περιπλέκης, μη-
δὲ ἀπορηκύνῃς τὰς λόγους. ἄσδια γὰρ μὴ ἐπι-
θανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα
πολλὰ ἐπιγένηται.

ΣΟΛ. Σὺ τῆτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ
ἔμμενον, ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάμπαν σαφὴς ἡ λό-
γος εἶναι, ἢ πόρρω ποῖ ἀποπλανῶσθαι εἰκῇ
γέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξύ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ
διακόψῃς αὐτὰ τὸ μῆκος. ἢν μὲντοι μὴ ἐξαγά-
γῃς, μηδὲ πόρρω τῆ σκοπῆς τὰ λεγόμενα ἢ, κα-
λύσει ἑδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ
καὶ τῇ βαλῇ ἐξ Ἀρείας πάμπαν ἤπερ τὰς Φωνιάς
ἡμῶν δίκας δικάζει, πατριον ἔτω ποιεῖν. ὅπο-
ταν γὰρ ἀναβῇ εἰς τὸν πᾶγον συναθροέσθῃται
Φόνες,

meris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico,
ne implices aut producas sermonem. Metuo enim
ne priorum obliuiscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis
melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis
plana esse oratio, aut longius aliquorsum tenere
fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, et
longitudinem intercides. Si vero non aliena fuge
a disputatione, neque procul a scopo quasi feriant,
quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiam si
dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areo-
pagitarum consilio, quod caedis apud nos causas
iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum
enim ascendens in collem consedit ad iudicandum
causas

Φόνε, ἢ τρεῦματός ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊῆς
 διακόντες, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρι-
 νομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώ-
 κων 4), ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀνα-
 βιβάζοντα τὰς ἐξέτας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς
 τ' αὖ μὲν περὶ τῶ πρᾶγματός λέγουσιν, ἀνέχο-
 νται ἢ βαλὴ, καὶ ἡσυχίαν ἀνέχουσι· ἢ δέ τις
 ἢ Φροῖμιον εἶπῃ πρὸ τῶ λόγου, ὥς εὐνεξέρας
 ἀπεργάσαιο αὐτάς, ἢ οἶκτον, ἢ δαίνωσιν ἐξω-
 θεν ἐπάγοι τῷ πρᾶγματι (ὅσα πολλὰ ῥητόρων
 παῖδες ἐπὶ τὰς δικάσεις μηχανῶνται) παρελ-
 θὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, ἐκ ὧν λε-
 γειν

*causas caedis, aut voluntarii vulgaria, aut incen-
 dii; facultas dicendi datur litigantium vtrique,
 et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi
 per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, ora-
 tore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur
 Consilium, et audit silentio. Si vero quis aut pro-
 oemium dicat ante orationem, ut beneuolentiores
 illos reddat; aut miserationem, vel indignatio-
 nem, extrinsecus arcessitam inducat causae, qua-
 lia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: pro-
 gressus in medium praeco silentium statim imponit,*
 neque

4. διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi sa-
 tis notum, et *actorem* notare, ei que opponi
 τὸν Φεύγοντα *reum*; vid. tamen exempla
 plusscula adferentem *Elfaer*. Obseru. ad
Matth. V. 44. Reitz.

ρεῖν πρὸς τὴν βελὴν, καὶ περιπέττεν τὸ πρᾶγ-
μα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ
Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥς καὶ σέ, ὦ Ἀνά-
χαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῶμαι
ἐγώ γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βελῆς μὲ νόμον ἄκχε,
καὶ σιωπᾶν κέλευς, ἣν αἰσθῆ καταρξήτορευόμε-
νος· ἄχρι δ' αὖ οἰκίσῃ τῷ πράγματι λέγεται,
ἐξέσω ἀπομηκύνειν. εἰδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίου ἔτι ποιη-
σόμεθα τὴν συνείκην, ὡς ἄχθεσθαι εἰ ἀποτεί-
νοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σμὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς
σχολὴν ἄγομεν. ANAX. Εὐγνώμονά σε ταῦ-
τα, ὦ Σόλων, καὶ ἐγώ γε ἤδη χάριν εἰ μικρὰν
αἰδῶ σοι καὶ ἐπὶ τέτοις, ὅτι πάρεργον τῷ λόγῳ
καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με,
Θαυ-

neque patitur ineptias agere apud iudices, aut
oblinere quasi et involuere causam verbis, ut nur-
da quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam
te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi
constituo equidem: et ex mei Consilii lege audi,
et tacere iube, si sentias rhetoricas tibi insidias
strui: quam diu domestica causae dicentur, pro-
ducere orationem liceat. Neque enim sub sole
iam disputabimus, ut molestum sit si extendatur
oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi
sumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et
gratiam equidem tibi iam habeo non mediocrem
ea causa, quod obiter etiam, quae in Colle
Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane et
bono-

θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον, ἐπὶ τέτοις ἂν ἔδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγώ, (τῷτο γὰρ ἔθα με) κατὰ σχῆμα τῆς βελῆς ἀνέσομαι σε.

ΣΟΑ. Οὐκᾶν διὰ βραχέων προαιῶσαι χρή σε, ἀ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῶν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς ἐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγέμεθα εἶναι, θίεν τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσείας, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἔδραϊον, καὶ ἀνύητον ὑπέρχεν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν ταῖς πράξεσιν τιθέμεθα. τῶτες γὰρ εἶναι τὰς ἀναπληρῶντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελῶντας
ἔκαστα,

bonorum iudicum opera, qui ex vero calculum laturi sint. Hac ergo conditione iam dicito: et ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius Consilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audendum tibi est, quae de ciuitate statuamus ac ciuibus. Ciuitatem enim non in aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, et templa, et naualia: sed ista quidem uti corpus quoddam firmum, et immobile esse, ad receptionem et securitatem ciuium: vim vero omnem ponimus in ciuibus: hos enim esse qui ista impleant, et gubernent, et perficiant omnia, et custodiant, quale

ἔνασθαι, καὶ φυλάττοντας, οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἐκεί-
 σθαι ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τῆτο δὲ τοῖσιν κατανοήσαν-
 τες, ἐπιμελάμεθα μὲν, ὡς ὁράς, καὶ τῆ σώ-
 ματος τῆς πόλεως, κατανοοῦντες αὐτὸ, ὡς
 κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθέν τε οἰκοδομήμασι
 κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἐκτεσθῆν ταύταις
 περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέςατον περιπεφραγ-
 μένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τῆτο προ-
 νοῆμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυ-
 χὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοντο. τὰς
 γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐταῖς καλῶς χρῆσθαι
 ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώ-
 σαι τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα
 διαφυλάξαι. τὴν μὲν δὲ πρώτην ἀνατροφὴν
 αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς
 ἐπι-

quale quid in vno quoque nostrum est animae.
 Hoc igitur considerantes, curamus quidem vt vi-
 des, etiam corpus ciuitatis, ornamusque vti quam
 pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedi-
 ficiis, tum etiam externis illis munimentis ad
 summam securitatem circumseptum. At maxime
 et ex omni parte illud prouidemus, vti ciues boni
 quantum ad animas, et valentes fiant corporibus.
 Tales enim et suae vitae modum pulchre habitu-
 ros re publica in pace gerenda, et in bello serua-
 turos ciuitatem, liberamque et beatam custoditu-
 ros. Ac primam quidem illorum educationem
 matribus, et nutricibus, et paedagogis permitti-

ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτάς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γίνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τὰς πόνους, παγιώτε-
ρα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνι-
σάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαμβάντες αὐτάς διδάσκομεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τὰς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. ἔ γάρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτάς δεόμε-
θα.

mus, ut liberali eos disciplina educeat atque nu-
triant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum,
quae bene se habent; ac pudor, et robur, et
metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur
in illis, et ipsa iam corpora idonea laboribus
videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur
maius consistentia; tum iam assumptos docemus,
aliis animae disciplinis atque exercitationibus pro-
positis, alia vero ratione labori corporibus adfue-
faciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo
modo ingenio esse vnumquemque uti natus est,
sive quantum ad corpus, sive quod ad animum;
verum institutione apud illos indigemus ac disci-
plina,

θα, ὅφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ Φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παρὰδεγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ Φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιὰ ἐσι, σκέπῃσι, καὶ περιφράττεσιν, ὥς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνεται τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνεσσι τε τὰ περιττά, καὶ παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δορεῖν καὶ διασπαλεῦειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρρίπτουμεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκουμεν· προῖσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας,
καὶ

plina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformantur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam surculus habet, tum et superflua putatione refecant, et ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatum accendimus, et literas pingere, et clara voce legere docemus. Progredientibus iam virorum sapientium sententias,

καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις
κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιαι, ῥα-
ψωδῶμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκρόντες ἀριστείας
τινάς, καὶ πρᾶξεις αἰοδίμους, ὁρῶνται κατὰ
μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ
αὐτοὶ ἄδουιντο, καὶ θαυμάζοντο ὑπὸ τῶν ὕψι-
ρων· οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος
ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάζωσι πρὸς τὴν πο-
λιτείαν, καὶ δὲ αὐτοὶ ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ
κοινὰ. καίτοι ἔξω τῷ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· ἔ-
γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσχῶμεν, ἐξ ἀρχῆς
πρᾶκετο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πό-
ροις καταγυμνάζειν αὐτὰς ἀξίζομεν· ὥστε αὐτοὺς
ἐμαυτῷ σιωπᾷν προσάπτω, ἔπειμείνας τὸν κή-
ρυκα,

tias, et opera antiqua, et sermones utiles, ver-
sibus exornata, ut memoria facilius complectan-
tur, praeclinimus. Illi vero audientes praeclara
quaedam facinora, et actiones celebres, paulatim
concupiscunt, et ad imitationem excitantur, ut et
ipsi canantur, et admirationi sint posteris, qualia
multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt.
Cum vero ad rempublicam accedunt, et oportet
illos iam tractare communia... Quamquam extra
causam ista forte: neque enim quomodo animos
exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat
propositum; sed cur talibus illos laboribus exer-
cendos putemus. Itaque silentium ipse mihi im-
pero, non expectato praecone, aut ipso te Areo-
pāgi-

ῥῆκα; εἰ δὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σὲ, ὃς ὑπ' αἰδῆς,
οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τοῦ
πραγματός. ΑΝΑΧ. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων.
πρὸς δὲ δὴ τὰ ἀναγκαῖα μὴ λέγοντας
ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, εἶδεν
τῇ βουλῇ πρᾶξιμον ἐπανεῖναι; ΣΟΛ. Τί τέ-
τε ἔλεξες; εἰδέναι γὰρ ὄμιλον. ΑΝΑΧ. Ὅτε
ἐν καλλίᾳ, καὶ ἐμοὶ αἰεταὶ ἡδιστα παρεῖς τὰ
πρὸς τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγου-
μαι, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμα-
τιῶν. ΣΟΛ. Μέννημι γάρ, ὦ γενναῖε, ταῦτα
ἀπ' ἀρχῆς προήρῃσεν, καὶ ἀποπλανῶν εἰ βάλε-
μαί τοι λόγον, μὴ σε ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην
ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα εἰῶ διὰ βραχέων
ὥς

pagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tan-
tum extra causam blaterare. ANACH. Dic
mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in
colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena
excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti?
nondum enim apparet. ANACH. Quia prae-
termiſſis, quae pulcherrima sunt, et mihi ad au-
diendum iticundissima, minus necessaria dicere
cogitas, gymnasia, et laboriosas exercitationes
corporum. SOL. Nempe memor sum, viropti-
me, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo
inde sermonem abducere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam turbet. Verum tamen
ista quoque dicam breuiter, quoad eius fieri pot-

ὥς οὔν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως ἐτέρη· ἂν εἴη λόγος.

Ῥυθμίζομεν ἂν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τὰς κοινὰς ἐκιδιδάσκοντες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι προκείμεναι ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμῃ ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐμμανθάνει, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τῶ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν ἀσχερῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες ἔτοι σοφιστὰ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτὰς δημοσίας παι-

est: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentēs igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis vno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint iubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus et dicere quae opus est discant, et quae iusta sunt facere, et ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, et honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos et Philosophi appellantur. Verum etiam in theatrum condu-

παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγωδίαις, ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκείνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τὰς πολίτας, ἕως ἂν αἰσχροὶ καὶ ἀνάξιοι τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἰσθῶνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ ἔτω γίνονται ὀνειδίζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ἕς Φῆς, τοὺς τραγωδᾶς, καὶ κωμωδᾶς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα
παμμέ-

conductos publice erudimus in Comoediis et Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum et vitia: ab his vt auertantur, ad illa vero contendunt. Comoedis vero etiam ridicula iacere in ciues, et male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, et indigna hac ciuitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum caussa, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis, vt fugiant propter similia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos et Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos habent graues et altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas,

παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐμ-
 κράγισσαν, καὶ διέβαινον ἔκαστ' ὅπως ἀσφαλῶς
 ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσω δέ, οἶμα, τότε
 ἡ πόλις ἐώρταξεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχυτέροι
 μὲν ἐκείνων, καὶ πρῶοι καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ
 ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ
 τὸ θέατρον γὰρ ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκεί-
 νων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκον,
 ρικτεῖροντες, οἶμα, αὐτὰς, πέδας τηλικαύτας
 ἐπισυρομένας. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνας, ὦ γὰρ, ὦ
 κτερον, ἀλλὰ ποιητῆς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμ-
 φορὰν ἐπέδεικνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰ-
 κτρὰς ἐτραγώδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ἧν αἱ
 δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σὺ
 καὶ

immane quantum hiantes: ipsi vero intus ma-
 gnos ciebant clamores, et nescio quam firmiter
 illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror
 ferias tum agebat ciuitas. Comoedi vero breui-
 res illi quidem istis, et pedestres, et humaniores,
 ut minus clamabant; galeae autem eorum multo
 magis ridiculae: ac theatrum vniuersum illos
 ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant
 vniuersi, miserati illos puto, qui compedes
 tantas traherent. SOL. Non illos miserabantur,
 bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus
 calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tra-
 gico cantu versus theatrum proferebat, a quibus
 ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veri-
 simile

καὶ αὐλῶντας ἐκτραμέναι τινὰς τόπῳ καὶ ἄλλας
 συναΐδοντας, ἐν κήλῳ συνεσθῆτας. ἔδ' αὐτὰς
 ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ἄσματα καὶ σπλήματα
 τέτοις δ' ἔν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις παρὰθη-
 γόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνας ἡμῖν γίγονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀ-
 κῆσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, ἐκίετι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμ-
 παγῇ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξίῃμεν πρὸς
 τὸν αἶρα, συνεικεινῆντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκά-
 ραις, ὡς μήτε θάλλπος δυσχεραίνεν, μήτε πρὸς
 κρύδος ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρῶμεν ἐλαίῳ,
 καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνον-
 το.

simile est autem te etiam tibiis canentes quosdam
 tum vidisse, et alios concinentes consistentes in
 circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia sunt
 cantica, et moduli tiliarum. His ergo omnibus,
 ac quae his sunt similia, dum mentes illorum
 acuiuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxi-
 me, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non
 amplius tenera et minime compacta sunt, primo
 adsuafacere volumus aëri, ac singulis tempestati-
 bus familiaria quasi reddere, ut neque aestum
 aegre ferant, neque frigori non possint pares esse.
 Deinde oleo ungimus et subigimus, ut conten-
 tionem sustinere maiorem possint. Absur-
 dum

τὸ. ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκύτῃ νομίζομεν
 ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέζερα καὶ
 πολλῷ διαρρέζερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα·
 τὸ δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡ-
 γοίμεθα ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ διατεθῆσεσθαι. τὸν
 τεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ
 διδασκάλης ἐκάσων ἐπισήσαντες, τὸν μὲν τινα
 πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάξεν διδάσκομεν,
 ὡς τὰς τε πόνας καρτερεῖν ἐθίζουσιν, καὶ ὁμοσε
 χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀπαστρέποντο δέει
 τῶν τραυμάτων. τῆτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελι-
 μώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε
 παρὰ κινδύνους εἰς τὰς κινδύνους, καὶ τῶν σωμα-
 των ἀφριδεῖν, καὶ προσέτι ἐρῶσθαι καὶ καρ-
 τερούς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευσκό-
 τες

dum enim fuerit, si coria quidem pute-
 nus ab oleo mollita rumpi difficiliter et diutius
 durare, quae tamen mortua iam sint; corpus
 autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fie-
 ri non putemus. Hinc diuersis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris vniuscuiusque con-
 stitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare
 studemus, ut labores tolerare discant, et excipere
 e proximo plagas, nec vulnerum metu auertan-
 tur. Illud vero duas nobis res vtilissimas in illis
 efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et
 qui corporibus non parcant, et insuper ut robusti
 ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum
 vergen-

τες παλαίεσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μαν-
θάνεαι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμὰς,
καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμὰς, καὶ ἄγχεσθαι
δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβασάσαι τὸν ἀντίπα-
λον, ἐκ ἀχρεΐα δὲ ἔτοι ἐκμετελῶντες, ἀλλὰ
ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμΦιβόλως
κτώμενοι. δυσπαθέξερα γάρ, καὶ καρτερώτερα
τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονέμενα. ἕτε-
ρον δὲ ἐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γάρ δὴ ἐκ τέ-
τε καθίστανται, εἴ ποτε ἀΦίκοιντο εἰς χρεΐαν
τῶν μαθημάτων τέτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γάρ
ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ ὁ τοιῆτος συμπλακείς,
καταρξάμενος τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ κατα-
πεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶτα ἐξανίστασθαι. πάντα
γάρ

vergentes luctantur, ii cadere discunt sine peri-
culo, et facile surgere, et impulsiones, et com-
plexus, et inflexiones, et vt angi se pati queant,
et in altum tollere aduersarium, non inutilia ex-
ercentes isti quoque, sed vnum quidem primum
et maximum sine controuersia sibi parantes. Mi-
nus enim obnoxia malis, et patientiora corpora
illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum
vero nec ipsum paruum est. Vsu enim inde edo-
centur, si quando opus sit ista disciplina in armis.
Manifestum enim est, futurum, vt celerius ho-
stem etiam talis vir complexus supplantatum deici-
at, et ipse si ceciderit, surgere facilius possit.
Nempe,

γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' εἰνόν τὸν ἀγῶ-
να πορίζομεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγέμε-
θα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ἄτως ἀσκη-
θεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμναὶ τὰ σώ-
ματα καταμαλᾶξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρ-
ρωμενέστερα καὶ ἀκτιμώτερά ἐξεργασώμεθα, καὶ
κῆφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρεῖα τοῖς ἀντι-
αγωνισαῖς.

Ἐννοεῖς γάρ, εἶπαι, τὸ μετὰ ταῦτο, οἷος εἰ-
κὸς σὺν ὅπλοις ἕσεσθαι τὰς καὶ γυμνασάμε-
νον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, ἐπικλυταῖς
κίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὀχρῶ-
τητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα
ἐπὶ σκιά μαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρωτὶ τε
εὐθύς

Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen
suppeditare studemus omnia, putamusque multo
melioribus nos vsuros his, qui ita exercitati sint,
cum prius nuda illorum corpora subigendo labo-
ribus valentiora et robustiora reddiderimus, et
leuia, et contentioni apta, et ob id ipsum grauius
aduersariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales
futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam
metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnem
albamque molem, neque pallidam maciem prae-
se ferant, qualia sunt mulierum corpora in um-
bra marcescentia, tremantia, sudore statim multo
fluen-

φύθους πολλὰ ῥεάμενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῆς
 κρᾶναι, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν,
 τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρή-
 σαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν ἐκ ἀνεχομένοις,
 καὶ εἰ αἷμα ἰδοίεν, εὐθύς ταραττομένοις, καὶ
 προαποθνήσκας, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι,
 καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἔτοι δὲ
 ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῷ ἡλίῳ
 κεχρωσμένοι, καὶ ἄρρενωποι, πολὺ τὸ ἐμψυχον,
 καὶ θερμόν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύ-
 τῃς εὐεξίας ἀπολαύοντες, ἔτε ῥιγνοί, καὶ κατ-
 εσκληκότες, ἔτε περιπληθεῖς ἐς βάρους, ἀλλὰ
 ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον
 τῶν σαρκῶν, καὶ περιστάν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαγαλῶ-
 κότες.

fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahen-
 tia, praesertim si etiam sol, ut nunc circa meri-
 diem aestum augeat: quibus quid facias? sitienti-
 bus, pulverem non ferentibus, qui ad solum
 sanguinis conspectum turbentur statim, praemo-
 rianturque ante, quam intra teli iactum et ad
 manus hostibus venerint. At hi nobis rubicun-
 duli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili
 adspectu iuvenes, multum animi, et caloris, et
 virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu
 gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua
 sibi mole graues, sed ad iustam quasi proportio-
 nem circumscripti; qui si quid inutile est carni
 et superfluum, sudoribus absumserint, quod au-
 tem

κότες· ὁ δὲ ἰσχύον καὶ τόνον παρέχεν, ἀμυγᾶς
 τῷ Φαύλῃ περιλειμμένον, ἐρρωμένως Φυλάτ-
 τοντες· ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λιμνῶντες τὸν πυρὸν,
 τῷτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς
 σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀποφυ-
 σῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα,
 καὶ προσωρύντα.

Καὶ διὰ τῷτο ὑγιάνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπι-
 μήκισον διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις· ὅψε τε ἂν
 ἐδίειν ὁ τοιῷτος ἀρχαίτο, καὶ ὀλιγάκις ἀνὰ σθενῶν
 Φανείη· ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις Φέρων, ἅμα ἐμ-
 βάλοιές πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὐθις
 γὰρ ἐπὶ τὸν λιμνῶντα ἐπάνειμι) θάττον ἂν,
 οἶμαι, παρμπολὺ ἢ καλὰ μὴ ἀναφλεγεῖη. ὁ δὲ
 πυρὸς

tem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis
 vitii relictum valide feruent. Quod enim venti-
 lantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant
 in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu
 abigunt, fructum autem purum separant, et acer-
 vant.

26. Hinc valere illos necesse est, et quam lon-
 gissime durare in laboribus: feroque sudare talis
 incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quem-
 admodum si quis ignem simul iniiciat in triti-
 cum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo
 enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius
 stipula conflagret, triticum vero paulatim, ne-
 que

πυρὸς κατ' ὀλίγον, ἄτε φλογὸς μεγάλης ἀνίστα-
 μένης, ἄτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μι-
 κρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν
 κατακαυθεῖη. ἔ τοίνυν ἔδὲ νόσος, ἔδὲ κάμα-
 τος, ἐς τοῖσ' το σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγ-
 ξειεν ἂν, ἔδ' ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἔνδο-
 θεν γὰρ εὖ παρεσκευάσαι αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω
 μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ
 παρίεναι ἐς τὸ εἶσω, μὴδὲ παραδέχεσθαι μητε-
 ῖον αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τῷ σώματος.
 πρὸς τε τὸ ἐνδιδᾶν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-
 μὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιρρέον, ἄτε ἐκ πολλῶ προπαρ-
 εσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν
 ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀ-
 κμῇ, καὶ ἀκαμάτως ἐπιπλεῖσον παρέχεται.
 τὸ

que flamma surgente magna, neque vno impetu,
 sed paullatim fumigans, aliquamdiu post et ipsum
 comburatur. Non igitur neque morbus, neque la-
 bor, in tale corpus incidens facile illud redarguat,
 aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt;
 et exteriora valide contra ea munita, ut non ad-
 mittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel
 frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam
 cedit laboribus; copiosum illud calidum intesti-
 num adfluens, tamquam olim paratum et ad ne-
 cessarios usus repositum, supplet statim, et vigo-
 rem recreat, et labori propemodum inuictos prae-
 stat.

τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, ἐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρέπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικὰς εἶναι ἀσκήμεν αὐτὰς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπιχεφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ σερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἐνθα ἔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, ἔτε ἐπιτηρεῖσαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τῷ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέαι, ἢ εἰ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τῷτο ἀσκήνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χερσὶν ἔχοντες. εἴτα
περὶ

stat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in breui levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido et resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia
mani-

περὶ ἀκοντίᾳ βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκῆν, περιφερῆς, ἀσπίδι μικρᾷ εἰκὸς ὄχανον ἐκ ἐχούσης καὶ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτῇ, κερμένε ἐν τῷ μύσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκείνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτῃσιν εἰς τὸν αἴερα καὶ ἐς τὸ πόρρω, φιλοτιμέμενοι, ὅσις ἐπιμήμισον ἐξέλθοι, καὶ τὰς ἄλλας ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος ἔτος ὥμας τε αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθην.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκκσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτ᾽ ἔνεκεν ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὡς μὴ
ἐπὶ

manibus tenentes. Tum de proiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, paruo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud cum iaceret in medio, videbaturque tibi graue, et difficile ob laeuitatem comprehensu. Illud igitur et sursum iaciunt in aërem, et in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero et puluis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cuius rei caussa subiecta sint. Primo quidem ne

ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτωσίς αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτουσιν. ἔπειτα, καὶ τὸν δολισθὸν ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρῶτων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχείλυσιν εἰκάζεις, ἔκ ἀχρεῖον, καὶ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τῆτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον ἐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὅπου ταν ἔως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνοντας. αἶρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότες μετ' ἐλαίᾳ ἐκπεσεῖν, καὶ διαῤῥῶναι τῶν χειρῶν σπινθάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τὰς πολέμας καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι Φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀράτμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα

in durum impingant, sed in molle cadant sine periculō: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescent in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur et contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alterosprehendere, et continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi et effluere manibus studentem, noli paruum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem com-
prehen-

τα ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τῆτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκήμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

Τὴν μὲντοι κόνιν τέναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχρην τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζοντα καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἔχοντες. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰδρῶτα συνέχρην δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεωγόσι

prehenſum ſublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propoſitis difficilioribus, vti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: poſtquam enim in luto edoſti ſunt continere illud quod prae lubricitate facile effugit, adſueſcunt etiam effugere ipſi comprehenſi ſi fuerint, e manibus, idque etiamſi, vnde fugere difficile ſit, teneantur. Verum etiam ſudorem inſperſus pulvis continere videtur, ne denſus nimis effluat: et facit vti diutius durent vires, atque impedimento eſt, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus

γόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ
 τὸν ῥύπον ἀποσμάξ, καὶ σιληπνότερον ποιεῖ τὸν
 ἄνδρα. καὶ ἔγω γε ἠδέως ἂν παρασησάμενος
 πλησίον τῶν λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ
 δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ
 γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πη-
 λὸν, ἐροίμην ἂν σὲ ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖξαιο γε-
 νέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλαιο ἂν ἐκ πρώ-
 τῆς προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πε-
 ραθεῖς ἐκατέρω, δυνεστηκῶς καὶ συγκεκροτημένος
 εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευ-
 κὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ Φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τῷ αἵματος.

Ταῦτ' ἐσιν, ὧ Ἀνάχαρσι, ἃ τὰς νέας ἡμεῖς
 ἀσκῶμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῶν τῆς πόλεως
 ἀγα-

bus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit,
 ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego liben-
 ter in proxime collocatis cum alborum istorum
 vno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque
 delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati
 sunt, ut pulverem et lutum abluat; interrogaue-
 rim te, utri similis fieri praeoptes? Noui enim,
 te statim ex primo adspectu electurum, etiam si
 neutrum facis tentaueris, consistentem et com-
 pactum esse potius, quam esse delicatum, et
 diffluere, et album esse defectu, et fuga interio-
 ra versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuuenes
 nos exercemus, rati, custodes nobis ciuitatis bo-
 nos

ἀγαθούς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὥς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρέβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ καινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐσι λέγειν, ὅπότεν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX.

nos futuros, et fore ut in libertate ipsorum opera viuamus, deuictis, si inuadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, et tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, et otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum et summam ciuitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuuentus, in iis quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

X 3

31. ANACH.

ANAX. Οὐκ ἔν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολεμιοί, χρυσάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, προῖτε καὶ αὐτοί, πύξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καὶ κείνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσεσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγῃσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεκηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ σόμα, ἢ περιπληθῆσαντες, ὡς κατὰ νῶτα γένησθε, περιπλέξῃτε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύσασσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιῶσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἔκαστι βέλῃ, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. ἔ γάρ καλάμη καὶ ἀθέρεις ὑμεῖς ἐσε, ὡς

31. ANACH. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes, vincti oleo et pulvere sparsi etiam vos proceditis pugnoscque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos et fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: et, per Iovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, et iaculabuntur: in vos vero, tanquam in statuas non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, et multo fitis sanguine instructi; neque enim stipula vos estis aut paleae, qui

ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ
ὀψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέ-
σι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε.
τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκιστα τοῦ
παραδείγματός.

Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε,
τὰς τῶν κωμωδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἦν
προτεθῇ ὑμῖν ἕξοδος, ἐκείνα τὰ κράνη περιθή-
σεσθε τὰ κεκηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς
ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι αὐτὰς, καὶ ὑποδή-
σεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκείνα δηλαδή· Φεύγαί τε
γὰρ, ἦν δέη, κἄφα, καὶ ἦν διώκητε, ἄφυντα
τοῖς πολεμίοις ἔσαι, ὑμῶν ἔτω μεγάλα διαβαι-
νόντων ἐπ' αὐτὰς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν
τὰ

qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem ali-
quando, et vix profundis confossi vulneribus,
paullum sanguinis subostenderitis. Talia enim
dicis nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

32. Aut forte illa tunc arma fumetis Comoedo-
rum et Tragœdōrum, et si eruptio vobis propo-
sita sit, galeas illas inponetis hiantes vt formidabi-
liores sitis hostibus, quos sic laruatī perterreatis:
altosque illos induetis calceos nimirum, leues
enim, si ita opus sit, fugientibus, et, si ipsi per-
sequamini, effugere ea hostes non poterunt, ma-
gnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Ve-
rum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vo-

τὰ κομψὰ λῆρος ἤ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
 τριβαὶ ἀργῶσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλῃσι τοῖς νεα-
 νίσκοις. εἰ δὲ βέλῃσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ
 εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει,
 καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ
 ἡ ἀμιλλα ἔπρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ
 πρὸς τὰς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥς ἐφέντας τὴν κόνιν καὶ
 τὸ ἔλαιον, διδάσκητε αὐτὰς τοξόεισιν καὶ ἀκον-
 τίξιν, μὴ μὲν Φα διδόντες τὰ ἀκοντία, καὶ οἷα
 διαφέρουσθαι πρὸς τὸν ἀνέμον, ἀλλ' ἔσω λόγχῃ
 βαρεῖα, μετὰ συρισμῷ ἐλιπταμένη, καὶ λίθος
 χοιροπληθὺς, καὶ σάγαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀ-
 ρεσειᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος.

Ὡς

bis videntur, nugae sint et ludus temere *sufce-*
prius, et occupatio otiosorum, ac remittere ani-
 mum volentium adolescentulorum. Si vero vo-
 lueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis
 gymnasiis opus erit, et exercitatione vera quae fit
 sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus. Itaque relicto pul-
 vere atque oleo, sagittare illos decete et iaculari,
 nec date lenia illis iacula, quae ventis ferantur;
 sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta
 feratur, et lapis manum implens, et securis, et
 in sinistra scutum, et thorax et galea.

33. Vt

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζε-
σθαι μοι δοκεῖτε, οἱ μηδέπω ἀπρωλάτε ὑπὸ
τινῶν ἐλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδὲ γέ τοι
ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τῆτο ξιφίδιον τὸ πα-
ρὰ τὴν ζώνην, μάλας ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν
ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλομι τὸ γυμνάσιον, φυ-
γόντων ἐκείνων, καὶ ἔθενός ἀντιβλέπειν τῷ σιδή-
ρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τὰς ἀνδριάντας ἂν πε-
ριϊσάμενοι, καὶ περὶ τὰς κίονας κατακρυπτόμε-
νοι, γέλῳτα ἂν μοι παράσχοιεν, δακρυόντες οἱ
παλλοί, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἰδοῖς οὐκ
ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτὰς τὰ σώματα, οἷοι νῦν
εἰσιν, ἀλλὰ ὀχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν,
ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ
εἰρήνη,

33. Vt vero nunc habetis, Deorum cuiusdam
benevolentia seruari mihi videntur, qui nondum
ab ingruentibus paucis levis armaturae militibus
perieritis. Certe si stricto isto, paruo ad Zonam
gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros o-
mnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fu-
gientibus illis, et nemine contra intueri ferrum
auso, sed circumstantes statuas, et occultati circa
columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac
trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non,
ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim
fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
statim

εἰρήνη διατέθεικε βαθεῖα ἔσαι, ὡς μὴ ἀνέφθιως
ἀνασχέσθαι λόφον ἔνα κράνης πολεμικῇ ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι,
Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπῃ ἐφ' ἡμῶν ἐξέρ-
τευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἰππο-
λύτης ἐλάσασα ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐδὲ ἄλλοι ὅσοι
ἡμῶν ἐν ὄπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γάρ, ὦ μα-
κάριε, ἐκ ἐπειδήπερ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα
ἐκπονῶμεν τῶν νέων, διὰ τῆτο καὶ ἀνοπλῇ ἐξ-
αγόμεν ἐπὶ τὰς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴν καθ' αὐ-
τὰς ἀριστοὶ γένωνται, ἀσκῶνται τὸ μετὰ τῆτο
ζῶν τοῖς ὄπλοις, καὶ πολὺ ἀμεινον χρίσονται ἂν
αὐτοῖς, ἔτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ
τῆτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὄπλοις;
ἔ γάρ

statum longinqua pax adduxit, ut non facile cri-
stam unam hostilis galeae videre sustineatis.

34. S O L. Non dicebant ista, Anacharsi,
Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditio-
nem contra nos susceperunt, neque illae vestrae
mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram
inuasere, neque alii, quicumque periculum no-
stri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non
quoniam nuda sic iuuenum corpora labore subi-
gimus, propterea etiam inermis educimus ad pe-
ricula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exer-
centur cum armis; quibus sic affecti multo iam
utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vo-
bis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil
in

ὃ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιῦτον οὐδέν,
 ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθὼν. ΣΟΛ.
 Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλῶν ἡμῖν
 συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐνάσαι μάλα πολλὰ,
 οἷς χρῶμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους
 καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν
 τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μόντοι ὅπλοφο-
 ρεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεῖν ὄντα, περιττὸν
 ἐν εἰρήνῃ οἴομεθα εἶναι. καὶ πρόσμικτόν γ' ἐστίν,
 ὥς τις ἐκ ἄξει σιδηροφοροῖη μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα
 ἑξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοί,
 ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιῶντες. τὰ, τε γὰρ ἐν ἀφραγκτῷ
 οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβελήν· καὶ οἱ πόλεμοι μά-
 λα πολλοί, καὶ ἄδηλον ὅποτε τις ἐπιζῷ, κοι-
 μώμε-

in vrbe vidī, quam vndique totam lustraverim.
 SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius
 apud nos moreris, et arma vnicuique nostrum
 multa, quibus utimur, quoties opus est, et cri-
 stas, et phaleras, et equos, et equites quartam
 fere partem civium. Verum arma gestare semper,
 et cinctum esse acinace, superfluum in pace puta-
 mus: ac poena sancita est, si quis in vrbe cum
 ferro sit, vbi opus non est, aut arma in publi-
 cum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in
 armis semper vivatis. Quum enim habitetis sine
 munimentis, expositi estis insidiis; et bella vobis
 bene multa; obscurumque, quando aliquis subito
 adsitans

μώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς αἰμάξης, Φονεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαρέτως 5), καὶ μὴ ἐν νόμῳ συμπολιτεύεσθαι, ἀνγκυαῖον αἰετὸν σίδηρον ποιῶν, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνέντα εἴ τις βιάζοιτο.

ΑΝΑΧ. Εἴτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν ἄδενός ἀναγκαίη ἐνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων Φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ἔντα Φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκαίμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ἄδενός δεινὸν ἐπείγοντος, καταπαεῖτε παῖοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων κατ-

ανα-

adstans detractum de plaustro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, et quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione ciuili uiuitis, necessarium semper ferrum faciunt, vt prope sit quo defendatis, si quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, et armis parcendum, ne si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, vt, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuuenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo

et

5. αὐθαρέτως] Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum. *Gesner.*

αναλίσκοντες, ἔ ταμειυόμενοι πρὸς τὸ ἀναγ-
καῖον τὰς ἀλκὰς 6) αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ περ-
λῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. "Εοικας, ὦ
Ἀνάχαρσι, τοῖόν δέ τι δυνάμειος πέρι ἐννοῶ,
ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλω τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐ-
τὴν ἔσαν· δέδιας ἔν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείας κερ-
μεῖ λάθῃ διαρρέυεισκα ἐν τοῖς πόνοις; καὶ τα ἡμῶν
κενὸν καὶ ξηρὸν οἷχεται τὸ σῶμα καταλιπῶσα,
ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρῶμενον. τὸ δὲ ἔχ
ἔτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις 7) ἂν αὐτὴν ἐξαν-
τλή

et exhauriendo sudoribus, non reponentes ad ne-
cessitatem illorum robora, sed temere in luto at-
que pulvere effundentes. SOL. Videris, Ana-
charsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino,
aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes:
metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter
labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum
corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo
intus suppleatur. At illud non ita se habet: ve-
rum quanto quis magis illas laboribus exhauriat,
tanto

6. ταμειυόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem mo-
do vitur Diod. Sic. IV. c. 12. Ad quem
Wessel. No. 17. pluribus docet, usurpari de
militibus non omnes vires primo impetu ef-
fundentibus, sed dispensantibus. Reitz.
7. ὅσω τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite
repetendum. Reitz.

τλῆ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ, κατὰ τὸν τῆς Ἰδραὸς μῦθον, εἴ τινα ἤκασας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δύο ἄει ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ αὐτός ἤ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο αὐτὴ καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀννακαύσειας αὐτὴν, καὶ μᾶλλον ποιήσειας ἐν βραχεῖ, παραθήγων τῷ πνεύματι καὶ τὸ τοῦ λύχνου Φῶς ἀποσβέσειας, ἐν ἔχον ἀποχερῶσαν τῆς ὕλης τὴν χρηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX.

tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro vno abscisso capite, duo semper alia succreuerint. Si vero ab initio non exerceantur neque contenduntur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus et consumatur: quale quid in igne et lucerna solent fieri. - Eodem enim flatu vel accendas ignem, et maiorem breui tempore facias, quippe quem spiritu quasi accas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare aduersus vim flatus possit: nec enim *flamma eiusmodi* satis firma de radice existit.

36. ANACH.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ
 συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἰρηκας,
 ἀκριβῆς τινος Φροντίδος, καὶ διανοίας ὅζῃ δε-
 δορυίας δεόμενα. ἐκείνο δέ μοι πάντως εἶπε,
 τίνος ἔνεκα ἔχι καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμ-
 πιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις,
 ὅποτε πολλοί, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τὰς
 νέας ἀγωνισομένας, εἰδὲ ποτε ἐν ἔπλοις ποιεῖ-
 σθε τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὰς ἐς τὸ μέσον παρ-
 αγαγόντες, λακτιζομένας καὶ παιομένας ἐπι-
 δεικνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε;
 ἄξιον γὰρ εἰδέναι τῷτό γε, εἴ τινος ἔνεκα τῷτο
 ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγέμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι,
 τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ἔτῳς ἂν πλείω
 ἐγγενέ-

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non
 plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo
 captu dixisti, accurata quadam cogitatione et
 mente acutum cernente indigentia. Illud vero
 mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis
 certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reli-
 quis, cum multi, ut ais, conueniunt visuri iu-
 venes certantes, interdum in armis instituitis pu-
 gnam, sed nudos in medium producit, calci-
 busque petendos et feriendos ostenditis, victori-
 busque mala datis atque oleam? Dignum enim
 scitu est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim,
 Anacharsi, maiorem ita exercitationum amorem
 in

ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τὰς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέθοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τῆτο ὡς ἐς τοσά-
 τες δ) ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῆνται,
 ὡς μὴ αἰσχύνσιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιοσυνότα-
 τον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα,
 ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, ἔ μικρὰ, ὃ ἔπαινος ὁ
 παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπιστημότατον γενέ-
 σθαι, καὶ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶ-
 ναι τῶν κατ' ἑαυτὸν δοκῶντα. τοιγάρτοι πολ-
 λοι τῶν θεατῶν, οἷς κατ' ἡλίμβαν ἔτι ἡ ἀσκη-
 σις;

in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, et in mediis Græcis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, et bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, et dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parua; laus a spectatoribus, et quod maxime fit insignis, et digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter

8. ἐς τοσάτας] τοσάτας *Splano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conspectum nudum prodire. *Gesneri* versionem tamen seruaui, quia ad vulgatam, τὰτας, composita nihil incommodi habet. *Reitz.*

πισ, ἀπίασιν ἔμετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς
καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνα-
χάρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τῆς
βίης, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν
ἐπιλαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ
καὶ ἀπὸ τέτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι
ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυ-
ναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ
κοτίνῃ περὶ καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυ-
μίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

Καίτοι τί ἂν πάθοις 9), εἰ θεάσαιο καὶ ἐρτύν-
γων

propter aetatem exercitatio, discedunt non medio-
cri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e
vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere?
Iam vero ex his quoque coniiciendum tibi prae-
beant, quales sint in bellis pro patria, et liberis,
et vxoribus, et sacris, armati, qui pro olea et
malis, nudi tantam vincehdi cupiditatem adferant.

37. Verum quid dicerēs, si coturnicum et Gal-
lorum

9. τί ἂν πάθοις] Non semel habuimus, pro,
quid faceres? tamen hoc melius erit, quo-
modo adfectus fueris, i. e. nonne mirareris?
Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, quid
faceres aliquo modo locum haberet, minus
tamen commodum fuerit. Interim liberior

Luc. Op. T. VI.

Y

versio,

γων καὶ ἀλεκτρούων 10) ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ
 σπερδὴν ἐπὶ τέτοικς ἔμικράν; ἢ γελάσῃ δηλονό-
 τι, καὶ μάλιστ' ἦν μάθης ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ
 δρῶμεν, καὶ πρὸςέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ
 παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα διαπυκνεύοντα με-
 χρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγρεύσεως; ἀλλ' εὐδὲ τῆτο
 γελοῖον. ὑποδύετο γὰρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς
 ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φάνοιντο τῶν ἀλεκτρούων, μηδὲ
 προ-

lorum apud nos pugnas videres, et studiam ea
 in re non paruum? Ridebis nimirum: praefertim
 si audias lege nos istuc facere, et imperatum esse
 adultis omnibus adesse, et videre aves ad ultimam
 usque animi defectionem pugnantes. Sed neque
 hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in ani-
 mos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur
 et minus audaces gallis, nec prius quam illi defi-
 ciant

versio, quid diceres, ad sensum adcommoda
 non displicet. Reitz.

10. ἀλεκτρούων ἀγῶνας] De his omnia *Saml.*
Petitus ad *EL. Att. I, 40. f. p. 84.* Si ve-
 ram eorum certaminum originem docet *Ae-*
lian. V. H. 2, 28. ubi refert ad *Themisto-*
clēm, non cauit sibi ab insigni anachronismo
 aliquot aetatum *Lucianus*, vt neque in illo,
 quod paullo post σύγχρονον *Soloni* facere vi-
 detur *Lycurgum*, ducentis forte annis ma-
 iorem. *Gesner.*

προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων,
ἢ τε ἄλλῃ δυσχερεῖς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶ-
σθαι αὐτῶν, καὶ ὄραν τιτρωσκομένους, ἀπαγε,
θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιόν, καὶ προσέτι
γε ἀλυσίτελές ἀποσφάττειν τὰς ἀρίστους, καὶ
οἷς ἂν τις ἄμενον χρήσαιο κατὰ τῶν δυσμενῶν.

Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
Ἑλλάδα ἐπελεύσασθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς
Λακεδαίμονα ἔλθης, μὴ καταγελᾶσαι μηδὲ ἐκεί-
νων, μηδὲ οἶσθαι μάτην πονεῖν αὐτὰς, ὅπῃ οὐκ
ἢ σφαίρας περὶ ἐν τῷ θεάτρῳ σιμυπτερόντες,
παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδα-
τι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα διαστάντες,
τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζονται, γυμνοὶ καὶ αὐ-
τοί,

ciant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate
quacumque alia. In armis autem tentari illos,
et videri vulnerari, apage. Beluinum enim, et
plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere
optimos, quibus melius aliquis utatur aduersus
inimicos.

38. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam
etiam Gracciam peragraturum, memento, ubi
Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque
putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in
theatro certantes impetu facto, alteri alteros cae-
dunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum,
diuisique in suam quisque Phalangem, hostiliter,
nudi et ipsi, se mutuo innadunt, donec circum-
scripto

τοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὰς κατὰ Λυκάργου οἱ κατ' Ἡρακλέα, ἢ ἑμπάλιν, συνωθῶντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰρηνη λοιπὸν) καὶ ἄδεις ἂν ἔτι παίσεις. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μασιγυμένους αὐτὰς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ρεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρεσώσας, ἔχ' ὅπως ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἦν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς πληγὰς, καὶ ἰκετεύσας ἐπιμήκισεν διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκρατερεῖσθαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γὰρ καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιῶσαντες ἀπαγορευθῆναι ζῶντας ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶσαι τοῖς σώμασιν ὧν καὶ τὰς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς

Σπάρ-

scripto illo loco alterum agmen alteri eiiciant, nempe Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, et sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, et mala tolerant. Multi ergo huius certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum repu-

Σπάρτης ἀναστρέφοντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾷς κῆ-
 κῆνα, μὴτε μαινέσθαι ὑπολάβῃς αὐτάς, μὴτε
 εἴπῃς, ὡς ἔδεμιας ἔνεκα αἰτίας ἀναγκαιᾶς τα-
 λαπωρέῃσι, μὴτε τυράννῃ βιαζομένῃ, μὴτε πο-
 λεμίων διατιθέντων. εἴποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ
 ἐκείνων Λυκῆργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
 εὐλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτάς, καὶ ἐχθρὸς
 ὢν, ἔδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, ἔδὲ τὴν νεολαίαν
 τῆς πόλεως εἰκὴ παραναλίσκων, ἀλλὰ κατερι-
 κωτάτας, καὶ παντὸς δεινῆ κρείττονας ἀξίων
 εἶναι τὰς σώζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι
 καὶ μὴ ὁ Λυκῆργος εἶπῃ, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ
 αὐτὸς, ὡς καὶ ἂν ποτε ληφθεῖς ὁ τοιαῦτος ἐν
 πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης,
 αὐτοῖς

republica positas. Etiam ista proinde cum vide-
 bis, nolī putare illos furere, neque dicito, illos
 nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque
 tyranno cogente, neque hostibus illam necessita-
 tem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam
 Lycurgus illorum legislator multa rationabilia,
 quidque spectans illos ita castiget, qui non vt ho-
 stis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem
 ciuitatis ita consumere velit temere, sed quod po-
 stulet, vt patientissimi, et malo omni superiores
 sint, qui seruaturi sint patriam. Quamquam,
 etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis
 quam non vnquam captus in bello talis arcanam
 quoddam Spartaee enuntiaturus sit, hostibus
 Y 3 ipsum

αἰκισμένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελαῶν αὐ-
τῶν, μασιγοῖτο ἄν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παί-
οντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκῆργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σό-
λων, ἐμασιγᾶτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος
ὢν ἤδη τῷ ἀγῶνι, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεα-
νιεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἐγράψα
τὰς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀπο-
δεδημήκει δὲ παρὰ τὰς Κρήτας, ὅτι ἤκασεν εὐ-
νομωτάτους εἶναι, Μίνωος, τῷ Διὸς, νομοθε-
τήσαντος ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί ἔν ἐ καὶ σὺ,
ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκῆργον, καὶ μασιγοῖς τὰς
ἑσούς; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐσιν.

ΣΟΛ.

ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellan-
dum se praebiturum, ut ad certamen prouocet
ferientem, vter prius fatigetur.

39. ANACH. Vtrum vero ipse quoque, mi
Solon, Lycurgus, iuuenis cum esset pulsatus est,
an egressus iam aetatem certaminis illius pro-
priam, secure talia iuuenili velut petulantia con-
stituit? SOL. Senex iam erat, cum has illis le-
ges scriberet, e Creta redux: eo autem pereгри-
natum abierat ad Cretenses, quod optimis illos le-
gibus florere audierat, quarum Minos Iouis filius
conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quo-
que, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagel-
las adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis
digna.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα
τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλᾶν δὲ τὰ ξενικὰ
καὶ πάντα ἀξιοῦμεν. ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης,
εἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαρτυρεῖσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς
χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἔνεκα ὠφελέμεν, ἢ
αὐτῷ ἐκάστω, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἔγωγε ἦν
ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ἐν καιρὸν
ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθή-
σεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις,
ὅποταν ὁρῶ τυπτομένους κατὰ περικλήπας, ἢ λω-
ποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτε-
χνῶς γὰρ ἐλλοβόρε δεῖσθαι μοι δοκεῖ· ἡ πόλις αὐ-
τῶν, ἔγωγε καταγέλασα ὑφ' ἐκυτῆς πάσχουσα.
ΣΟΛ.

digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exer-
citationes, domesticae quae sint: peregrina au-
tem aemulari non sane dignum nobis putamus.
ANACH. Non? Verum intelligis nempe,
quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in al-
tum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel
ad unumquemque singulatim, vel communiter
ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregri-
ner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt,
metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar,
si ad singula rideam, videns pullari illos tanquam
fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo gene-
re fecerint. Omnino enim helleboro mihi indi-
gere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fie-
ri publice patiatur.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷα κρατεῖν. ἔσσι γὰρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντιβῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν αἰὲν, ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά ποί διέξεληλυθα, σὺ δὲ ἔπειτα ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, καὶ ἀδικα αἰτήσιν ἔοικα παρὰ σέ, ὥς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς μέ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκυθῶν διασκεῖτε τὰς νέας τὰς παρ' ὑμῶν, καὶ οἷς τισι γυμνασίῳις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῶν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ΑΝΑΧ. Δικαιοτάτα μὲν εἶναι, ὦ Σόλων, καὶ ἐγὼ γε δηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, καὶ σεμνὰ ἴσως, καὶ κατὰ ὑμᾶς, εἴγε καὶ κατὰ κόρης παταχθῆναι τολμήσαι
 μὲν

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartæ, qui pro istis etiam, ea quæ par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarraui, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythæ iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, et quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam
 mala

μεν ἂν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ
εἰρήσεται γε ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὐριον μέντοιι,
εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὥς ὡ
τε αὐτὸς εἶπης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαμι κατ'
ἡσυχίαν, ἃ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ
μνήμῃ ἐπελθὼν. τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ
τέτοις, ἐσπέρα γὰρ ἦδη.

mala vnam excipere audeamus, meticulosi homi-
nes; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in
crastinum, si videtur, differamus disputationem,
ut et quae ipse dixisti magis adhuc silentio per-
pendam, et quae dicenda sint, memoria percur-
rens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his
ita dictis abeamus. Iam enim est vespera.

Περὶ πένθους.

Αξιὸν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν
τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ
ὑπὸ τῶν παρχυθμένων δῆθεν αὐτὰς αὐτοῖς λε-
γόμε-

De luctu.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a
vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque
vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur;

γόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγῶνται τὰ συμβαί-
νοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ σκεί-
νοις ἔς ὀδύρονται, ἔ, μὰ τὸν Πλάτωνα, καὶ
Περσεφόνην, κατ' ἑδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, ἔτ'
εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ἔτε εἰ τέταν-
τίον ἡδίω καὶ βελτίω τοῖς παθῶσι, νόμῳ δὲ καὶ
συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέπυντες, ἐπειδὴν τοί-
νυν ἀποθάνη τις, ἔτω ποιῶσι. μᾶλλον δὲ πρό-
τερον εἰπεῖν βέλομαι ἅς τινας περὶ αὐτῶ τῶ
θανάτου δόξας ἔχουσιν. ἔτω γὰρ ἔσται Φανερόν,
ἔ τινας ὅνεκα τὰ περιττὰ ἐκείνα ἐπιτηδεύουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, ἔς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ
καλῶσιν, Ὀμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλ-
λοις μυθοποιοῖς περὶ τῶτων πειθόμενοι, καὶ
νόμον

et vt intolerabilia lamentantes putant, cum quae
sibi eueniunt ipsis, tum quae illis, quorum vi-
cem dolent: non illi, per Plutōnem ac Proserpi-
nam! ylla ex parte scientes dilucide, nec, sint-
ne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea
suauiora sint ac meliora his, quibus eueniunt;
sed institutis et consuetudini illum dolorem suum
condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis,
sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-
te ipsa quas habeant sententias: sic enim appare-
bit, cuius rei causa in superuacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas ap-
pellant docti, Homero atque Hesiodo, et fabula-
rum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, et
legem

νόμον θέμενοι τὴν πείησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, "Αδην ὑπελήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τῆτον εἶναι, καὶ ζοφερόν καὶ ἀνήλιον, ἐκ οἷο ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκῶντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἔκα-
 ρον. βασιλεύειν δὲ τῷ χάσματος ἀδελφὸν τῷ Διὶ, Πλάτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τα-
 τοιαῦτα δεικνῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλατεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον· τῆτον δὲ τὸν Πλάτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον κατασῆσασθαι τὸν τοιῆτον. κεκλη-
 ρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόν-
 των· καταδεξάμενον δὲ αὐτὰς, καὶ παραλα-
 βόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ἔδενι τὸ
 παρά-

legem sibi statuant illorum fictionem, locum quendam sub terra profundum esse putant inferos, eumque magnum et spatiosum esse, et tenebrico-
 sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo sunt conspici possint omnia. Imperare autem in magno illo hiatus fratrem louis, Plutōnem *s. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae ciuitatis, et vitae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam sorte ipsi obligasse mortuorum imperium, quos ille receptos atque af-
 fuintos vinculis contineat, quae effugere nemo possit,

παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφαιέμενον, πλὴν ἐξ ἀπαν-
τος τῆ αἰῶνος πάντο ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.

Περιρρέϊσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτῇ ποταμοῖς
μεγάλοις τε καὶ φαβεροῖς, καὶ ἐκ μένων τῶν ὀνομα-
των· Κοκυτοὶ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ
τοιαῦτα κέκληνται· τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερυσία
λίμνη προῖκεται, πρώτη δεχομένη τὰς ἀπαντῶν-
τας, ἣν ἔκ ἐνι διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῆ
πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ,
καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, ἔκ αὖ αὐτὴν
διαπταίη καὶ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, ἔση ἀ-
δαμαντίνη, ἀδελφιδῆς τῆ βασιλέως Αἰακός ἐστι
τῇ

possit, nec vlli omnino redeundi facultatem tri-
buat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni
aetate paucissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluviiis
magnis, et terrorem vel ipso nomine iniicienti-
bus; Cocyti enim (*ploratus*) et Pyriphlegethontes
(*ignicremi*) et similiter appellantur. Quod vero
maximum, Acherusia palus obiacet, quae pri-
mum venientes excipit, quam transire non licet,
nec praeterire sine portitore; cum profundior sit,
quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam
ut natatu transicias; adeo ut neque volucres mortui
eam transuolare possint.

4. Ad ipsum porro descensum et portam, quae
adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus,
cui

τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ,
κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν
ἄφικνεμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τὰς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν,
καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην ἔς τὸ εἶσω, λειμῶν
ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος,
καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ διὰ τῆ-
το ὠνόμασαι. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντο τοῖς
πάλοι ἐκείθεν ἀφικνέμενοι Ἀλκιβίς τε, καὶ Πρω-
τεσίλαος οἱ Θετταλοί, καὶ Θησεύς ὁ τῷ Αἰγέω,
καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεύς, μάλα σεμνοὶ καὶ
ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πτόντες
τῆς πηγῆς, ἀ γὰρ ἂν ἐμμένοντο αὐτῶν.

Ὁ μὲν

cui custodia illius credita, et prope illum triceps
canis, asperimus, qui aduenientes quidem am-
ico vultu et pacato adspiciat, fugere autem si qui
conentur, latratu atque ricu terreat.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pra-
tum suscipit magnum, confitum asphodelo, et
potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*)
enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est.
Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redie-
runt, Alceftis atque Protefilaus, Thessali, et Ae-
gei Theseus *filius*, et Homericus Vlyffes, graues
et digni fide testes, vt mihi videtur, qui de fon-
te illo non biberunt, neque epim alias memoriam
eorum retinuiſſent.

6. Dis

Ὁ μὲν ἔν Πλέτων, ὡς ἐκείνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττεσιν, ὄχλος πολὺς, Ἑρινύες τε, καὶ Ποναί, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· ἔτος μέγας ἐκ αἰεὶ συμπαρών.

Ἐπαρχοὶ δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ καθίστηται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρητὲς ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. ἔτοι δὲ τὰς μὲν ἀγαθὰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίας, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοί, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν εἰς τὸ Ἥλυσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

Ἄν δέ τις τῶν πονηρῶν λάβῃσι, τῆς Ἑρινύσι παραδόντες, εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἐκπέμπεται.

6. Dis ergo, vt illi dixerunt, et Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, et imperium vna exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrorae, et Mercurius: hic quidem non semper praesens.

7. Magistratus vero et Satrapae et iudices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Iouis filii. Hi vero bonos quidem viros et iustos, qui cum virtute vivere, vbi plures conuenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, vbi vitam agent beatissimam.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione
suae

πέμπῃσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας πολεσθησο-
 μένης. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν ἔ' πάσχασι,
 σρεβλάμενοί τε καὶ καίόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν
 ἑσθιόμενοι καὶ τροχῶ συμφερόμενοι, καὶ λίθας
 ἀνακυλίωντες; ὁ μὲν γάρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ
 τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῷ δίψας
 ἢ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

Οἱ δὲ τῷ μέσῃ βίῃ πολλοὶ ὄντες ἔτοι, ἐν τῷ
 λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ
 γειτούμενοι; καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ καπνὸς ἀ-
 φανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων
 ὥς εἰ τῷ μὴ εἶη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς Φί-
 λκος, ἢ συγγενὴς, ἄσιτος ἔτος νεκρός, καὶ λι-
 μώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

Ταῦτα

suae iniustitiae puniendos. Ibi vero quid non
 malorum patiuntur? torti, vstulati, carpti a
 vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum
 voluentes. Tantalus quidem, ad ipsum stans la-
 cum siccus, siti mori miser metuit.

9. Sed mediae cuiusdam vitae homines, ma-
 gnus sane numerus, per pratum oberrant sine
 corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu
 fumī instare evanescent. Nutriuntur ergo libami-
 nibus nostris, et inferiis quas tumulis illorum
 mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus,
 et fame cruciatus inter illos vitam agit.

10. Haec

Ταῦτα ἔτιωσ ἰσχυρῶς περιελήλυθε τὰς πολ-
λὰς, ὥς ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων,
πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολόν, ἐς τὸ σῶμα κατέ-
θηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμῇ τῆς ναυτι-
λίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετάσαντες
ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ εἰ
παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις
Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός·
ἔδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμῆα
καταβαλεῖν. ἔτω γὰρ ἂν, ἔ παραδεξαμένα τῇ
πορθμῇ, ἀναπόμπιμοι πάλιν ἐς τὸν βίον
ἀφικνῶντο.

Μετὰ

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut
si quis moriatur familiarium, primo quidem obo-
lum in os illi imponant, mercedem futuram por-
titori traiectus, non explorato prius, quod numi
genus lege ibi receptum sit? an apud inferos com-
meet? valeatne apud illos Atticus, an Macedoni-
cus, an Aegineticus obolus; neque illud cogitant,
multo esse melius, si qui pro vectura soluere non
possint, sic enim portitorem non admittente reiecti
in vitam rursus redeant.

11. Postea

1. διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc
verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose
vindicat *Salmas.* ad *Solin.* p. 769, b. B. quae-
que convenit cum eo quem vulgo *cursus*
vocamus? *Gesner.*

Μετὰ ταῦτα δὲ, λῶσαντες αὐτὰς, ὡς ἔχ-
 ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λειτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ,
 καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ σεφανώσαντες
 τοῖς ὠραίοις ἀνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς
 ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν
 ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τέτοις, καὶ κωκυτὸς γυναι-
 κῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ σέρνα τυ-
 πτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόρη, καὶ Φοινισ-
 σόμενα παρθέναι. καὶ πᾶ καὶ ἐσθῆς καταρρέ-
 γνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσσεταί, καὶ
 οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶ νεκρῷ. οἱ μὲν γάρ
 χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κε-
 φαλας ἀράττεσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὖ
 σκῆτ

11. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi
 non sufficiat pro lauacro infernus iste lacus his,
 qui ibi sunt) et vnguento optimo unxerunt pro-
 cliue iam ad foetorem corpus, et floribus illud
 tempestiuus coronarunt, splendide vestitum pro-
 ponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi
 conspiciantur a Cérbero.

12. Inter haec ploratus, et fletus mulierum,
 et lacrimae ab omnibus, et planctus pectorum,
 et laceratae comae, et genae cruentatae: alicubi
 vestis etiam laceratur, et puluis inspergitur capiti,
 et miseres viui mortuo. Nam illi quidem hu-
 mi saepe voluntur, et capita allidunt solo: at

σχήμων καὶ καλὸς, καὶ κατ' ὑπερβολὴν ἐπεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἰθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀμμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ἦ) Φωνὰς ἀλλοκότες, καὶ ματαίως ἀΦίησι, πρὸς αἷς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν. Φήσει γάρ ὁ πατήρ, γοερὸν τι φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκασον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἡδισον, οἶχ' μοι 2), καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνῆρ-

iste decorus et pulcher, et ultra quam fas est coronatus, sublimis iacet et elatus, ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater, et, per Iouem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus (propositum enim fingamus iuuenem, et pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis nominibus, *Fili dulcissime, sic ne abis mihi, et mortuus es, et ante maturam aetatem abre-*

2. οἶχ' μοι] Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat Bergler. ad *Alciphr.* p. 172. Gesner.

ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, καὶ γαμήσας, καὶ παιδοποιήσάμενος, καὶ στρατευσάμενος, καὶ γεωργήσας, καὶ εἰς γῆρας ἐλθὼν, καὶ κωμάσῃ πάλιν, καὶ ἐρασθήσῃ, τέκνον, καὶ ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθύσθῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φήσῃ, οἶόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τέτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευταίην, καὶ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα Φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππας, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόας ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατέρωρξαν, ὡς χρησόμενοις ἐκεί, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κατῶ;

Ὁ δὲ

abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum non coluisti, non peruenisti ad senectutem! Non comissaberis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!

14. Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, et appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, et pellices, alii vero etiam pocillatores iugularunt in funere, vestemque et alium mundum una combusserunt, defoderuntque, quasi usuris ibi et fruituris apud inferos?

Ὁ δ' ἐν πρεσβύτης ὁ πενθὼν ἔτωσ' ἅπαντα
 ταῦτα ὅποσα εἶρηκε, καὶ ἐτι τέτων πλείονα,
 ἔτε τῷ παιδὸς εἵνεκα τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ
 ἂν ἀκουσόμενον, ἔδ', ἂν μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ
 Στέντορος· ἔτε μὴν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ ἔτω,
 καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. ἔδεις
 γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ἐνέειν
 αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα πρῶτα ληρεῖν, ἔθ'
 ὃ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔθ' ὅποι
 κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ἔτε τὸν βίον αὐτῷ ἐξετά-
 σαντα ὁποῖός ἐστιν· ἔ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτῷ μετα-
 σασιν ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέρανεν.

Εἶποι δ' ἂν ἐν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παρατη-
 σάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλί-
 γον

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque di-
 xit, et his etiam plura; neque filii causa tragica
 voce proclamasse videtur; nouit enim non audi-
 turum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet;
 neque sua ipse, cum sic sentire et arbitrari et-
 iam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se
 ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, il-
 lum praesentium causa sic delirare, qui neque
 quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit;
 quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, ex-
 plorarit; alioquin enim ipse inde transitum non
 tanquam malum quiddam grauiter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco et Di-
 te, ut paulum prospicere de illo *inferorum* ostio
 sibi

γὰρ τῷ ἑσμίᾳ ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι
 ματαιάζοντα, ὦ κακόδαμον ἄνθρωπε, τί κέ-
 κραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι
 κιλήμενος τὴν κόρην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπι-
 πολλῆς ἀμύσσεων· τί μοι λαιδορῇ, καὶ ἄθλιον
 ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σε βελτίῳ καὶ
 μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πά-
 σχων δοκῶ; ἢ ὅτι μὴ τοικτοσὶ γέρον ἐγενό-
 μην οἷος εἶ σύ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν
 δὲ ὄψιν ἐρρύτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα
 νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τῷ χρόνῳ σαθρὸς, πολ-
 λὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας,
 καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παρὰ πάλιν ἐπὶ το-
 σάτων μαρτύρων; ὦ μάταίε, τί σοι χρῆσθον εἶ-
 ναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, ἢ μηκέτι μεθέξομεν;
 ἢ τὰς

sibi liceat, et a vanis querelis patrem reuocare,
 Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi fa-
 cessis? Desine comas vellere, et faciei cutem cruen-
 tare. Quid maledicis mihi, et miserum me vocas,
 et fato malo usum, qui multum te melior factus sum
 ac beator? Aut quid mali pari tibi videor? illudne
 quod non talis, qualis tu es, senex factus sum,
 caluo capite, facie rugosa, incuruus, imbecillis
 genibus, atque in vniuersum a tempore ipso veter-
 nosus, post menses multos atque Olympiadas imple-
 tas, denique sic delirans sub tot testibus? Strolide,
 quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius
 Z 3 fuit

ἢ τὰς πότας ἑρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δεδίας μὴ τέτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; ἐκ ἐννόθεις δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τῷ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν 3), τῷ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγᾶν, τῷ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξομαι σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βίᾳ, τέκνον ἄθλιον, ἐκέτι διψήσεις, ἐκέτι πεινήσεις, ἐδὲ ῥιγώσεις. οἴχη μοι, κακό-

futurus sim particeps? Potationes dices nimirum et coenas, et vestes, et res Venereas; ac meuis, ne bisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium?

17. Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti

3. διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν et πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph. Nub.* 440. παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. *Pbryn.* p. 18. πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τῷ ᾧ. *Reitz.*

κακὸν δαίμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσας, οὐ πυρετὸν
 ἔτι δεδιὼς, ἔ' πολέμιον, ἔ' τύραννον· ἔκ ἔρω
 σε ἀνιάσει, ἔδ' συνκσία παρατρέψει, ἔδ' σπα-
 θήσεις 4) ἐπὶ τέτῳ δὲς ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας, ὦ
 τῆς

*gisti morbos, febrim non amplius metuis, non bo-
 stem, non tyrannum. Non amor tibi facesset ne-
 gorium; non coitus te atteret, neque insuper infer-
 cies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex
 factus.*

Z 4

4. παρατρέψει, ἔδ' σπαθήσεις] Putabam le-
 gendum esse παρατρέψει, quod verbum
 conuenire huic loco, non est opus vt
 ostendatur. Alterum σπαθάω intellige-
 bam de epulis, quas bis, aut ter adeo, so-
 litas apud Graecos etiam instaurari in singu-
 los dies, vel nomina ἀρίστει, δείπναι, ac δόρ-
 πει satis indicant. Porro ipsa propria verbi
 σπαθαῶ notio non tam ad *dissipationem* et
dilapidationem bonorum pertinet, quam ad
 aliquid *densandum*, *inferciendum*, cum signi-
 ficet proprie spathae textoriae ope subtemen
 intra staminis tramas insertum densare et
 coire cogere. Puto igitur σπαθαῶν vel σπα-
 θᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copiose ci-
 bum potumque ingerunt; tum, ventri aua-
 ro omnia donant, et in illud barathrum
 tota detrudunt patrimonia. Haec commode
 transtuleris ad loca auctorum, quae collegit
Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 55. Ἐπὶ τέτῳ
verti eodem sensu atque ἐπὶ τέτοις insuper;
 non

τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονήσῃ, γέρον
γενόμενος· ἔδ' ὁχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλέπομενος.

Ἄν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, ἐκ οἷοι πολὺ ἀ-
ληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων εἶναι; ἀλλὰ
ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ διανοή, τὸν παρ' ἡμῶν
ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δεδίας μὴ σοι
ἀποπνιγῶ κατακλεισθεῖς ἐν τῷ μνήματι; χρὴ
δὲ πρὸς ταῦτα λατίζεσθαι, ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
διασαπέντων, ἢ καὶ, τῇ Δίᾳ, καέντων μετ'
ὀλίγον, εἴγῃ καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκό-
τος, οὔτε Φῶς ὁρᾶν δυνησόμεθα. καὶ ταῦτα
μὲν ἴσως μύτρια.

Τί

*factus contemneris, neque molestus eris ipso con-
spectu iuuenibus.*

18. Haec si dicas, pater, nonne putas te multo
veriora istis et magis ridicula dicturum? Verum vi-
de an non illud te cruciet, et cogites tenebras, quae
apud nos sunt, et multam caliginem; deinde illud
metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? O-
portet autem adcoGITARE illud, praefectis oculis,
aut etiam, per Iovem, combustis paullo post, si qui-
dem cremare me decreuistis, neque tenebras neque lu-
cem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolera-
bilia.

19. Quid

non quo vehementer probem, sed quod nihil
nouī rectius. *Gesner.*

Τί δέ με ἐκωκυτός ὑμῶν ἀνίησι, καὶ ἡ πρὸς
τὸν αὐλὸν αὕτη σεβνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναι-
κῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ
τάφου λίθος ἐξεφανώμενος; ἢ τί ὑμῖν δυνατὰ
τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε κατασάξαι
αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τῆς Ἄδου διίξασθαι;
τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαρισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶ-
τε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοσιμώτατον τῶν παρε-
σκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν
ἔρανὸν οἴχεται, μηδὲν τι ἡμῶς ὀνήσας τὰς κά-
τω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἢ κόνις, ἀχρεῖον,
ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπι-
σεύκατε. ἔχ' ἔτως ἄσπορος, ἔδ' ἄκαρπος ἡ τῆς
Πλάτωνος ἀρχῆς, ἔδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἄσφύ-
δελος,

19. *Quid vero me fletus ille vester iuuat, et ille
ad tibiam planctus pectorum, et mulierum illa immo-
derata lamentatio? Quid vero coronatum in sepul-
cro saxum? Aut quid apud vos valet infundere
illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos,
penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim
ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis,
cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad
superiora in caelum abire, neque quidquam nobis
prodesse inferis: quod autem relinquitur, puluerem
inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis.
Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Disis im-
perium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis
cibus*

δεῖλος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μετασελλόμεθα.
ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφόνην, πάλαμ δὴ, ἐφ' οἷς
ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπ' ἤει ἀνα-
καγχάσαι· διεκάλυσε δὲ ἡ ὀφθόνη, καὶ τὰ ἔρια,
οἷς με τὰς σιαγένας ἀπεσφίγγατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτῳ κάλυψε.
πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστρα-
φείς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, ἐκ ἂν οἴω-
μεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ἔμως
οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μετὰ σείλαμενοί τινα
θρήνων σοφιστῆν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς
συμφορὰς, τέτῳ συναγωνισῇ, καὶ χορηγῶ τῆς
ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάραχθαι
πρὸς τὸ μέλος ἐπαυάζοντες.

Καὶ

*cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim
propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cacini-
nari subiit: at impedit linteam ac lanae, quibus
mibi deinxistis maxillas.*

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*
At per ego vos Iouem obsecro, si dicat talia con-
uerſus mortuus, et nixus cubito; nonne aequis-
sima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi ho-
mines et vociferantur, et arcessito quodam la-
mentationum Sophista, qui veteres multas calami-
tates collegerit, hoc adiutore et praecentore quasi
suae amentiae vtuntur, et ubi ille incepit, suas
querelas illius cantui subiiciunt.

21. Et

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμος
τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ τέτων, διελόμενοι
κατὰ ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἕλληνας ἐπαυσεν,
ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλων περι-
χρίει 5), ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει
δὲ

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omni-
bus lex ineptiarum. Quod vero superest, diui-
si per gentes quantum ad sepulturae rationem,
Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro
quodam oblinat, Scythia vero edit, *succis velus*
muris

5. ὑάλων περιχρίει] Περιχύει vel περιχρίει
malim ex *Diod.* Sic. Nam de mortuis hoc
modo condendis et condiendis loquens saepe
et constanter verbo περιχρίσθαι utitur ut II,
15. de Aethiopibus; nec non III, 9. non
tamen nostrum vitrum fuisse recte ad locum
priorem No. 45. monet *Wesseling*. At si ar-
tificialis, quod *Gesner.* existimat, composi-
tionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani
περιχρίει aequae satisfaciat. *Reitz.* Non vi-
trum proprium hic intelligi posse, manife-
stum est ex verbi περιχρίει notionem. *He-*
sych. non tantum ὑάλων et ὑαλῶν λαμπρὸν
interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam
ὑάλων. Et quid similius vitro, quam illa
accepta a Scribis, h. e. Indis pigmenta,
quas *Laccas* vocamus? et variae guma-
rum solutiones ac praeparationes ad condi-
turam corporum idoneae? *Gesner.*

δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν)
 ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην
 ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων
 ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον
 ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Χώματα μὲν γάρ, καὶ πυραμίδες, καὶ σῆλαι,
 καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκέοντα, πῶς
 ἔπεριττά, καὶ παλδιαῖς προσβοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους
 ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
 συναγορεύοντες, ἢ μαρτυρῶντες παρὰ τοῖς κή-
 τῳ δικασαῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ

*mtria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi
 narro, siccatum cadaver conuiuium suum et com-
 potorem solet facere. Saepe etiam pecuniae in-
 digenti Aegyptio soluit inopiam pignori opposi-
 tus in tempore frater paterue.*

22. Aggesti quidem tumuli, et pyramidas, et
 cippi, et inscriptiones paruo tempore durantes,
 quae non superfluae, et lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam
 instituerunt, et funebres ad monumenta oratio-
 nes habuerunt, quasi causam defuncti agerent,
 aut testimonium illi perhiberent apud illos infero-
 rum iudices.

24. Post

Ἐπὶ πᾶσι τέτοις τὸ περίδειπνον, καὶ παρέσιν οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γονέας παραμυθῶνται τῷ τετελευτηκότος, καὶ πείθεσι γεύσασθαι ὡς ἐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', εἰδ' αὐτὰς ἀναγκάζουμένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμῆ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἐπιηυδικέτας· καὶ μέχρι μέν τινος, ὧ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύασθαι τὰς τῷ μακαρίτεϊ δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωσας, αὐτῷ τε τέτῃ ἔνεκα χρεὶ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσῃς πρὸς τῷ πένθει τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ῥαψώδωνται δύο τῷ Ὀμήρῳ σίχοι·

Καὶ γάρ τ' ἠΐκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτῃ. καὶ, Γαστέρι δ' ἔπῳς ἐστὶ νέκον πενθήσασα Ἀχαιῆς.

Οἱ

24. Post haec omnia sunt parentales epulae: Adsunt cognati, et parentes consolantur defuncti, et gustare illos cogunt, ut qui non inuisti, per Iouem, cogendos se praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre inedia diutius non possint. Ex, quo usque tandem, aiunt, lugemus? amice. Patere requiescere felicitis pueri manes. Si vero omnino plorare decreuisti, illius ipsius rei causa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum

Et: Non iam venire licet functos lugere Pelasgis.

III

Οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανῶνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλητάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τέτων γελοῖα, πρὸς εὖροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τὰς πολλὰς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον εἶσθαι.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, et veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, et multo his magis ridicula, inueniat aliquis si obseruet, quae in luctu sunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

Ῥητόρων διδάσκαλος.

Ερωτᾷς, ὦ μαράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνέτατον τέτο καὶ πάνδημον ἔνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δέξῃς. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοὶ Φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινα τὴν δύναμιν
περι-

Rhetorum praeceptor.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud et omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quan-

περιβιάλλαιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπένδασον ἄκυσμα τοῖς Ἑλλήσι δοκῶντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τῷ τοῦ ἀγῶνας ὁδῶς, αἱ τινὲς ποτὲ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ εὐδαίμων Φθόνος, ὦ παῖ· καὶ μάλα καὶ ἐπὶ τὸ νῦν τις αὐτὸς ὧν ἐρεγόμενες τῶν ἀρίστων, ἐκ εἰδῶς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιο, ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβαλὴν ἔσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τῷ τοῦ αἰτίῃ προσελθὼν. ὥς ἄγε τό γε ἐπ' ἐμοὶ (), καὶ πάνυ θαρρῶν, ὡς παύσει δεινὸς αἰὲρ ἔσθ' ἡ γυνὼναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐμνεῖ-

quandam in dicendo facultatem assequaris, ut inuictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspicuus, et quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecumque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, inuidia est: in primis ubi iuuenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, ignarus autem vnde haec petat, illud *tanquam* consilium, rem sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo quod in mea potestate est, et cum fiducia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad co-

gno-

I. τό γε ἐπ' ἐμοὶ] Recte Gesner, iungit, πρό
κατὰ τό γε, i. e. quantum in me. Reitz.

μηνεῦσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τῆτο ἐθέλῃς αὐ-
τὸς ἐμμενεν εἰς ἀν' ἀκρότης παρ' ἡμῶν, καὶ Φι-
λοπόνως αὐτὰ μελετᾷν, καὶ προθύμως ἀνύειν
τὴν ὁδόν; ἔς' ἃν ἁφίκη πρὸς τὸ τέμα.

Τὸ μὲν ἂν θήραμα ἔσμικρόν, ἔδὲ ὀλίγης τῆς
σπουδῆς θεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονῆσαι
πόλλα, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὅτι ἐν ὑπομει-
ναι ἄξιον. σκόπει γὰρ ὅπόσοι τέως μηδὲν ὄντας,
ἔνδοξοι, καὶ πλάσιοι, καὶ, νῆ Δε', εὐγενέστατοι
ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων.

Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος
τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίας τινὰς
τὰς πέντας προπονήσαιν οἰηθεῖς. ἔ γάρ σε τρα-
χειαῖαν

gnoscendum quae opus est, tum ad explicandum,
si postea manere in illis, quae a nobis audies,
volueris, et diligenter ea meditari, et studiose
viam pergere, donec ad metam perueneris.

2. Atque illud quod venaris non paruum est,
neque paruae curae indigum, sed in quo multum
laborare, et vigilare, et nihil non sustinere ae-
quum sit. Vide enim, quot homines, qui an-
tea nihil essent, nobiles, et diuites, et, per Io-
vem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sint.

3. Interim tamen noli metuere, neque te ma-
gnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa
assequendi difficultate reiciat, qui putes, infini-
tos tibi ante subeundos labores. Neque enim
aspe-

χρεῖάν τινά, εἰδὲ ὄρθιον, καὶ ἰδρυῶτος μεσῇν ἡμεῖς
 γε ἄξομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι κα-
 μόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων,
 ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγῶνται, μακράν, καὶ
 ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπε-
 γνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον
 τῆς συμβεβηκυίας, τὴν ἐστίν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα
 καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππήλατον 2) καὶ κατ-
 ἀντή, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδία καὶ τρυφῇ, διὰ
 λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ
 καὶ βᾶδην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπισηΐσῃ τῇ ἄκρᾳ,
 καὶ ἀγρεύσεις καὶ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι
 κατα-

asperam te neque arduam et plenam sudoris viam
 ducemus, vt in media illa fatigatus retro eas:
 alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui
 consuetae illius duces sunt, longae, et praeruptae,
 et laboriosae, et vt plurimum desperatae. Ve-
 rum eximium in consilio nostro illud est, quod
 per iucundissimam simul et maxime compendia-
 riam, et equos etiam capientem viam, atque de-
 cliuem, multa cum voluptate atque oblectatione,
 per prata florida et umbram solidam, otiose ince-
 dens, sine sudore stabis in summo, et prae-
 dam nullo labore capies, et, ita me Iupiter,
 epula-

2. ἱππήλατον] *Hemsterb. equitabilem* superscri-
 pserat, quod *Gesner.* per circuitum de-
 dit. *Reitz.*

Luc. Op. T. VI.

A 2

κατακείμενος, ἐκείνους 3), ὅποσοι 4) τὴν ἐτέ-
ραν ἐτράποντο, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκοπῶν ἐν
τῇ ὑπωρείᾳ τῆς ἀνόδου. ἔτι κατὰ δυσβάτων
καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρποντας,
ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ
τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέ-
τραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐσεφανωμένος,
εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα
ἐσὶν

epulabere iam accumbens, cum anhelantes,
quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab
alto videbis, circa imum adscensum, adhuc per
difficilia et lubrica praecipitia vix repentes, deuo-
lutos nonnunquam in caput, et vulnera multa
asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim
supra coronatus, felicissimus eris, qui breui tem-
pore,

3. ἐκείνους] Ante Benedictum iam *Flor.* Ed. recte
habebat. Reliqui libri, quod mireris ἔκπνους.
du Soul.

4. ἔκπνους, ὅποσοι] Sanus mihi videtur locus,
tentatus vt videtur, propter verbum non-
dum relatum in Lexica. Vt ἄπνους est, qui
non respirat, δύσπνους qui difficulter: sic
ἔκπνους, qui labore, cursu, multam spiri-
tus effudit, et nunc aegre eum recipit,
verbo *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν
ἔκπνους et deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ.
Gesner.

ἐσὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονεχὶ κα-
θεύδων λαβῶν.

Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχεσις ἔτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς
Φιλίππῳ Διὸς, μὴ ἀπίσῃσθης, εἰ ῥᾷδ' αὖτε ἅμα καὶ
ἡδιστὰ σοι ταῦτα ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡ-
σίοδος μὲν ὀλίγα Φύλλα ἐκ τῆς Ἑλικῶνος λαβὼν,
αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ
ἡδὲ θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν
γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνεργε τῆς ποιη-
τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστῆναι
ἀδύνατον, εἴ τις ἐμμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν;

Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαι σοι βέλομαι Σι-
δωνίᾳ τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι' ἀπίσιν ἀτε-
λῇ

pore, quaecumque bona sunt a Rhetorice tantum
non dormiens acceperis.

4. Promissio sane quam magna; Sed per ego
te amicitiae praesidem Iouem rogo, ne fidem no-
bis deneges, si facillima simul et suauissima haec
tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim Hesio-
dus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poëta sta-
tim de pastore factus est, et Deorum genera at-
que hominum, a Musis obsessus cecinit: Rhetor-
emne, quod multum infra poëticam magnilo-
quentiam est, breui tempore fieri posse negabi-
mus, si celerrimam quis viam ediscat?

5. Quorsum ego etiam enarrare tibi volo Sido-
nii cuiusdam mercatoris inuentum, quod ob ne-

λῆ γενομένην, καὶ τῷ ἀνέσταντι ἀνόνητον. ἤρ-
 χε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν
 ἐν Ἀρβήλοισι μάχην, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει
 δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τὰς γραμμα-
 τοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τῷ Ἀλεξάνδρῳ κομί-
 ζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγί-
 γνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριῖέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα
 διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν.
 εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας 5), ἀφικέσθαι
 ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηνίσκες ἀνδρὶ
 εὐζώνῳ σαθμὸς τέτρες διανύσαντας. ἤχθετο
 ἔν Ἀλεξάνδρῳ ἐπὶ τέτῳ, διότι Αἰγυπτίως τι πα-
 ραι-

gatam illi fidem caruit successu, et vtilitatem au-
 dienti nullam attulit. Imperabat iam Persis Ale-
 xander, post deuietum praelio ad Arbela Darium.
 Opus autem erat per omnes imperii partes discur-
 rere tabellarios, perferentes Alexandri imperia.
 Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae.
 Circumeundi enim montes, deinde per Babylo-
 niam pergendum in Arabiam, tum, deserta re-
 gione multa superata, peruenire denique in Ae-
 gyptum, viginti maximas expedito viro istas man-
 siones emensum. Molestum hoc ferebat Alexander,
 quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non pot-
 erat

5. ἐλάσαντας] Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari, peragrare* regionem, etiam supra *Alex. c. 46.*
 γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. *Reitz.*

ρακιγῆν αἰχῶν, καὶ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν
 τοῖς σατραπῆας τὰ δοκῶντα οἱ περὶ αὐτῶν. τό-
 τε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ᾧ
 βασιλεῦ, ὑπισχνῶμαι δεῖξαι ὁδὸν, καὶ πολλὴν ἐκ
 Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίῃ τὰ
 ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' αὖν τριτάτος, αὐτίκα
 μάλα β) ἐν Αἰγύπτῳ ἔτος ἐς· καὶ εἶχεν ἔτι·
 πλὴν

erat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de
 illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator,
 Ego tibi, inquit, Rex, promitto me ostensurum
 viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis
 enim montes istos superet, superaverit vero triduo,
 ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit.

Aa 3

Verum

6. αὐτίκα μάλα] Si veram narrat historiam
 Lucianus, merito fides non est habita ho-
 mini vano ab Alexandro, quem alia omnia
 edocere nempe poterant mentores sui. In-
 ter fines occidentales Persidis et Orientales
 Aegypti interfunt gradus non minus xv,
 id est milliaria Germanica minimum cc, ex-
 pedita etiam homini xx mansiones deno-
 rum milliarium. Itaque puto hanc ipsam
 narrationem vel fictam vel veram pertinere
 ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ
 ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam
 eo, quod verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν
 ἔτι, ducunt. Gesner.

πλὴν ὅγε Ἀλεξάνδρος ἔκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόη-
 τα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. ἔτω τὸ παράδοξον
 τῆς ὑποσχέσεως ἀπίστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς.

Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ πε-
 ρώμενος ὡς ἔδεν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς
 ἑξ ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ
 Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον,
 ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκείνος, εἰκόνα γραψάμενος τῷ
 λόγῳ, ἐκατέραν ἐπιδείξω τὴν ὁδὸν (δύο γάρ
 ἔσον, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἐρᾶν οὐ
 μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψη-
 λᾷ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος,
 τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ
 παντοίοις καρποῖς ὑπερβύον· ἐν θατέρᾳ δέ μοι
 δέκει

Verum non credidit Alexander, sed impostorem
 esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter
 spem promittebatur, incredibile visum vulgo.

6. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat.
 Experimento enim scies, nihil ob stare, quin Rhe-
 tor videaris, intra vnum nec solidum diem alis
 traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo
 autem tibi prius, vt ille Cebes, imagine verbis
 depicta vtramque viam ostendere. Duae enim
 sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non
 mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa
 iam in alto sedeat, pulchra vndique, Amaltheae
 cornu dextra gerens, fructibus abundans omni-
 genis:

δόκει τὸν πλεῖστον παρεστῶτα ὄραν, χρυσὲν ὅλον
 ὄντα, καὶ ἐπέρασον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς
 παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν,
 ἔρωσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν
 περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ περ τὸν Νεῖ-
 λον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμε-
 νον ἐπὶ κροκοδείλῃ τινὸς ἢ ἵπποποτάμῃ, οἷον
 οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐναὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παι-
 δία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτὰς 7) οἱ

Αἰγύ-

genis: ad alteram vero manum imaginare adstan-
 tem Plutum, aureum totum atque amabilem: ad-
 stent vero etiam Gloria, et Vis, et Plautus circa
 illam undique, paruis Cupidinibus similes, multi,
 amplexi se mutuo, circumuolent. Si quando
 Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem
 in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerū-
 que in eo *repraesentando* pingunt: paruos autem
 ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vo-

A a 4

cant

7. πῆχεις αὐτὰς] Si quis inspicere velit *Phi-*
lostrati Icona 1, 5. et quae ibi dedit *Olea-*
rius, nihil ad explanationem huius loci
 desiderabit. Caeterum Πῆχεις in vers. re-
 liquit, *Peches*, *Olearius*; ego non dubitavi
 dare *Cubitos*, cum *Dactylos* *Idaeos* *Digitos*
 vocare non refugerint *Cicero* de Nat. Deor.
 3, 16. atque *Arnobius* 3. p. 124. Nempe
 utrobique ad significationem nominis respi-
 citur, quod de Digitis docet *Pollux* 2, 156.
 Cubi-

Αἰγύπτιοι καλῶσι) τοιῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητο-
ρικὴν οἱ ἑπαινοὶ. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπι-
θυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς
ἄκρας, ὡς γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ
πάντα ἐκεῖνα ἔχοις, τὸν πλῆτον, τὴν δόξαν
τὰς ἐπαινεάς. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ
γεγαμηκότος.

Εἶτα ἐπειδὴν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν
πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἀνοδὸν· καὶ τὸ πρῶ-
γμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἄορνος ἐΦάνη
τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν
ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀργείοις ὑπερπτῆναι ῥαδίαν,

Διονύ-

cant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt
Plautus. Accede iam tu, amator, cupiens nimi-
rum quam celerrime in summo esse, ut et ipsam
uxorem ducas ubi ascenderis, et omnia illa habeas,
Plutem, Gloriam, Plautus: lege enim sunt o-
mnia mariti.

7. Deinde cum ad montem accedis, primo
quidem desperas ascensum, et similis tibi res vi-
detur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum
praeruptam undique cernerent, neque auius ad-
eo ad transuolandum facilem, Baccho quodam

aut

Cubitos Philostratus L. c. παιδία vocat ξύμ-
μετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de
Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine
suae linguae, cubitum notante, utebantur.
Gefner.

Διονύσῃ τινός, ἢ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαιρεθῆσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδούς· μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δαίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρωτά. καὶ ἔφθη γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτήν, ὥς· ἔδεν ἐμὰ δέσση· ἢ ἑτέρας δὲ πλατεῖας, καὶ ἀνθηράς, καὶ εὐυδρούς, τοιαύτης, οἷαθ' μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἡδὴ ῥήτορα εἶναι δυνάμεον.

Πλὴν τό γε τοσῷτο προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἢ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, ἢ πολλὰ ἴχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά·

aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum post paullo vides duas quasdam vias: quin altera semita modo est angusta et spinis obsita, et aspera, sitim multam ostentans ac sudorem. Et iam occupauit illam pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam te, cum iam Rhetor esse posses.

8. Verum illud modo adiiciendum puto, asperam illam atque arduam, non multa habuisse viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino

παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἀθλιος ἀνῆλ-
 θον, τοσαῦτα καμὼν, ἔδεν δέον· ἡ ἑτέρα δὲ
 αἶτε ὁμαλή ἦσα, καὶ ἀγκύλον ἔδεν ἔχασα, πόρ-
 ρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, ἔχ' ὁδεύσαντι αὐ-
 τῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον·
 ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ὥμην, λέ-
 γοντα, ἐκ τῶν πένων φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ
 δ' ἐκ εἶχεν ἄτως. ἀπονητὶ γὰρ ὁρῶ τὰς πολ-
 λὰς μειζόνων ἀξιωμαχίας, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως
 τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' ἔν 8) εἰς τὴν
 ἀρχὴν

antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi,
 tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero,
 utpote acquabilis, anfractum habens nullum, e
 longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non
 qui ipse ea iuerim, nec enim, iuuenis cum es-
 sem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere
 poetam illum putabam, ex laboribus nasci bona,
 dicentem. At illud non ita habebat. Video enim
 sine labore plerisque maiora consequutos quadam
 eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad
 initium

8. ἐπεὶ δ' ἔν] Ἐπεὶ non habet, quo satis
 commode referatur: sequitur enim ὡς ἔν.
 Equidem aut ἔπειτ' ἔν legendum putem,
 aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ,
 proinde omittendam. Atque hoc interpre-
 tando expressi. *Gesner.*

ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾷστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ χαμήσεις, καὶ θαυμαστὸς πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἐαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀτήροτα Φυέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τῷ Κρόνῳ.

Εὐθύς οὖν πρόσσει σοι κρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματος δεινὸς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδὴ ἡγεμὼν, λήρως τινῶς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἔπσθαι οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους Ἰχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλ-

λων

initium igitur *uirinsque viae* delatus, dubitabis, scio, et iam dubitas in vtram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, et beatus sis, et *illam* ducas, et admirabilis omnibus videre, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascantur omnia, ut sub Saturno.

9. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis et Platonis, et aliorum quo-

λων τινῶν, μεγάληα μὲν, καὶ ὑπὲρ τὰς νῦν, ἀ-
 μαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ
 χρόνου, καὶ Φήσει εὐδαίμονά σε ἔσσεσθαι, καὶ νό-
 μῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων
 ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες.
 εἰ δὲ καὶ μικρὸν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐ-
 θείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει,
 ἐκπεσεῖσθαί σε τῆς ὁρθῆς ὁδῷ, καὶ ἀγέσης ἐπὶ
 τὸν γάμον. εἰτά σε κλελεύσει ζῆλῶν ἐκείνης τὰς
 ἀρχαίας ἀνδρας, ἑῶλα παραδείγματα παραι-
 θεις τῶν λόγων, ἃ ῥαῖδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ
 τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐσίν, Ἡγησίε, καὶ τῶν
 ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην 9), ἀπεσφιγμέ-
 να,

quorundam vestigia, magna illa quidem, et his,
 quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, et ple-
 raque a tempore euanida: ac dicet, beatum te
 futurum, et lege ducturum esse Rhetoricen, per
 haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero
 vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra
 lineam, aut in alterutram partem magis inclines
 vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias
 recta via excidas. Deinde imitari te iubebit an-
 tiquos illos viros: obsoletis orationum exemplis
 propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia
 sunt de illa veteri officina, Hegesiae, et Cratetis,
 et Insulani illius, adstricta, et nervosa, et aspera,
 et

9. Καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην]

In

να, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς
ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀ-
γρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς 10),
ἀναγ-

et accurate intentis *quasi* lineis descripta: laborem
porro et vigiliam, et potum aquae, et cultum
neglectiorem, necessaria esse dicet, et quae de-
preca-

In MS. legitur Καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν καὶ
Νησιώτην. quod est verius. Critias cele-
bris fuit discipulus Socratis, corruptus a
Thessalis, et vnus ex triginta tyrannis.
Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam
Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν
νῆσος dicitur, quia insularum inafis medi-
terranei fuit maxima, is fuit Empedoclis di-
scipulus, et principatum inter antiquissimos
Sophistas tenuit. *Graecius*. Vide omnino
Φιλοψ. c. 18. Quo loco rite perpenso pa-
tet, ni fallor, delendam esse coniunctionem
καὶ, vt Critias hic etiam νησιώτης dicatur.
Ego vero non de Rhetoribus haec dicta pu-
to, sed pictoribus aut potius sculptoribus,
ad Critiamque confugio, qui l. c. νησιώτης
iterum vocatur, et inter sculptores recense-
tur. *du Soul*.

10. τὸ λιπαρὲς] *Quom. Hist.* c. 1. λιπαρὲς
τῷ πυρετῷ, *febri continua*, s. magna. *Ab-*
dic. c. 4. προθυμία λιπαρῆ. *Gesii*. reddi-
dit, *multo studio*. At quum hic dedit, *cul-*
tum neglectiorem, credo ἀλιπαρὲς ei placu-
isse. Iam vero verterem, *adfiduitatem*, imo
indi-

ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα Φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τέτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιερύτατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, καὶ κατὰ ἡμέρας, καὶ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαποκαμῖν τὸν ἀκρόντα, καὶ ἀπαγορεύσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τέτοις ἔδὲ μισθὸς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ ἐκ' αὐτῆς ἡγήσαιο σοι, εἰ μὴ μέγала πρότερον λάβοι.

Ο

precari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat et renunciaret labori, et longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit.

ΙΟ. II.

indigentiam, cum *Hesychio*, qui λιπαρὲς, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τῆς λῖαν παρεῖναι unde et λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Per *indigentiam* hic intelligo aliorum gratiam auxiliumue rogandi necessitatem. *Reitz.*

Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκρὰς εἰς μίμησιν παλαιὰς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξίων λόγους πάλαι κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαίροισι ἔχον, καὶ ἄλλον Ἀτρωμήτη τινὸς γραμματιστῆ, ζήλῃν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ μῆτε Φιλίππου ἐπιόντος, μῆτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπως τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα· ἐκ εἰδῶς ὅποια νῦν κεκαινοτόμηται, ταχῆα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύ τῆς ῥητορικῆς ὁδῶς. σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι, μῆτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσῃ τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ
τάχι-

IO. Ille quidem ista dicet, insolens homo et obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, et eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, et alium Atrometi grammatastae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo inuadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tui videbatur; nesciens quae nunc recens inuenta sit, brevis, et minime laboriosa, et directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum euertat, aut denique ante tempus ut confenescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et
quam

τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνέῃναι, ἀμμάζων
 ἔτι, ὡς καὶ σπυδαῖσι πρὸς αὐτῆς, ἴθι τῷ μὲν
 δασεῖ τέτῳ, καὶ πέραν τῆς μετρίως ἀνδρικῶς, μα-
 κρὰ χαίρειν λέγε II) ἀναβάνειν αὐτὸν καὶ ἄλ-
 λης, ὅπως αὖ ἐξαπχτᾶν δύνηται, ἀνάγειν,
 καταλιπὼν ἀσθμαίνοντάς καὶ πολλῶ ἰδρῶτι
 συνόντας.

Πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλὰς
 μὲν καὶ ἄλλας, ἐν τέττοις δὲ καὶ πάντοφόν τι-
 να, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασπασλευμένον τὸ
 βᾶδισμα, ἐπιεκκλασμένον τὸν αὐχένα, γυμ-
 κεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ Φώνημα, μί-
 ρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφα-
 λην

quam celerrime illa vis potiri, plena adhuc vigo-
 re dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet
 hirsutum illum et vitra mediocritatem virilem,
 longum valere iube, escendere ipsum, et alios,
 quotquot decipere potest, educere; anhelantes
 que et multo sudore diffuentes relinque.

II. Ad alteram vero viam transgressus, cum
 alios multos inuenies, tum in his omniscium
 quendam et usquequaque pulchrum hominem,
 fluctuante incessu, infracta ceruice, vultu femi-
 neo, mellita voce, vnguenta spirantem, summo digi-

II. χαίρειν λέγε] Ita construo, λέγε μακρὰ
 χαίρειν, λέγε ἀναβάνειν etc. Reisz.

λὴν κινώμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, ἄλλας δὲ καὶ ὑα-
κινθίνας τὰς τριτάτας εὐθετίζοντα, πάντα βρόντι-
κα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθω-
να, πὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραςον ἐκείνον ποιη-
τὴν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τῶν γνωρίζοις αὐτὸν,
μηδὲ σε ἔγωγε θεσπέσιον χρῆμα, καὶ Φίλον Ἀ-
Φροδίτη καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί φη-
μι; καὶ εἰ μύοντι γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι τι,
τὸ Ὀμήτιον ἐκεῖνο ἀνοίξας σῶμα, καὶ τὴν συν-
ῆδη Φωνὴν ἀφίη, μάθοις ἂν ὡς ἔχει τῶν καθ'
ἡμᾶς τίς ἐστίν, οἱ ἀρέρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ
τι ξένον Φάσμα δρόσω ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμε-
νον. τῶν τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδὲ σσεαυ-
τὸν,

digito scalpente caput, paucos illos iam quidem,
sed crispis ferrugineo colore capillos studiose com-
ponentem, delicatissimum quendam Sardanapa-
lum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, ve-
nustum illum poetam Tragoediae. Dico autem
ideo, ut his illum indiciis agnoscas, neque fugiat
te res adeo diuina, adeo Veneri cara atque Gra-
tius. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio
illo aperto ore, et consuetam vocem emittat, sta-
tim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem,
qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quod-
dam monstrum, rore pactum vel ambrosia. Ad
hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, o
Luc. Op. T. VI. B b vesti-

τὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος,
καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-
γοις ἀπονητὶ κατασῆση, τὰ τέθριππα ἐλαύ-
νων τῷ λόγῳ. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ
πρῶτα μὲν ἐκεῖνα.

Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον
γὰρ ὑπὲρ τοιῶτα ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι τὰς λί-
γας, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιῶτων καὶ
τηλικῶτων, μὴ καὶ συντρίψω πε πεσὼν τὸν ἥ-
ρωα, ἐν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαρὲν πρὸς
ἀέ ᾧδὲ πως, ἐπισπασάμενος ἀπόσον ἔτι λοιπὸν
τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεί-
νο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν
κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μι-
μησάμενος τῷ προσηνεῖ τῷ φθέγματος. ἄγροι-
κον

vestigio Rhetor eris, et conspicuus, et, vt ipse
appellat, rex in dicendo sine labore constitueris;
quadrigis orationis inuectus: assumptum enim te
prima statim ista docebit.

12. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum
enim fuerit pro eo me Rhetore verba facere, ma-
lum forte talium tantorumque actorem, *vt meus
sit ne lapsus alicubi personam Herois quam ago,
conteram.* Dicat ergo ad te ita fere, vbi prius
quantum adhuc superest comae demulserit, ac
venustulum illud atque molle, vt solet, subtriserit,
Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Gly-
ceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus
enim

κον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ ἔπρὸς ἀβρεῖ καὶ ἐρα-
σμὴν ῥήτορος.

Φήσιν δ' οὖν πάνυ μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ·
μῶν σε, ὦ ἀγαθέ, ὁ Πύθιος ἔπεμψε πρὸς μέ-
ρητόρων τὸν ἄριστον προσειπὼν, ὥσπερ ἄτε Χαι-
ρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅσους ἦν ὁ σο-
φώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τῷτο, ἀλλὰ
κατὰ κλέος αὐτὸς ἦκεις ἀκέων ἀπάντων ὑπερ-
πεπληγμένων τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνάντων, καὶ
τεθρηπύτων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μά-
λα εἴσῃ πρὸς οἶόν τινα δαυμόνιον ἄνδρα ἦκεις.
προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιῷτον ὄψεσθαι, οἷον
τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τίτυδος,
ἢ Ὀτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνης πάνυ Φα-
νεῖται

enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabi-
lemque Rhetorem decens.

13. Dicit igitur modeste admodum de se,
Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me,
quem Rhetorum vocavit optimum, ut Chaerephonti
se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui cum
viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed
gloria inuitatus sponte venis, cum omnes auidias su-
pra modum ad nostra percelli, et decantare eadem,
acque stupere, et fascēs nobis submittere: statim
sane scies, ad quam diuinum virum veneris. Ex-
pectabis vero nihil te eorum visurum, quale huic vel
illi queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut
Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi
Bb 2 nostrum

νεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφύς, καὶ τεράσιον.
ἐπεὶ τὰς γε ἄλλας τοσῶτον ὑπερφωνέοντα εὐρή-
σεις, ὅποσον ἢ σάλπιγγ' τὰς αὐλὰς, καὶ οἱ τέτ-
τιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ παῦς ἐνδι-
δόντας 12).

Ἐπει

*nostrum opus et prodigiosum videbitur: quandoqui-
dem ita superari meis clamoribus inuenies alias,
quantum a tuba tibiae, et apes a cicadis, et a cho-
ris, qui tonos accinunt.*

14. *Quan-*

12. τὰς ἐνδιδόντας] *Versum est, qui remisse
canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam
illa concedendi et remittendi notio, sumta
ab his qui poculum, vt hoc vtar, ministrant
et praebent bibenti, atque ad eum se ac-
commodant, vid. Xenoph. Cyrop. 1, 3.
Vnde deinde ἐνδιδόναι et ἐπιτείνειν oppo-
nuntur apud Plut. de discr. adul. p. 95. fin.
Strepb. Verum haud paullo melius conuenire
videtur ille intellectus, quem monstrat no-
men τὸ ἐνδόσιμον, late a Budaeo explica-
tum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor,
cum submissa voce choro tonum indicat,
quo iam statim vtendum sit. Etiam nostri
vocant, den ton angeben, cum praecentor
tenui voce, vt nemo praeter proxime ad-
stantes exaudiat, harmonicam tetractyn, c,
e, g, c, vel similem accinit, quam illi dein-
de legem carminis habent. Hinc demum
vis illa comparationis apparet. Gesner.*

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλει γενέσθαι, καὶ τῷτο ἐκ ἂν παρ' ἄλλων ῥᾶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὧ Κλητὶς μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζή- λῃ πάντα, καὶ τὰς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆ- σθαι, ἀκριβοῶς μοι παραφύλαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς, εἰ μὴ προεταλῃσθης ἐκείνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη πρᾶ παιδεία τοῖς ἀναήτοις καὶ μα- ταιόις μετὰ πολλῶν καμάτων ὁδοποιεῖ· ἐδὲν γὰρ αὐτῶν δεῖσθαι. ἀλλ' ἀνίπτου τοῖς ποσὶν (ἢ παρ- οισμῖα Φησὶν) ἔμβαινε, ἔ μείον ἔξων διὰ τῷ- το, ἐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς· ἄλλο γὰρ τι παρὰ πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ.

Λέξω

14. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, et sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tan- tum, o cura Clytii, ea quae dicam, et aemulare omnia. Ex leges quibus te vti iussero, accurate mihi obsequia. Quin potius iam prodebe, nihil cunctatus, neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhetoricen altera illa praeuia disciplina dementibus et vanis hominibus multo cum labore san- quam viam substernit. Nihil enim iis opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredi, ni- hilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiam si neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia.

Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρὴ αὐτόν σε οἰκοθεῖν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτισάσθαι, ὥς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνήθῃς. ἔπειτα καὶ αὐτὰς, αἱ μὲν προϊόντι ἐπιδοκίμους κατὰ τὴν ὁδόν, αἱ δὲ καὶ παρανόων, πρὶν ἥλιον δύναι, ῥητορὰ σε ὑπὲρ πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσχα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρῶντων ἔχων. κόμῃς τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμυχθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τέτοισι καὶ ἄλλως δὲ τέλμαν καὶ ἀναίσχυντίαν. αἰδῶ δὲ ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὴν καὶ βοῶν ὅτι μεγίστην,

15 Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo afferre, et quomodo commeatum parare, ut quam celerrime emeriri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra controuersiam primas et medias et ultimas feram eorum qui audent dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confidentiam post haec, et praesertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut suborem domi relinque: inutilia enim et contraria negotio. Verum enimvero clamorem quam maximum

σην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον
τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόναι
ἐσὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔσω εὐχνηθῆς, καὶ
λευκή, ἔργον τῆς (Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς δια-
φαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ
γυναικεία, τὸ πολυσχιδές 13). ἡ ἐμβάς Σικυων-
νία,

*miu[m] affer, et modulationem imprudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec vero necessaria omnino,
et quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit
florida, et candida, de Tarantino textrino, ut cor-
pus perluceat: crepida Attica, et muliebri, illa scis-
B b 4 filis:*

13. πολυσχιδές] Vix dubium, idem esse ge-
nus calceamenti, de qua Pollux 7, 85.
σχισαὶ πολυτελεῖς ὑπόδημα, καὶ θρυπτι-
κόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμα-
ζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ
ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία, τὸ πολυ-
σχιδές· ἡ ἐμβάς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρη-
πίδας et ἐμβάδας vno tempore vt induat
aliquis, non videtur posse fieri: quare pro
ἡ ἐμβάς legendum puto ἡ. Denique πῖλος
intelligo tibialia e lana condensata vel con-
ciliata. Vnice huc facit Pollux. Adscriba-
mus verba 7, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος ἄτως ἐκαλεῖ-
το, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσίν, ὡς δηλοῖ Κρα-
τῖνος ἐν Μαλθακοῖς λέγων, λευκὰς ὑπὸ
ποσίν ἔχων πῖλος. Gesner.

νία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπῃσα, καὶ ἀκό-
λαθοι πολλοί, καὶ βιβλίον αἰεὶ ταῦτα μὲν
αὐτὸν χρὴ συντελεῖν.

Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προΐων, ὅρα καὶ
ἄνκε. καὶ δὴ σοι τὰς νόμους δίδειμι, οἷς χρωμέ-
νόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, εἰδὲ
ἀποσραφήσεται καὶ σκορακιεῖ (14), καθάπερ ἀ-
τέλεσόν τινα καὶ κατάσκοπον τῶν ἀπορρήτων.
Ἄλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι
χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφα τῆς ἀναβολῆς, ἔπει-
τα πεντεκαίδεκά πε, ἢ ἔπλειον γε τῶν εἴκοσιν
Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθέν, καὶ ταῦτα
ἀκρι-

*filis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, et semper
liber. Et haec ipsum se conferre oportet.*

16. Reliqua in via iam inter progrediendum vide
atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus
vientem agnoscat te Rhetorice atque admitte, neque
auersabitur et iubebit facessere, tanquam non ini-
tium et mysteriorum exploratorem. Sed primo
maxima habitus cura habenda est, et decentis ani-
ctus. Deinde quindecim circiter, non plura certe
viginti, Attica nomina undecumque collecta, eaque
diligen-

14. σκορακιεῖ] Quasi tu dicas incoruabis, h. e.
in coruorum praedam cedere iubebit, ira-
cunde reiiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας.
Illustrat Bergler. ad Alciph. p. 177. Gesner.

ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρά ἐπ' αἵματι τῆς
 γλώττης ἔχει, τὸ ἄττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶν,
 καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶσε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ
 ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε
 αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰ μὴ ἀνὸ-
 μοια τέτοις, καὶ ἀσύμφულα καὶ ἀπῶδά. ἡ
 πορφύρα (5) μόνον ἔσω καλὴ, καὶ εὐκνήσῃ κοῦν
 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἡ.

Μετὰ

*Diligenti meditatione comprehensa, in promptu et ex-
 trema lingua habeto, illud ἄττα et κᾶτα et μῶν,
 et ἀμηγέπη, et λῶσε, et similia, et in unaquaque
 oratione, tanquam condimentum illorum adsperge:
 reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia bis, et
 ex alia quasi tribu sint, et ahsona. Purpura modo
 pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus penula
 sit ipsum vestimentum.*

Bb 5

17. Post.

15. ἡ πορφύρα] Nimirum ad clauum illum
 purpureum tunicarum respicit, et ad prae-
 textam togae purpuram, ἢ ἐσθῆτα περι-
 πόρφυρον. Absurdam nempe huius Prae-
 ceptoris orationem sic declarat, vt dicat si-
 milem centoni misero, de leuidensi panno,
 filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
 attexta vel assuta sit purpura. Nempe σισύρας
 nomen non satis definitam habet notionem,
 et ista complecti potest omnia; quod appa-
 ret, si quis conferre velit, quae ad Aristoph.
 Nub. 10. attulit Spanhem. et antiquus Schol.
 ad Eiusd. Ran. 1507. Gesner.

Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπα-
 νιάκας ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα· καὶ ταῦτα συμ-
 φορήσας ἀποτόξευε προχειρίζομενος ἐς τὰς προσ-
 ομιλῶντας. ἔτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς ἀπο-
 βλάφονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήφονται, καὶ
 τὴν παιδείην ὑπὲρ αὐτοὺς. εἰ ἀποσλεγγίσασ-
 θαι (16) μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ
 ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀῤῥαβῶνα
 δὲ προτίμιον, τὸν ὀρθρον δὲ ἀκροκνεΦές· ἐνίοτε
 δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ κακὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα,
 καὶ

17. *Postea abstrusa sunt et peregrina verba, et
 rarerent a veteribus dicta. Atque haec collecta in
 promptu habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum
 loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque ad-
 mirandum hominem putabunt, cuius supra captum
 suum sit eruditio, si ἀποσλεγγίσασθαι dicas pro
 destringi: et pro sole vri εἰληθερεῖσθαι, et arrha-
 bonem, nomines προτίμιον, et diluculum ἀκροκνε-
 Φές. Interdum vero et ipse facies, ac pones rebus,*
 noua

16. ἀποσλεγγίσασθαι] Nisi consultum vide-
 retur in ipsa interpretatione signare voces
 damnatas, possit forte effingendis de Latino
 fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet
 Lucianus. Sic ἀποσλεγγίσασθαι esset de-
 strigilari, εἰληθερεῖσθαι solicalere, προτί-
 μιον proprium, ἀκροκνεΦές summicrepuscu-
 lum, εὐλεξιν benedicum, σοφόνεν doctanimum,
 χειρόσοφον manu doctum. Gesner.

καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινόν, εὐ-
λεξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόναν, τὸν ὀρ-
χητὴν δὲ χειρίσοφον. ὃν σολοικίσῃς δὲ, ἢ βαρ-
βαρίσης, ἐν ἔσω Φάρμακον, ἢ ἀνασχυντία·
καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, ἄτε ὄντος τινός,
ἄτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητῆ, ἢ συγγραφέως,
ὃς ἔτω λέγειν ἐδοκίμαζε σαφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
Φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ
καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μη-
δὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοι-
ρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τὰς
πῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγας, καὶ ἄς Φασιταύ-
τας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισά-
μενος

*nomen et absurda nomina, vocans eum, qui eloquen-
do valet, εὐλεξιν, et prudentem σοφόναν, salta-
torem vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis
verbis peccaueris, vel barbara singula prouleris;
unum sit remedium, imprudentia, ac in promptu sta-
tim nomen, alicuius, qui neque sit, neque fuerit
unquam, poetae, vel solutae orationis scriptoris,
qui ita dicendum probauerit, vir doctus, et linguae
ad summam accuratorem peritus. Verum leges et-
iam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille
Isocrates, aut expers Gratiarum Demosthenes, aut
frigidus Plato, scripsere: sed libros paullo ante no-
stram aetatem editos, et istas quas declamationes vo-
cant, ut comiteatu ab iis instructus habeas, quo in
tempo-*

μενος ἐν καιρῷ καταχρησθαι, καθάπερ ἐκ τα-
μεία προαιρῶν.

Ἐπειδὴν δὲ καὶ δεῖ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες
ὑποβάλλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῷ
λόγῳ, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῇ 17),
λεγέ-

*tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu de-
promas.*

18. *Si vero etiam dicendum sit, et argumenta
quaedam praesentes subiiciant, atque dicendi materi-
em; quaecumque difficilia sunt, facilia dicantur, et*
con-

17. ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῇ] Editi misere hic
corrupti omnes. Quomodo legendum cen-
seam, iam interpretatio indicat, nempe
hunc in modum: Ἄπαντα μὲν, ὅποσα ἂν
ἦ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ —
αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε,
ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα εἴλθῃ. Vi-
deamus de mutationis ratione singulatim.
Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam
excidisse aio εὐχερῇ. Parum nouit genus
hominum, de quo hic sermo, quod non-
dum totum κατὰ γὰρ κάλυψε, qui nesciat,
primam artem esse contemnere, facilia nimis
dicere, quae ipsi nesciant: Postulat hoc sup-
plementum sequens ἐκφραυλιζέσθω. Quam
imperite diuulsa sint αὐτῶν et ἐλομένων,
ita apertum mihi videbatur, vt reuerentia
quadam lectorum nihil ea de re dicendum
putem. Sed admissa semel praua interpun-
ctiōne,

λεγέσθω, καὶ ἐκφραυλίζέσθω, ὡς ἔδδεν ὁλως
 ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελήσας,
 λέγε ὁ, ττικεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτταν ἐλθῇ, μα-
 δέν ἐκείνων ἐπιμεληθεῖς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσπερ
 ἔν καὶ ἔσι πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι,
 καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τῷτο, καὶ τὸ τρίτον μετ'
 ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπρόσθον, πρῶτον λε-
 γέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώ-
 πῳ μὲν ἡ κνημῖς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς.
 πλὴν

*contemnatur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint
 in vero nihil cunctatus dicito, quodcumque tandem
 verbum in linguam venerit, nihil curans ista, ut pri-
 mum, sicut nempe primum est, suo tempore dicas,
 et secundum post hoc, et post illud tertium: sed
 quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita
 usu veniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri.
 Verum*

ctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an
 illo modo huc conueniat, valde dubito;
 μελήσας aptum esse apparet, Rhetor non
 permittit longum deliberandi spatium audito-
 ribus, sed fortiter occupat argumentum, de
 quo ipse mauult dicere. Cui κε in γε muta-
 tum audacius videtur, illum rogo, vti me
 doceat, ecquid possit κε post κεν, proxima
 voci adiectum, orationi addere? Denique
 ῥῆμα esse nominatiuum casum, et ab ἐπὶ
 regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, vt
 ἐπὶ ad γλῶτταν. admoueatur, Gesner.

πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον·
καὶν περὶ ὕβρις αὖτινος, ἥ μοι χεῖρ λέγῃς Ἀθηνησί,
τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τοῖς ἐν Ἐκβατανοῖς λεγέσθω. ἐπὶ
πασι δὲ ὁ Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναγεῖρος, ὧν ἂν
τι ἄνευ γένοιτο· καὶ αἰεὶ ὁ Ἀθῶς πλείσθω, καὶ ὁ
Ἑλλήσποντος περσεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν
Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω,
καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδων
γραμμὰ ἀναγγινώσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμίς, καὶ
τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαί, πολλὰ ταῦτα
καὶ πυκνά, καὶ ἐπίπασα τὰ ὀλίγα ἐκείνα ὀνόματα
ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω, καὶ συνεχὲς τὸ
ἄττα καὶ τὸ δὴπρθεν, καὶν μηδαμῶς αὐτῶν δέη·
καλὰ γάρ ἐσι καὶ εἰκὴ λεγόμενα.

Hy

*Verum insta, et verba continua, et modo ne tace.
Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis,
quae apud Indos aguntur et Ecbatanis, dicantur:
praeter omnia vero Marathon et Cynaegirus, sine
quibus nihil fiat: et semper navigetur Athos, et pe-
dibus transeat Hellepontus, regaturque sol a sa-
gis Persicis, et fugiat Xerxes, et Leonidas in ad-
miratione sit, et legantur sanguineae Oibryadis li-
trae, et audiantur Salamis, et Artemisiam, ac Pla-
taeae. Multa haec sunt et crebra: tum adspersa
pauca illa nomina in summo quasi nascent, et florum
instar praeuiscant: perpetuumque sit illud ἄττα,
aeque δὴπρθεν, licet nusquam illis sit opus: pulchra
enim sunt, etiam cum dicuntur temere.*

19. Si

Ἦν δὲ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάν-
τα ἀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. καὶν ποτε ἀ-
πορήσης πράγματος ὧδικ᾽, τὲς ἀνδρας τὰς δι-
πασὰς ἐνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωμέναι αἴου
τὴν ἀρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν, πολλὰ
καὶ ὁ μηρὸς πατασέσθω, καὶ λαρυγγίζε (18),
καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βαδίζε
μεταφέρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπα-
νοῶσιν, ἀγανάκτει, καὶ λοιδορεῖ αὐτοῖς· ἦν δὲ
ὀρθοὶ ἐσήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν
ἐξοδον

19. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse
videatur, cāntentur omnia et fiant cantilena. Et si
quando non habes, quod cantari oportum sit, appel-
landis, flexa in cantum voce, iudicibus impleam ti-
bi harmoniam existima. Atque illud heci malorum!
frequens esto, et percutiatur femur, tum modulanti
guttare pronuncia, et screatu verba distingue, et
inter agendum fluctuante podice ingredi. Et si te
non laudent, indignator illis, et maledicito: si pro-
dore quodam stenu suspensi, ad abundum parati
affide-

18. λαρυγγίζε] Quod Aeschini obiicit Demo-
sthenes pro Cor. c. 90. repetit Plinius Epist.
4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui-
inum patulumque guttur, quantum potest,
ad pronunciandum adhibet, et inde tanquam
ex ἡχείῳ quodam augere modulationemque
reddere sonum studet. Gesner.

ἔξοδον ἔτομοι, καθέζεσθαι κέλευσε, καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔσω.

Ὅπως δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρξάμενος, ἢ καὶ, καὶ Δίῃ, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ Πυρρᾶς γάμων, ἣν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἣν δὲ καὶ λέγωσί τι, ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ δόξαι δοκῶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βᾶδισμα, καὶ περὶπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σε ἐκείνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδεῶτα ὁρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, ἄχ' ἔξουσιν ὅπως ἀπισήσασιν μηδ' ἔχ' πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις

assidere illos iubet, atque in uniuersum, regnum quorundam exercere.

20. Vt vero vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto initio, aut, per Iouem, & Deucalionis et Pyrrhae nuptiis, si uideretur, ad illum qui nunc est status rerum orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem basitiae quadam reicebunt: si quid uero dicant etiam, inuidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, et uocem, et incessum, et inambulationem, et cantillationem, et crepidam, et illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. In primis

γοῖς ἀγωνισὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχύ
τῷτο, ὃ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαυ-
μα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥσπερ ὅρα μὴποτε γρά-
ψης, ἢ σκεψάμενος παρέλθης. ἔλεγχος γὰρ
σαφὴς ταῦτά γε.

Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν
δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθῶντο σε
καταπεσόμενον, χεῖρα ἐρέγοντες, καὶ παρέχον-
τες εὐρεῖν τὸ λεχθισόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν
ἐπαίνων διαλείμμασι 19). καὶ γὰρ αὖ καὶ τῷδε
μελέ-

*primis vero etiam illa extemporalitas excusationem
non parvam praestat, atque apud populum admira-
tionem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post
aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista
enim aperte deprehendaris.*

21. *Amici autem semper plaudant pedibus, et
mercedem solvant coenarum, si quando labare te sen-
ziant, praebentes manum, et inter moras laudatio-
num inueniendi quid dicas occasionem suppeditantes.*
Nam

19. τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι] *Moras lauda-
tionum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131.*
Illud artificium dissimulandi haesitationem
tanto felicius procedebat nonnunquam, quod
solebant interdum oratores eius notae, quam
describit noster resistere subito, et laudem
silentio poscere, ut ait Fabius l. c. §. 121.
Hac ut ponerem dedi Fabio, e quo illud
etiam πηδάτωσαν explicari potest, cum re-

μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχον οἰκεῖον, καὶ συνή-
δοντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. με-
τὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυφορεῖτωσαν, ἐγ-
κεκαλυμμένον αὐτόν, καὶ περὶ ὧν ἔΦης μεταξὺ
διαλαμβάνοντα. καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμάσια
ὑπὲρ σου λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς
γίγνηται αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ
πρὸς ἓνα ἴσως μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ
τοιαῦτα.

Ὁ δὲ μέγιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμεῖν ἀναγ-
καιοτάτον, ὀλίγου δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων
καταγέλα τῶν λεγόντων, καὶ ἦν μὲν τις καλῶς
εἶπη, ἀλλότρια, καὶ ἄχ' ἑαυτῷ δεκνύειν δεκείτω·

ἦν δὲ

*Nam illud quoque tibi curae fit, chorum tibi cum
viri habere, qui concinat. Haec quidem observanda
tibi in ipsis orationibus. Post ea vero procedentem
te deducant, suo rectum satellitio, et de his, quae
dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obuiam,
admiranda de te dicito, et supra modum te ipse lau-
da, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Pae-
nienfis? Et, Ad unum forte veterum mihi cer-
tamen est? et id genus alia.*

22. *Quod autem maximum, et ad famam paran-
dam in primis necessarium, fere praetermissem.
Quicumque dicunt eos deride. Et si quis bene di-
xerit, aliena, non sua, proferre videatur: si fera-*

tur

• *prehendit 2, 2, 9. assurgendi exsultandique
in laudando licentiam. Gesner.*

ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῆ, πάντα ἔσω ἐπιλήψιμα.
καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ,
ἐπίσημον γάρ· καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξέ-
νον τιναῖ ἐπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρ-
όντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσονται, ὡς ναυ-
τιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ἐνομάτων,
καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. - ἐπισείσης δὲ μὴ
πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γάρ, μηδ' ἀνα-
σῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον· ὑπομει-
δία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνηται μὴ ἀρεσκό-
μενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς 20) δὲ αἱ
ἀφορ-

tur mediocriter, reprehensione digna sint omnia.
In recitationibus ultimus omnium ingredi; facis
enim te conspicuum: et tacentibus omnibus peregrina-
nam quandam laudationem subiicere memento, quae
aures praesentium aduertat et offendant, ut nauseent
omnes ad verborum insolentiam, et aures obturent.
Neque vero manum saepe ad laudandum moueas,
vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte
aut bis ad summum. Subride autem frequenter, et
ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Auscipi-

C c 2

tes

20. ἀμφιλαφεῖς] Et etymon huius nominis
et rem ipsam praeclare explicat *Epiſt.* *Ench.*
c. 65. πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν
μὲν Φορητὴν, τὴν δὲ ἀΦόρητον. Sed pot-
est hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter op-
portunum notare: qui reprehendere volunt,
ansam ubique accipiunt. *Gesner.*

ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα, τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ θάρρειν· ἡ τόλμα γάρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἀκροῖς αἰεὶ τοῖς χεῖλεσι, καὶ Φθόρος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰοίδιμον ἐν βραχεῖ καὶ περίβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.

Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε, καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμματικά ὑποδεικνύειν ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπαδάζεσθαι δοκεῖν.

tes autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Caeterum confidendum est: audacia enim, et impudentia, et mendacium in promptu, et iusiurandum in extremis semper labiis, et invidia contra omnes, et odium, et maledicentia, et calumniae probabiles. Haec celebrem te breui et conspicuum facient. Atque talia sunt quae extra sunt et apparent.

23. *In priuato autem facinora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique etsi non feceris, idque apud omnes dicere, et literulas ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, et hoc agere, ut mulieres studiose videantur te sectari.*

Nam

δοκεῖν. ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τῷτο ἀνοίσχ-
 σιν οἱ πολλοί, ὡς διὰ τῷτό σε καὶ ἄχρι τῆς
 γυναικωνίτιδος εὐδοκιμᾶντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ
 μὴ αἰδεσθῆς, καὶν πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ
 ἐρᾶσθαι δοκοίης· καὶ ταῦτα γενειήτης, ἢ καὶ
 νῆ Δία, Φαλακρὸς ἦδη ὢν. ἀλλ' ἔσωσαν οἱ καὶ
 ἐπὶ τῷτω συνόντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται
 ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῷ τοιέτε πρὸς τὴν
 ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ
 ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστρα
 αἱ γυναῖκες, καὶ λωιδροῦνται περισσῶς, καὶ
 ὑπὲρ τὰς ἀνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοί-
 σεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττῆσθαι χρὴ
 μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα.
 καὶ

*Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent,
 quasi ea causa in ipsa quoque gynaecoonitide gratio-
 sus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi
 pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari vi-
 deare, idque barbarus cum iam sis, aut, ita me
 Iupiter, caluus. Sed sint, qui etiam hac ipsa caus-
 sa semper tecum sint. Si vero non sint, serui certe
 sufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda
 facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impu-
 dentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint
 mulieres, et abunde maledicant ac supra viros. Si
 ergo idem quod illae patiaris, praecelles reliquis.
 Verum etiam pice velli oportet maxime sane per
 omnia; si vero minus, omnino quidem illa. . . Ipsum
 C c 3 vero*

καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ σῶμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως
κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς
τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
ται. δύναται δὲ ἔσολοικίζειν μόνον, ἔδὲ βαρ-
βαρίζειν, ἔδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖ-
σθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ
νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιχα ἦν πρὸς
ἔτω πολλὰς τὰς ἔρωτας μὴ διαρκέσης, πάντα
αὐτῇ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρᾳ 21) γιγνέ-
σθω, καὶ μηδὲν ἀποσρεφέσθω.

Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐμάθης (δύνα-
σαι δὲ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θαρρύνων ἐπ-
αγγέλ-

*vero os tibi ad omnia bict facile, et ministret lin-
gua cum ad sermones, tum ad alia quaecumque pot-
erit. Potest autem non soloecismos tantum commit-
tere aut barbarismos, neque nugari solum, aut
peierare, aut male dicere, aut calumniari ac menti-
ri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, in
primis ad multos adeo amores si non sufficias. Omnia
quidem illa norit, et natiua magis fiat, neque quid-
quam auerfetur.*

24. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes
vero; neque enim quidquam est in illis difficile:
confi-

21. γονιμωτέρᾳ] Illud monemus, etiam apud
Longinum l. 31. γόνιμον esse orationis virtu-
tem, quam forte commodissime expressit
Pearcius, cum *natiuam* reddidit, *fecundam*
sublimizatis alii, alii *puram, genuinam*. Gesner.

αργεῖσθαι καὶ εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ
 ἡμῖν ὁμοιον ἀποτελεσθῆσθαι. τὸ μετὰ τῷ
 το δὲ καὶ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεὶ παρῆσαι
 σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρῶς γὰρ
 ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲν ἀΦανῆς, καὶ ἐδὲ κατὰρῶς
 ἐλευθέρε ἐγενόμην, ὑπὲρ Ἑοῖν καὶ Θυμῶν δεδα-
 λευκότος, μητρὸς δὲ ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίου
 τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν καὶ παντάπασιν ἀδόκι-
 μος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιδαῶ τῷ
 τρέφεσθαι συνῆν τινὶ κηναδαίμονι, καὶ γλίσχρην
 ἔρασῃ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥῶσιν οὖσαν
 κατεΐδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγε-
 νόμην (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ Φῶλη Ἀδράστεια,
 πάντα ἐκεῖνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θρά-
 σος,

confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tem-
 pore optimum te Rhetora et nobis similem redditum
 iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam,
 quot breui bona a Rhetorice adfutura tibi sint. Vi-
 des enim me, qui ignobili patre natus sim, et ne
 pure quidem libero, ut qui ultra Xoin et Tbmuin
 seruietis, matre autem sarcinatrice triuiali. Ipse
 vero qui forma videretur esse non omnino contemnenda,
 primo solorum alimentorum pretio fui cum amazore
 misero atque auaro. Cum autem viderem, banc
 viam essem facillimam, eamque emensus in summo
 iam esse, (Aderant mihi enim, parce cara Adrastea!
 praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confi-
 dentia,

τος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν
 ἐκ ἔτι Ποσειδῶνος ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς
 καὶ Λήδας παισὶν ὀμώνυμος γεγέννημαι· ἔπειτα
 δὲ γραῖ συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζό-
 μην 22) πρὸς αὐτῆς, ἐρᾶν προσποιώμενος γυναι-
 κὸς ἐβδόμημοντάτιδος, τέτταρας ἔτι λοιπὰς
 ὀδόντας ἐχέσης, χρυσίῳ καὶ τέττας ἐνδεδεμένους.
 πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμεν τὸν ἄθλον,
 καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκείνα τὰ ἐκ τῆς σοφῆς Φιλήμα-
 τα, ὑπερήδισά μοι ἐποίει ὀλίμος· εἴτα ὀλίγη
 δεῖν, κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστην,
 εἰ μὴ

*dentia, inscitia, impudentia) primo quidem non
 amplius Porbinus, nominor, sed iam Iouis et Leda
 pueris cognominis factus sum. Deinde adiunxi me
 ad anum mulierem, a qua primum laute alebar,
 amare dum simulo mulierem septuagenariam, dentes
 adhuc quatuor habentem reliquos, auro reuinctos et
 ipsos. Verumtamen paupertatis causa laborem susti-
 nui, cum frigida illa de capulo oscula suauissima
 mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin
 heres constitutus essem, quae habebat, omniam, nisi
 seruus*

22. ἐγαστριζόμεν] Recte Attici Phrynichus, Tho-
 mas Magister, ipse Hesychius, ac Suidas
 aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον
 τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορένυσθαι,
 χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic cer-
 te hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam
 licentiam reprehendit. Gesner.

εἰ μὴ κατάρκτος τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς Φάρμακον εἶην ἐπ' αὐτὴν ἐωνημένος.

Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως ἔδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδίδας τὰ πολλὰ, καὶ τὰς δικάζας τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνῶμενος. καὶ ἡττῶμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοίνικες 23) δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐξεφανωμένοι· τέτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσυχεῖς χρῶμαι τοῖς δέλεασι. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναι μὲ ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τῶ τρό-
πε,

feruus execrabilis indicasset; venenum a me, quod illi darem, esse emrum.

25. Praeceptus igitur eiectus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhetor esse videor, et in iudiciis probandum me praebeo, praeuaricans saepe, et iudicum corruptionem imprudentibus pollicens. Ex plerumque caussa equidem cado: sed palmae tamen in ianua virides, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca vitor. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum
Cc 5 peruer-

23. οἱ Φοίνικες] De palmis ad ianuas Rhetorum et caussidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐξεφανωμένη, vt ad θύραν referatur: sed necesse non est. Gesner.

πε, καὶ πολὺ πρότερον 24) τῶν λόγων, καὶ τὸ δεικνυσθαι τῷ δακτύλῳ τῆτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ἔ μικρὸν ἔμοιγε δοκεῖ. ταῦτά σοι παρανῶ, νῆ τὴν πάνδημον 25), πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν ἑμαυτῷ ἔ μικρὰν ἐπισπασάμενος.

Εἶεν· ὁ μὲν γεννάδας εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρῆναι νόμιζε οἷπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν.
καὶ

peruersitatem, et prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non paruuni mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione, gratiam mihi non paruam conciliaui.

26. *Sint ista satis! Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moueare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio defide-*

24. καὶ πολὺ πρότερον] Repeto ἀπὸ τῆ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitium hominis norunt, odio tantum illum habent ob orationis peruersitatem, cum primum audiere. *Gesner.*

25. τὴν πάνδημον] Hic *Venerem* Deam quidem intelligi notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem vniuersam suam nationem orator adipiscitur. *Gesner.*

καὶ ἔδέν σε κωλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔντε
τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθε-
σιν εὐδοκίμεῖν, καὶ ἐπέραςεν εἶναι, καὶ γαμεῖν
καὶ γράων τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέ-
της καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν
Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τῷ Πλάτωνος ἐκείνο πτηνὸν
ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν
περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός·
ἐγὼ δὲ (ἀγεννῆς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκζησομαι
ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ Ῥητορικῇ ἐπι-
πολάζων, ἀσύμβολος 26) ὧν πρὸς αὐτὴν τὰ
ὑμέτε-

fiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo
minus legi illi obsecutus cum in iudiciis vincas,
tum bene audias apud multitudinem, et amabi-
lis sis, ducasque non anum quandam comicam,
vt tuus ille legislator et magister, sed mulierem
pulcherrimam Rhetoricen, adeo vt magis te deceat
de te dicere, te Platonis illo volucris curru ve-
ctum ferri, quam ipsum de Ioue dicere decuit.
Ego vero, ignauus enim et timidus sum, de via
vobis decedam, et desinam Rhetoricen sectari,
qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris vti non
possim.

26. ἀσύμβολος] Versionem Gesneri ad vul-
gatum ἀσύμβολος esse factum, quilibet vi-
det; sed alterum potius esse credens, iam
verterem: qui vestra ad illam spectata, (i. e.
cum illa) conciliare nequeam. ἀσύμβολος enim
αὐτοβλάβος coniicio, hic est, qui conie-
ctura

ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι. ὥς ἐ ἀνο-
μιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον
τῷτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κε-
κρατήκατε, ὠκύτεροι Φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥά-
σῃν καὶ πρᾶνῃ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

possim. Vel potius iam desii. Itaque sine pul-
uere praedicandos vos atque admirandos praebe-
te, illud solum recordati, non celeritate vos ve-
stra vicisse, qui velociores iudicati sitis, verum
quod facillimam et declivem viam elegistis.

εἴτῃ ἀδσεῖν οὐ δύναται; καὶ ἔστιν ἂν καλόν, εἰ μόνον
τοῦτο ποιεῖται, ἀλλὰ καὶ ἀδσεῖν, ὡς ἔστιν ἐν τῇ
αὐτῇ καὶ ὑμέτερα κατασκευῆσαι δύναται; ἵνα
ἀδσεῖν ὅτι οὐ δύναται. *Reiz.*

Φιλοψευδής, ἢ ἀπιστῶν.

Τυχιάδης καὶ Φιλοκλῆς.

ΤΥΧ. Ἐχεις μοι, ὦ Φιλοκλῆς, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τέτό ἐστιν, ὃ τὰς πολλὰς εἰς ἐπιθυμίαν τῷ ψεύδεσθαι προάγεται, ὥς αὐτὰς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιῶσι μάλιστα προσέχειν τὸν νῦν; ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδη, ἐστίν, ἃ τὰς ἀνθρώπους ἐνίοις ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὰ χρήσιμον ἀποβλέποντας. ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, Φασίν, ἃ δὲ περὶ τέτων ἡράμην, ὅποσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαρὲν ἔτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίαντινές αὐτῶν

Philopseudes, siue incredulus.

Tychiades ac Philocles.

TYCH. Potestne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant? PHIL. Multa sunt, Tychiades, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu. TYCH. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel

τῶν ἄξιοι, ὅπόσοι ἢ πολέμους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιᾷτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δαινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν, τὴν τε αὐτῆ ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόσον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὧς ἄρισε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἀνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλὰ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' ἑδαιμιᾶς προφάσει ἀναγκαίᾳ. τέττες ἐν ἐθέλω εἰδέναι, τί νος ἀγαθὸν τέτο ποιῶσιν.

ΦΙΛ. Ἡ καὶ κατανενόημας ἤδη τινὰς τοιᾶντας, οἷς ἔμφυτος ἔρως ἔστος ἐστὶ πρὸς τὸ ψεῦδος; ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιᾶστοι. ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναί τῃ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε
τὸ

hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis vsi sunt, qualia etiam Vlysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico; vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, et nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

2. PHIL. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii? TYCH. Et plurimi quidem sunt tales. PHIL. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod
pessi-

τὸ χεῖρισεν ἀντὶ τῷ βελτίστου προαιρούνται;
 ΤΥΧ. Οὐδὲν τῷτο· ἐπεὶ πολλὰς ἂν ἐγὼ σοι
 δείξαιμι, συνετὰς τὰλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυ-
 μαστὰς, ἃκ οἶδ' ὅπως ἐαλωκότας 1) τῷτῳ τῷ
 κακῷ, καὶ Φίλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με,
 εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαί-
 ρουσιν αὐτὰς τε καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας ἐξαπα-
 τῶντες. ἐκείνας μὲν γὰρ τὰς παλαιὰς πρὸ ἐμῆ
 σε χρὴ εἰδέναί, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν
 Κνίδιον, καὶ πρὸ τέτων, τὰς ποιητὰς, καὶ τὸν
 Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ
 τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπα-
 τῶν

peffimum est pro optimo eligunt? TYCH. Hoc
 nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi osten-
 derim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia,
 nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum
 studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri,
 optimi *reliqua* omnia, tamen gaudent seque et
 illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim
 antiquos prius quam ego, ut noueris, oportet,
 Herodotum, et Ctesiam Cnidium, et ante hos,
 poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberr-
 mos, scripto vsos mendacio, adeo ut non mo-
 do,

1. ἐαλωκότας] Hoc exemplum *Iensius* ad Ty-
 ran. c. 12. adlegat, quo probet hoc particip.
 actiuum, aequae ac ἀλὰς valere passiuē. Re-
 cte; et quidem perpetuo apud alios etiam,
 vid. *Bud. Comment. L. Gr. et Scheidii Ind.*
Herodiani. Reitz.

τᾶν τὰς τότε ἀκρόντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις
 ἡμῶν διῖκνῃσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν
 καλλίσοις ἔπεσι καὶ μέτροις Φυλαττόμενον. ἐμοὶ
 γὰρ πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅπο-
 ταν ἔρην τομῇν, καὶ Προμηθεῶς δεσμὰ διηγῶν-
 ται, καὶ Γιγάντων ἐπανάσασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδᾳ
 πᾶσαν τρεχυδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος
 ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις ἐς ὄρνεον ἢ
 ἐς ἄρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγᾶσας, καὶ Χιμαί-
 ρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ἕσα τοιαῦ-
 τα, πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ τεράσια μυθίδια, παί-
 δων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμῶ 2) καὶ
 τὴν Λάμιαν δεδιότων.

Καί-

do, qui tum erant, auditores suos deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam verbis, versibusque pulcherrimis commendatum, peruenit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promethei enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum tragoediam, et ut propter amorem Iupiter sit taurus vel cycnus factus, et ut ex muliere in auem aut vrsam aliqua mutata sit. Ad haec vero Pegafos, et Chimaeras, et Gorgones, et Cyclopes, et quae sunt ex eo genere, absurdae omnino et portentosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Laruam Lamiamque metuunt.

3. Quam-

2. τὴν Μορμῶ] Μορμῶ, ἕς [μορμῶν, ὄνος
 laruam

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ
 δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ
 δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς ἔ γελοῖον; εἰ Κρήτες
 μὲν τῷ Διὸς τάφον δεικνύοντες αἰ αἰσχύνονται,
 Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδο-
 θῆναί Φασι, καὶ τὰς πρώτας ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πο-
 λὺ σεμνότερον ἔτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ Ὀφείως
 ὀδόντων, Σπαρτίας τινὰς ἀναβιβλασσημένα διη-
 γῶνται. ὅς δ' ἐν ταῦτα καταγέλασα ὄντα,
 μὴ οἶηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἀν' ἐξε-
 τάζων ταῦτα, Κοροίβη τινὸς, ἢ Μαργίτη νο-
 μίζοι

3. Quamquam poëtarum forte tolerabilia fue-
 rint mendacia. Quod vero iam ciuitates et gentes
 multae, communiter, et publice, mentiuntur,
 qui non ridiculum? Si Cretenses Iouis sepulcrum
 ostendentes non etubescunt, Athenienses vero
 Erichthonium de terra exstitisse aiunt, primos-
 que homines, olerum iuxta, de Attico solo ena-
 tos: multo hi quidem speciosius quam Thebani,
 qui de serpentis dentibus Spartos (*saturos*) quos-
 dam germinasse narrant. Si quis vero haec tam
 ridicula non putet vera esse, sed, iis prudenter
 examinatis, Coroebi cuiusdam aut Margitae iu-
 dicet,

laruam esse, pueris terrendis confictam a
 nutricibus, vnde μορμολύττην est, et μορ-
 μολίμειον, peruulgatum est. Gesner.

μῖζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάττει
διὰ τῷ αἴερος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνη
ἦκεν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ
Ὀρεΐθυϊαν ὑπὸ τῷ Βορέᾳ ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς
ἕτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, ἅττω προ-
δύλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς πο-
σῆτον ἐπιπρατεῖ τὸ ψῦδος.

ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὧ Τυχιάδῃ, καὶ
αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνουσιν· ἂν. οἱ μὲν
τὸ ἐκ τῷ μύθῳ τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγ-
καταμιγνύντες τῇ γραφῇ, ἔπερ μάλιστα δέον-
ται πρὸς τὰς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θη-
βαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀποφαί-
νονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιχέων. εἰ γὰρ τις
ἀφ' ἑ-

dicet, credere, aut Triptolemum per aëra vectum
alatis draconibus, aut Panem venisse ex Arcadia
auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea
Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet,
qui manifestis adeo et veris rebus fidem neget.
Eo usque mendacium inualuit.

4. PHIL. Sed poëtae, Tychiade, et ciuitates
veniam consequantur; alteri suauitatem ex fabu-
lis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptio-
ni admiscentes, qua scilicet maxime, ad audito-
res suos opus habent: Athenienses vero ac Theba-
ni, et si qui alii, augustiores talibus commentis
reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulo-

ἔφελον τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος
ἔδδεν ἂν κωλύσει λιμὴν τὰς περιηγητὰς αὐτῶν
διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμίσθι τῶν ξένων τὰ ληθῆς
ἀκούειν ἐδελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἐνεκα
ποταύτης αἰτίας ὁμῶς χαίροντες τῷ ψεύσματι,
παγγέλοιοι εὐκότως δοκοῖεν ἂν.

ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους
ἤκω σοι τῆ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώ-
δη ἀκέσας· μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπινῶν
ψυχόμην, ἔ φέρων τῆ πράγματος τὴν ὑπερβο-
λὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑριννύες ἐξήλασαν, πολ-
λὰ τεράσια καὶ ἀλλότιστα διεξιόντες. ΦΙΛ. Καί-
τοι, ὦ Τυχιάδην, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ
καὶ ἐδεῖς ἂν ἐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, ἔτω
βαθύν

fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum mon-
stratores perire, cum ne gratis quidem hospites
audire verum velint. At qui nulla tali causa
inducti tamen gaudent mendacio, illi merito pla-
ne videantur ridiculi.

5. TYCH. Recte istuc dicis. Ego enim ab
Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, ubi incredi-
bilibus multis et fabulosis auditis; vel potius in
media eorum enarratione, discessi, qui ferre
egressam modum licentiam non possem. Sed
tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo por-
tentosa multa et absurda enarrante. PHIL. At
qui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
quisquam temere crediderit, illum, qui proli-

βαδὺν πώγωνα καθεμένος, ἐξηκοντῆτος αἰτῆς,
 ἔτι καὶ Φιλοσοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομεί-
 νειεν ἂν καὶ ἄλλα τινὸς ψευδομένῃ ἀκῆσαι παρ-
 ὼν, ἔχ' ὅπως αὐτὸς τι τολμῆσαι τοιᾶτον. ΤΥΧ.
 Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
 δὲ αὐτὰ ἐπισώσατο, ὥς δὲ καὶ ἐπώμυντο τοῖς
 πλείστοις, παρασησάμενος τὰ παιδία, ὥς με
 καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, σκοπίλα ἐνοεῖν.
 ἄρτι μὲν ὥς μεμῆνοι, καὶ ἔξω εἶη τ' ἡ καθεστηκό-
 τος, ἄρτι δὲ ὥς γῆς ὢν, ἄρα τασάταν χρόνον
 ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθη-
 κόν· περιεβάλλων, ἔτως ἄτοπα διηγείτο. ΦΙΛ.
 Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑσίας, ὦ Τυχιάδῃ; ἐδῶ-
 λω

xam adeo barbam submiserit, hominem sexage-
 narium, et in Philosophia diu versatum, vel su-
 stinere posse, ut audiat alium se praesente men-
 tientem, nedum ut ipse tale quid audeat. TYCH.
 Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
 fidem illis facere studuerit, quomodo desierae-
 rat ad pleraque, pueros etiam suos (*per quorum*
caput iuraret) interponens, ut etiam vultu in il-
 lum defixo varia cogitarem; iam quidem furere
 hominem, et mente non constare; nunc, impo-
 storem esse ac tamdiu me fugisse, qui leonina pel-
 le simium tegeret ridiculum; adeo absurda narra-
 bat. PHIL. Quaeenam ista? per ego te Vestam
 rogo,

λαοὺ γὰρ εἰδέναι ἦν τινὰ τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τη-
λίκῃ τῷ πώγωνι ἐσκεπεν.

TEX. Εἶπα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλης,
φοιτᾶν πρὸς αὐτόν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχο-
λὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι
δοκῶντες (ἐταῖρος δὲ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκῆσας
παρὰ τῇ παιδὲς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθον ἀπέλ-
θοι, νοσῶντα ἐπισκεψόμενος β), ἀμφοῖν ἐνεκα,
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενσίμῳ, κομψίνον
ἴδοιμι (ἡγησάμην γὰρ ὡς νοσοῖ) παραγίγνομαι
πρὸς αὐτόν· εὗρισκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντι-
χον ἐν ἔτι (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλέγον
προσέ-

xogo, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub-
tanta barba tegat vanitatem.

6. TYCH. Solebam etiam alias, Philocles,
ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie
vero cum Leonticho conuento mihi opus esset,
qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab
eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegro-
tantes videret; utriusque causa, ut nempe et
Leontichum convenirem, et viderem ipsum,
ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leonti-
chium quidem non amplius ibi inuenio, qui paul-
lo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios fre-

Dd 3

quen-

3. νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος] ἐπισκέψασθαι
proprie esse inuisere aegros, docet *Elfner*.
ad *Matth.* 25, 36. ἡσθένῃσα, καὶ ἐπισκέ-
ψασθὲς με. *Reitz.*

προξέληλυθώς) ἄλλας δὲ συχνὰς ἐν αἷς Κλεό-
 δημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δι-
 νομάχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων οἶσθα τὸν ἐπὶ
 τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοτά-
 τως μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμη
 τῶ ἀνδρός, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφθεῖναι δυνά-
 μειον. ἐρῶς οἷος ἄνδρας σοι Φημί, πανσόφας
 καὶ παναρέτας, ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ
 ἐνάσης προακρέσεως, αἰδεσίμας ἅπαντας, καὶ
 μονοειχί φοβερὰς τὴν πρόσωπον. ἔτι καὶ ὁ ἰα-
 τρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, σίμαι,
 τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥῶτον ἔδοκει ἤδη ἔχειν
 ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν.
 τὸ ρεῦμα γὰρ, ἐς τὰς πόδας αὐτοῖς αὐτῷ κατε-
 ληλύθει. καθέζεσθαι ἔν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλί-
 νῃ ὁ

quentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus,
 et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illam
 qui Platoniarum disputationum causa admirati-
 onem esse postulat, tanquam qui solus accurate
 sententiam viri perceperit, et interpretari possit
 aliis. Vides, quos tibi viros narrem sapientia
 omni et virtute praeditos, quodque caput rei est,
 de vnaquaque secta, venerabiles omnes, ac tan-
 tum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero
 aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto,
 aduocatus. Ac iam mollius videbatur habere
 Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio
 enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur
 assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates,
 sub-

νη δ' Εὐκράτης ἐπέλευεν, ἡρέμα ἐγκλίνας τῇ Φω-
τῇ ἐξ τοῦ ἀσθενικοῦ, ὅποτε εἶδ' με, καίτοι βοῶν-
τος αὐτῆ καὶ διατεινομένης, τέ μεταξὺ εἰσιὼν
ἐπήκον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύ-
σαιμι τῶν ποδῶν αὐτῆς, ἀπολογησάμενος τὰ
συνῆδη ταῦτα, ὡς ἀγνοῆσαιμι νοσῆντα, καὶ ὡς
ἐπεὶ ἔμαθόν, δρομαῖος ἔλθαιμι, ἐκασθεζόμεν
πλησίον.

Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τῆ νοσήματος
τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διαξ-
ιόντες, ἐτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἑκάστος ὑπο-
βάλλοντες. ὃ γὰρ Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησὶ,
τῇ ἀριστερῇ τις ἀναλόμενος χαμέθαι τὸν ὀδόντα
τῆς μυγᾶλης, οὕτω Φονευθείσης, ὡς προῖπον,
ἐνδῆ-

submissa paululum ad infirmitatem significandam
voce, cum me vidisset, quamquam clamantem
illum, et contenta voce aliquid dicentem, in ipso
ingressu audirem. Et ego summa cautione adhi-
bita, ne forte pedes illius attingerem, excusatio-
ne illa vulgari prolata, me morbum ipsius igno-
rasse, audito autem, cursim statim venisse, pro-
pe illum assedi.

7. Illi forte iam de morbo partim dixerant, par-
tim adhuc disputabant, insuper vero etiam cura-
tiones unusquisque nonnullas subiiciebant. Nam
Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis hu-
mi tollat dentem mustelæ, ita uti dixi interfectæ,

ἐκδήσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρύντος,
 εἴτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται
 τὸ ἀλγος. καὶ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμα-
 χος, ἐγὼ ἤμας ἐλάφῃ δὲ θηλείας, ἔτι παρ-
 θένῃ καὶ ἀβάτῃ· καὶ τὸ πρῶτον ἄτω πιθανώ-
 τερον· ὡκὺ γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα
 ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἀλκιμος μὲν, καὶ τὸ
 λίπος αὐτῆς, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες
 ἐκ τῆς πύργανος αἱ ὀρθαί, μεγάλα δύναιτο, εἰ
 τις ἐπίσταντά αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας
 ἐπώδης ἐκάσῃ. ποδῶν δὲ ἴσιν ἥμισυ ἐπαγγέ-
 λεται. καὶ αὐτὸς, ἡδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ἄτω πάλ-
 λου ἐγίγνωσκον ἐλάφῃ χρῆσθαι τὸ δέρμα εἶναι 4),
 διότι

*et excoriati modo leonis pelle deliget, ac deinde cir-
 cumponat cruribus; statim cessat dolor. Non leoni-
 na, inquit Dinomachus, audiuī equidem; sed cer-
 vae virginis et nondum initae: et probabilior fides
 est: celere enim cerva et robustum maxime pedibus.
 Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et ma-
 nus dextra, et pili de barba recti, multum valeant,
 si quis cum suo quodque carmine adhibere possit.
 Pedum vero curatorem minime promittit. Ipse quo-
 que, inquit Cleodemus, ita olim putabam; cervae
 oportere pellem esse, propterea quod velox cerva.*
 Sed

4. χρῆσθαι — εἶναι] Nonnihil incommodi prae-
 ferunt hi infinitivi; verum quia recte ἐστὶ
 χρῆσθαι licet καὶ, vel utendum est, dicitur; non
 offen-

διότι ὠκύ ἔλαφος. ἑναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σα-
φὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέ-
ρας εἶναι τῶν ἐλάφων τὰς λέοντας. ἀμέλει,
ἔφη, καὶ αἰγῶσιν αὐτὰς διώκοντας. ἐπήγεσαν
οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τῷ Λίβυος.

Εγὼ δὲ, οἶσθε γάρ, ἔφη, ἐπιδαῖς τισὶ
τὰ τοιαῦτα πᾶνέσθαι, ἢ τοῖς ἐξωθεν παρὰ
τῆμασι, τῷ κακῷ ἐνδοῦ διατρίβοντες; ἐγέλω-
σαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μὲ, καὶ ὁμολοῖ ἡδὴν κατεγνώ-
κότες μὲ πολλὴν τὴν ἀνοίαν, ἐπεὶ μὴ ἐπιστάμεθα
τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν ἔδοις φρονῶν
ἀντεῖποι, μὴ ἔχῃ ἔτιως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς

Ἄντι-

*Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me do-
cuit, cum diceret, velociore esse leones ceruis. Ni-
mirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset.*

3. At ego, Putatis enim, dicebam, incantatio-
nibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra ap-
penfis, cum tamen intus habitet malum? Ridebant
in hoc sermone meo, ac manifestum erat con-
demnari ab illis multam meam incertitiam, quando
nescirem, quae essent manifestissima, ac de qui-
bus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se
haberent. Verumtamen Antigonus Medicus vi-

D d 5

deba-

offendet peritum, vtrumque infinite, vt
structura postulabat, efferrī. Reitz.

Ἀντίγονος ἰδόναι μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσῃ με·
 πάλαι γὰρ ἠμαλῆτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ
 Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἷνε τε παραγγέλ-
 λων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτέεσθαι, καὶ
 ὅλως ὑφαίρειν τῷ τόνῳ 5). ὁ γὰρ Κλεόδημος,
 ὑπομειδιπὼν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ;
 ἀπίστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιαύτων γί-
 γνεσθαι τινας ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἐμοὶ
 γὰρ ἢ ὃ ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν ρῖνάν κορύζης με-
 σθὲς εἶην, οἷς πιστεύσῃν τὰ ἔξω καὶ μακρὸν κοινω-
 νῆντα

debatur delectari mea interrogatione, olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua
 afferre vellet, Eucrati, et vino illum abstinere
 iubens, et vesci oleribus, et in vniuersum de
 contentione remittere. Cleodemus ergo subri-
 dens, *Quid ais*, inquit, *Tychiade? Incredibile*
tibi videtur, quasdam existere e talibus utilitates
ad morbos? Mihi vero, inquam; *nisi omnino pi-*
uita plenus mihi sit nasus, ut credam, externa,
 et

5. ὑφαίρειν τῷ τόνῳ] Videtur exprobrare ta-
 cite Eucrati intemperantiam, vt circa vinum
 et carnes, sic etiam circa res venereas,
 quorsum τόνον hic respicere suspicor, licet
 generalius nomen ad omnem contentionem
 vehementiorem pertinere non ignorem.
Gesner.

πάντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγείρει τὰ νοσήματα με-
τὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γρηγορίας τινὸς ἐνο-
εργεῖν, καὶ τὴν ἰάσιν ἐπιπέμπειν προσαρτέμε-
να. τὸ δ' ἐκ αὐτοῦ γένητο, καὶ ἦν ἐς τὰ Νημεῖα
λέοντος τὸ δέσμα ἐνδύσθαι τῆς ἑσπαιίδου ὅλας μὴ
γυῖας. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν πόνον λένοντα εἶδον πολλὰ
καὶ χλωμαίνοντα ὑπὲρ ἀλγηδόνων, ἐν ἀσκήσει καὶ
αὐτῷ δέσματι.

Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη δ' Ἀσινόμαχος, εἴ
καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ ἐμέλησθαι σοὶ ἐκμαθεῖν, ὅν
τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, καὶ τὰ προφανέστατα
αὐτὰ παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρε-
τῶν τὰς ἀποτομὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς κατα-
στροφὰς.

et quae nihil communicent cum internis rebus, mor-
bos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dici-
tis, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si
appendantur, immittere? Enimvero hoc non con-
gerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sex-
decim rotas mustelas deligeret. Ego enim leonem ip-
sum saepe claudicantem prae dolore in integra sua
pelle vidi.

9. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus,
neque talia discere curasti, quemadmodum, cum
morbis adbibentur, profint: ac videris mihi ne ma-
nifestissima quidem ista recipere, febrium intermit-
tentium depulsiōnes, et serpentium mulcedines, et
tumo-

Θέλεις, καὶ Βεβώνων ἰώσεις, καὶ τὰλλα ὀπεί-
σαι καὶ αἱ γράες ἤδη ποιῶσιν. εἰ δὲ εἰσεῖνα γί-
γνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε ἔχει ταῦτα οἴησιν
γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ'
ἐγὼ, ξυμπεράνῃ, ᾧ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φα-
αῖν, κικέρει, τὸν ἥλον. εἰδὲ γὰρ ἃ Φῆς, ταῦ-
τα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνώμενα
ἦν γὰρ μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον
διότι Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τῷ τε πυρετῷ, καὶ
τῷ αἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ
ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τῆτο ἐκ τῷ βεβώ-
νῳ δραπέτευοντος, ἔτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λε-
γόμενά εἰσι.

Σὺ μοι δοκεῖς, ἦδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοι-
μῦθα λέγων, εἰδὲ θεὸς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶει
τάς

tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae
iam et anus faciunt? Si vero illa fiunt omnia, quid-
ni et ista putabis fieri a similibus? Ea quae non
consequuntur, inquam, concludis, Dinomache, et
clauo, quod aiunt, clauum eiicis. Neque enim,
quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Ni-
si enim prius eo conuersa disputatione persuaferis,
quomodo fieri ista possint, metiente febris aut tu-
more, vel diuinum nomen, vel sermonem Barbari-
sum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc
quae dicis aniles sunt fabulae.

10. Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui
dicas, neque Deos credere, si quidem non putas fie-

τάς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γί-
γνεσθαι. τῆτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, αἱ
ἄριστε· κωλύει γὰρ ἕδεν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως
τὰ τοιαῦτα ψευδῇ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεὸς σέ-
βω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἃ εὖ ποιᾶσι τὰς
κάμνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνι-
στάντες. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖ-
δες αὐτοῦ, ἥπια Φάρμακα πάσσοντες, ἐθερά-
πουν τὰς νοσῶντας, καὶ λέοντας καὶ μυγᾶλας
περιάπτοντες.

Ἐὰ τῆτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμά-
σιόν τι διηγῆσάμαι. ἦν μὲν ἐγὼ μισθᾶκιον ἔτη
ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δὲ
τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαυ τὸν ἀμπελαργόν,
ἔρξαι

vi posse, ut per diuina nomina sanationes contin-
gant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vlti-
time. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, ta-
men talia esse mendacia. Ego vero et colo Deos, et
curationes illorum video, et quae bene faciant lu-
borantibus, quos medicamentorum et medicinae ope-
ra restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii,
medicamentis bonis miscendis sanabant aegrotos,
non leonibus mustelisque alligandis.

II. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile
quiddam vobis enarrabo. Adolescentulus eram cir-
ca quatuor et decem fere annos. Venit autem ali-
quis patri nuntians, Midam virginem, robustam
caete-

ἐρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκίτην, καὶ ἐργαταῖον,
 ὡμφί πληθεύσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐσχίοντος θηχθέν-
 τα, κείσθαι ἤδη βεσηκότα τὸ σκέλος. ἀναδέν-
 τι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι πε-
 ριπλέκοντι, προσεर्πύσαν τὸ θηρόν, δακτεῖν κα-
 τὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι,
 καὶ κωταδύνααι αὐδῆς ἐς τὸν Φωλῆον, τὸν δὲ οἰ-
 μῶζεν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγυδόνων. ταῦτά
 τε εὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαυ ἐρωῶμεν
 αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδῶλων προσ-
 νομιζομένον, ὅλον ὠδηκότα, πελιδνόν, μαιδῶν-
 τα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλόνον ἐπὶ ἐμπνέοντα. λε-
 λυπημένον δὲ τῷ πατρὶ, τῶν Φύλων τις παρῶν,
 Θάρρην, ἔφη, ὅγῳ γὰρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον
 σὺν Χαλδαίων, ὡς Φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰά-
 σεται

caetera ferunt, et efficacem, pleno foro a serpente
 morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti
 enim palmites, et palis applicanti, adrepentem vipe-
 ram, morsu apprehensisse pollicem; ac subito suam rur-
 sus cauernam subiisse; illum vero plorare, qui peri-
 ret doloribus. Haec igitur nunciabantur: ac Mi-
 dam videbamus ipsum in grabato adferri a conser-
 vis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescen-
 tem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spiran-
 tem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui
 forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim
 tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos
 vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et

σεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρέβω λέ-
γων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μί-
δαν, ἐπὶ δὲ τινὶ ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τῆς σώμα-
τος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας
παρθένῃ λίθου ἀπὸ τῆς σήλης ἐκκόψας. καὶ
τῆτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς
ἀράμενος τὸν σκύμποδα, ἐφ' ᾧ ἐνεκόμιστο, ὥχε-
το ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιδών. τοσῶτον ἢ ἐπὶ δὴ ἐδυ-
κήθη, καὶ ἐς σήλῃτης ἐκείνος λίθος.

Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θαυπέσια, ὡς ἀλη-
θῆς. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν
ἱερατικά τινα ἐν βίβλῃ παλαιᾷς ὀνόματα ἐπτά,
θεῖω καὶ δοιδὶ καταγνίσας τὸν τόπον, περιελ-
θὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρεκατὰ ἐν τῇς
τῶν

ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, re-
stituit Midam, carmine quodam eiiciens de corpore
venenum, cum alligasset insuper pedi illius lapidem,
quem de columella sepulchrali virginis defunctae exci-
derat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quam-
quam ipse Midas, sublato in quo portatus fuerat
grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud
valuit et ille lapis de sepulchro.

12. At ille alia quoque patrauit vere diuina. In
prædium enim cum abiisset, mane, pronuncians ex
veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sul-
pbur et facem tribus circuitibus lustrato, quotquot
intra fines illos fuerant serpentes eiecit. Veniebant
igitur

τῶν ὄρων. ἦκον ἔν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν
ἐπωδὴν ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι,
καὶ κέρασαι, καὶ ἀκοντίαι, Φρυνοί τε, καὶ Φύ-
σαλσι· ἐλείπετο δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ
ἡγήρως, οἶμαι, ἐξεργύσαι μὴ δυνάμενος, παρα-
κῆσας τῷ προσάγματος· ὁ δὲ μάγος, ἔκ ἔφη
παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν ὄφεων τὸν
νεώτατον χειροτόνησας, πρεσβυτὴν ἐπεμψεν
ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε καὶ κείνος.
ἐπεὶ δὲ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βα-
βυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαν-
τα ὑπὸ τῷ Φυσήματι, ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν.

Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφεις, ὁ πρεσ-
βυτῆς ὄνός, ἄρα καὶ ἐχειραγωγήει τὸν δράκοντα
ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεί-
νος,

igitur velut tracti ad incantationem angues multi et
aspides, et viperae, ac cerastrae, et iaculi, et rube-
rae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui
prae senio, arbitror, non poterat erepere, ac pro-
pterea dicto audiens non fuerat. At Magnus negat
omnes adesse, atque unum serpentium minimum na-
tu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit
paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent,
afflavit illos Babylonius: at illi confestim ab illo
ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt.

13. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille
legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem,
vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingre-
dieba-

νος, ἐπεσηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεό-
 δημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σε πά-
 λαι τὰ τοιαῦτα (οἴμην γὰρ ἔδει λόγῳ δυνατόν
 γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) ὁμῶς ὅτε τὸ πρῶ-
 τον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον. (ἐξ
 Ὑπερβορέων δὲ ἦν ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ
 ἐνκηθήην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιῆν
 αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τῆ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας
 ἔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς
 διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα,
 ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετό-
 μενον, ἢ ἐπὶ τῆ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα,
 ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μά-
 λιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ
 ταῦτα,

*diebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit:
 ego vero et ipse magis etiam quam tu incredulus
 circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse
 putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volan-
 tem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dicti-
 tabat ex Hyperboreis, credidi, et diu reluctatus
 tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem,
 qui viderem illum, sudo die, per cœrem ferri, su-
 per aqua incedere, per ignem transire otiose et gra-
 datim. Tu hæc, inquam ego, vidisti, Hyperba-
 reum hominem volare, et super aqua incedere? Ego
 vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut
 plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid
 Luc. Op. T. VI. E e dicere*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο,
ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ
νεκρὰς ἐώλας ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν
ἐναργῆ παριστάς, καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν.

Ἐγὼ γὰρ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα
ὑπ' αὐτῆς ἐν Γλαυκίᾳ τῇ Ἀλεξικλέᾳ. ἄρτι γάρ
ὁ Γλαυκίας, τῆς πατρὸς ἀποθανόντος, παραλα-
βὼν τὴν ἐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέ-
της θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς
τὰς λόγους· καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνος ἀπησχό-
λησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τῆς Περιπάτε-
ς ἠπίστατο· ὅς καὶ ὀκτωκαιδεκάτης ὢν, ἀνέλυε
καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέ-
λος· ἀμνηχανὼν δὲ ὁμῶς τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ
πάν.

*dicere opus est, quae ostendit, immittendis amori-
bus, daemonibus euocandis, mortuis veteribus reuo-
candis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac
detrahenda Luna.*

14. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo
fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum
patre vix mortuo adiisset hereditatem, amore captus
est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philoso-
phiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum
detinuisset, omnia iam Peripateticæ scholæ placita
didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens iam
analyti uteretur, et acroamaticos de natura libros
ad finem usque pertractasset. Attamen consilii cir-
ca suum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego
vero,

πάν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, δοδάσκαλον ἔντα,
τὸν Ἵπερβόρεον ἐκείνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν;
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα. (ἔδει
γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκκαίδεκα
δὲ εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τη-
ρήσας τὴν σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ
τοιαῦτα τελεσιγρῆται) βόθρον τε ὀρυξάμε-
νος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας
ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν
πατέρα τῆ Γλαυκίης, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶ-
τα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ
ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ
ἐρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπα-
γομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέ-
σπασε, πολύμορφόν τι θεῖμα, καὶ ἄλλοτε
ἄλ-

vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum
magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim nu-
merare aliquid ad sacrificia: sexdecim vero, si frui
daretur Chryside. Ille vero plenam cum servasset
Lunam, tum enim plerumque talia sacra peragun-
tur, fossa in subdiuali domus depressa, circa me-
diam noctem euocavit nobis primo quidem Anaxiclem,
patrem Glauciae, ante menses septem defunctum.
Grauiter autem ferebat senex amorem, atque ira-
scabatur: denique vero tamen amare illi permisit.
Post vero Hecaten euocavit, quae Cerberum secum
duceret, et Lunam detraxit, multiforme spectacu-

ἄλλοιόν τι φαντάζομενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν ὅς ἐπεδείκνυτο, εἴτα βῆς ἐγένετο πάγκυκλος, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' ἔτι ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλῆς ἐρώτιόν τι ἀναπλάσας, Ἀπιθι, εἶφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπλωτο, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέση νόπτυσσά τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθὼς περιβράδαι τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἀνέμμενέσθαι ἐρώσα, καὶ συνῆν ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκασμενᾶδόντων. τότε δὴ ἦτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν ἄρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα Φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτὸ περὶ σχεδὸν τὸ λυκαυγές.

Ei

lum', diuersamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset paruulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Auolat lutum, nec ita multo post adstitit illa pulsans ianuam: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo dum gallosum cantum audiremus. Tunc nempe Luna euolauit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra euanuere, et emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem.

15. Haec

6. γυναικείαν μορφήν] Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. Gesner.

Εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, ἂν ἂν ἔτι ἠπί-
 σθας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπιδόξαις χρήσιμα. εὖ
 λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπίστυον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον
 αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, αἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια
 ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν
 Χρυσίδα ἢν λέγεις, ἐρασὴν γυναικα καὶ πρόχει-
 ρον· ἔχ' ὁρῶ δὲ τίνος ἔνθα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν
 τῇ πηλίνῃ πρεσβευτῇ, καὶ μάγκ τ' ἔξ' Ἵπερ-
 βορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἥν' εἰκοσι δραχμῶν
 ἀγαγεῖν ἐς Ἵπερβορέας δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ
 ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπιδόξην ἡ γυνή, καὶ
 τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα μὲν
 γὰρ ἦν ψάφον ἀλάτῃ χαλκῇ, ἡ σιδῆρεα πέφευ-
 γε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φάτε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀρ-
 γυρίον

15. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fi-
 dem negares dicentibus, esse multa in incantationi-
 bus virilia. Recte, inquam, mones. Crederem
 enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto,
 parata est, si non ita acute ut vos videre talia pos-
 sum. Verum enim vero, novi enim Chrysidem,
 quam dicis, amatricem mulierem, facilemque ex-
 promptam, non video quam ob causam opus habue-
 ritis legato ad illam luceo, aut magis ex Hyperboreis,
 ipsaque adeo Iuna; quam viginai drachmis ad ipsos
 abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini
 cedit mulier, et contrario spectis ingenio est. Nam
 illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
 nempe et haec vos dicitis: haec autem argentum si
 Ec 3 qua

γυρίον πρὸ ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἥχον· ἀλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτῷ τῷ μάγῃ, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλασιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέρασον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν.

Ἐγὼ γὰρ ἠδὲως ἀν' ἐροίμην σε τί περὶ τῶν Φῆς, ὅσοι τὰς δαιμονῶντας ἀπαλλάττεσι τῶν δαιμάτων, ἔτω σαφῶς ἐξάδορτες καὶ τὰ Φάσματα. καὶ ταῦτα ἐν ἐμῇ χρῆ λέγειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τῶν σοφιστῶν], ὅσας παραλαβὼν
κατα-

qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admittor, si cum possit ipse amari a divissimis mulieribus, et solida ab illis talenta accipere; pro quibus minis sordidus homo Glauciam reddit amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus.

16. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemoniacos liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excommittentes? Et haec me dicere nihil opus est: sed noceant omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quos

7. ἐπὶ τῶν σοφιστῶν] Ἐπὶ cum secundo casu notat eum qui praestit, praepositus est illi negotio, ut Luc. 12, 42. ὃν καταστήσει
ὁ κύ-

καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ διασρέφοντας, καὶ ἀφρῶ πιμπλαμένους τὸ σῶμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει ἀρτίως, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ 8) ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ πεμμένοις, καὶ ἔρηται ὁθεν εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὁθεν ἂν αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὁθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον· ὁ δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ

quos ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitatur, et sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, et interrogat, unde intrauerint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, et, si non pareat, minis

E e 4

ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπέας αὐτῶν. Ac fine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII. 1. ἐ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, Bibliothecarius. Et apud Nostrum Toxar. c. 29. ὁ ἐπὶ δεσμῶν, praefectus carceris. Reitz.

8. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ] Haec verba faciunt, ut non credam de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de Magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa auaritia. Gesner.

εἰ δὲ μὴ πεισθῇ, καὶ ἀπειλῶν, ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' ἐν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. ἔ· μέγα, ἦν δ' ἐγώ, τὰ τοιαῦτά σε ὄρᾱν, ὦ Ἴων, ὤγε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται, ἃς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δεικνυσιν, ἀμαυρόν τι θεῆμα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τὰς ἀμύδλυώττοντας.

Μόνος γάρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, ἔχι δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐνπετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ ἔ· ἀπαῖ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταρatomyην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τῷ ἔθῳ, ἔθεντι παρὰ λόγον ὄρᾱν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ ἧς μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἀράψ· ἔδωκε, σιδήρεον τῷ

minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore et fumoso. Non erat magnam, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam idaeae appareant, quas Plato, pater vester, ostendit, euclidem ac tenue spectaculum, quantum ad nos qui caecutimus.

17. Nempe solus talia, Eucrates inquit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdum? Ego vero non semel, sed decies millies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero ab consuetudinem inusitatum. bil videre mihi videar nec nunc iam maxime, a quo tempore antequam mihi dedit Araps, de ferro pati-

τῷ ἐκ τῶν ζαυρῶν 9) πεποιημένον, καὶ τὴν ἐπέφ-
 ῳν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, εὐτὸς εἰ μὴ καὶ μοι
 ἀπισήσεις, ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἂν, ἢν δ'
 ἐγὼ, ἀπισήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δεινῶνος, σοφῷ
 ἀνδρὶ μαλίστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκῆντα αἰ-
 λέγοντι οἱ οἱ παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας.

Τὸ γὰρ περὶ τῷ ἀνδριάντος, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκρά-
 της, ἀπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσα νύκτες
 Φαινόμενον, καὶ πασι, καὶ νεανίας, καὶ γέροντες
 τῆτο ἔ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκασίας ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἢν δ'
 ἐγὼ,

*paribulorum factum, et carmen me multorum nomi-
 num docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade.
 Et quomodo, inquam, non credam Eucrati Dinonis
 F. sapientissimo viro, et libere quae sibi videntur,
 et cum auctoritate, domi suae dicenti?*

18. Illud enim de statua, inquit Eucrates, quod
 domesticis omnibus quot noctibus apparet, et pueris,
 et adolescentibus, et senibus, illud igitur non ex me
 solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, in-

Ee 5

quam,

9. ἐκ τῶν ζαυρῶν] Causa hoc ad Christianos
 referas, nondum eo fatuitatis dicam an su-
 perstitionis deuolutos, ut ligno virtutem tri-
 buerent. Circulatores isti nempe faciebant,
 quod hodieque fere a stultis hominibus fit,
 qui suspensorum adipi, et cui non rei, vir-
 tutem magicam affingunt. *du Saul:*

ἔγω· ἀνδριάντος· Οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσιὼν
 ἐν τῇ αὐλῇ ἐσηκότες πάγκαλον ἀνδριάντα, Δη-
 μητρίου ἔργον τῷ ἀνθρωποποιοῦ· μὲν τὸν δι-
 σκεύοντα, ἦν δ' ἔγω· Φῆς, τὸν ἐπικεκυφάτα
 κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπετραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον (10), ἡρέμα ὀκλαζόντα τῷ
 ἑτέρῳ, δοκότες ξυνανασησομένῳ μετὰ τῆς βο-
 δῆς· ἐκ εὐεῖνας, ἢ δ' ὅς· ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔρ-
 γων ἐν καὶ τῷτό ἐστιν ὁ δισκοβάλος, ὃν λέγεις·
 ἔδ' ἐκ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδόμενον τὴν
 πεφάλην τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτης γάρ
 τῷτο ἔργον. ἀλλὰ τὰς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιά εἰσιόν-
 των, ἄΦες, ἐν αἷς καὶ τὰ Κριτίς τῷ Νησιώτῃ
 πλά-

quam, statua? Non vidisti, inquit, ingrediens,
 in aula stans signum pulcherrimum, Demetrii opus
 statuarum humanarum artificis? Num discobalon,
 inquam, dicis, incurvantem se ad habitum emit-
 tendi iam disci, reflexo vultu ad eam quae discum
 attulit, paulum submisso genu altero, ut in ipso
 statim iactu surrecturus una videatur? Non, in-
 quit, illud quandoquidem Myronis operum et ipsum
 est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta
 stans dico, illud iacientia redimitum caput, pulchrum;
 istud enim Polydori opus. Sed omitte, quae sunt
 ad dextram introeuntium, in quibus Crisiae Nesio-
 tae

10. τὴν δισκοφόρον] De manu discum gestan-
 te et vibratura intellige. Idem.

πλάσματα ἔστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ
τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες προγάσο-
ρα, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡνε-
μωμένον τῇ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίση-
μον τὰς Φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον II),
εὐκρινον λέγω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶ-
ναι δοκεῖ.

Νὴ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ
τοῦ Κρόνου, ταυνίας καὶ σεφάνης ξηρὰς ἔχοντας
κεχευ-

tae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam
vidisti statuam ad influentem aquam, ventre promi-
nulo, caluam, seminudam amictu, cuius barbae
pilos aliquos ventus videtur iactare, insignes haben-
tem venas, indiscreta hominis similitudine, illum
dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur.

19. Per Iouem, inquam, vidi quandam ad de-
xtram Saturni, vittas habentem et corollas aridas,
cuius

II. αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον] Omnis statua hu-
mana vel leui arte facta similis est homini;
talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπῳ πλά-
σμα dixisset; at iam vult eam ita referre vi-
vum ac spirantem i. e. verum hominem, ut
nihil differentiae appareat, quin sit ipse ho-
mo. Talia praeter philosophorum αὐταρχίᾳ,
αὐτοσοφία etiam aliis vsurpantur, ut αὐτό-
παις, quod Hesych. adfert, αὐτόλυκος fur
pecudes lupi instar furaci solitus. Reitz.

ἐκχρύσωμένον πετάλοις τὸ σῆθος· ἐγὼ δέ, ὁ
 Εὐκράτης ἔφη, ἐκείνα ἐκχρύσωσα, ὅποτε μὲν
 ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τῆς ἠπιάλας ἀπολλύμενον.
 ἦν γὰρ καὶ ἱκτρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος ἄνθρωπος
 Πάλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκρά-
 τής· ἢ σε καὶ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδαι
 ἐγὼ ὅσον δύναται ἄνθρωπος ὁ ὑπὸ σῆς γελώμενος ἀν-
 δριάς, ἢ καὶ νομίζεις τῆς αὐτῆς εἶναι καὶ ἐπιπέμ-
 πειν ἠπιάλας, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἴγε καὶ ἀποπέμ-
 πειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλαως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔσω ὁ
 ἀνδριάς, καὶ ἠπίας ἄνθρωπος ἀνδρείος ὢν, τί δ' ἔν
 καὶ ἄλλο ποιῶντα ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ
 οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦν γένηται, ὁ δὲ
 καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἔφ' ἣ ἔθηκε, περὶ
 εἰσιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνου-
 σιν

*cuius pectus bracteis inauratum est. At ego inquit
 Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium
 iam febri querquera percuntem. Fuit nempe medi-
 cus etiam optimus ille Pelichus? Est; et noli irri-
 dere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille
 te vir ulciscetur. Noui ego quid possit ista derisa
 arte statua. Aut non putas eiusdem esse immittere,
 quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propi-
 tia, inquam, sit et placata virilis adeo statua!
 quid igitur aliud quoque facientem quicumque in
 domo eslis, videtis? Cum primum, inquit, nox
 oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum
 orbe quodam circumit, et omnes illi occurrunt, non-*
 nun-

πὺν αὐτῷ, εἰόσθε καὶ ἄδοντε· καὶ ἐκ ἑσιν ὄντι-
 να ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρημόνον· ὁ δὲ
 παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τὰς ἰδόντας· καὶ
 μὴν καὶ λήσεται τὰ πολλὰ, καὶ παίξει δι' ὅλης
 νυκτός, ὥς ἀκέρειν τῷ ὕδατος ψοφῶντος. ὕρα
 τοίνυν, ἣν δ' ἐγὼ, μὴ ἔχῃ Πέλιχος ὁ ἀνδρείας,
 ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τῷ Μίνωος ἦ. καὶ γὰρ
 ἐκείνος χαλκῆς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος.
 εἰ δὲ μὴ χαλκῆ, ὧ Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύλου ἐπι-
 ποιήτο, ἔδεν αὐτὸν ἐκάλυψεν ἔ Δημητρίῳ ἔργον
 εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλε τεχνημάτων. δραπα-
 τεύει γὰρ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς βίσεως καὶ ἄτος.
 "Ορα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μή σοι μεταμелήσῃ
 τῷ σκώμματος ὕπερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ
 τὰς ὀβολὰς ὕφελόμενος, ἔς κατὰ τὴν ναιμηνίαν
 ἐκάσῃν

nunquam etiam cantanti, neque est, quem laeseris
 modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla
 molestia afficiens videntes. Quin etiam lauat saepe,
 et tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat.
 Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua,
 sed Cretensis Talus, Minois F. Nam et ille aeneus
 erat Cretae circulator. Si vero non ex aere, sed ex
 ligno factus esset, Eucrates; nihil prohiberet non
 Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus.
 Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque.

20. At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te
 postea poeniteat. Novi ego quid usu venerit ei qui
 obolos furatus fuerat, quos singulis noviluniis ipsi
 offeri-

ἐπαΐσῃν τίθεμεν αὐτῷ· πάνθεν αἰχρῆν, ὃ Ἴων
 ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς ἔν αὐτὸν ἡμύνα-
 το, ὦ Εὐκράτης; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι, εἰ καὶ ὅτι
 μάλισα ἔτοσὶ Τυχιάδης ἀπισήσει. πολλοί, ἦ
 δ' ὅς, ἕκαστο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐταῦ,
 καὶ ἄλλα νομίσματα ἐνία ἀργυρᾷ πρὸς τὸν μη-
 ρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου,
 εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι δι'
 αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν
 Λίβυς τις οὐκίτης, κατάρκτος ἵπποκόμος. ἔσας
 ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκείνα,
 καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν
 ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχις αἰ ἔγνω
 περισεσυλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμύνατο,
 καὶ

offerimus. Gravissima quidem oportuit euenire,
inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est
illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel
maxime hic Tychiades negaturus sit. Malui, inquit,
oboli ad pedes illius iacebant, et nummi aliquot alii
argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti
bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces
eorum, qui per ipsum febre erant liberati. Erat
vero nobis seruus e Libya, sacer homo, equiso.
Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffu-
ratus est, obseruato tempore, ubi descenderat stamia.
Cum primum vero rediens cognouit se spoliatum
esse Pelicibus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac depre-

καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξ-
 ελθεῖν ἔδυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμ-
 πεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια,
 γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς αἰ-
 ῶντας ἔλαβεν αἰῶντας· ἔπειτα δὲ ἐπιβιάς χρό-
 νον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μασιγῶμενος, ὡς
 ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάσθη, ὥς τε καὶ μω-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιῤῥσαν φαίνεσθαι αὐτῷ ἐπὶ τῷ
 σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν
 Πελίχον σκῶπτε, καὶ μὲν, ὥσπερ τὸν Μίνως
 ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐ-
 κρατες, ἦν δ' ἐγὼ, ἐς' ἃν ὁ χαλκὸς μὲν χαλ-
 κὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰρ-
 γασμένος ἦ, ἔθεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιὸς
 ὢν,

*deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem
 circumiit infelix, qui exire non posset, velut in
 Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehende-
 retur cum rebus furtivis. Ac tum quidem depre-
 hensus plagas accepit non paucas. Non diu vero
 cum supervixisset, malus male periit, qui diceret,
 singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam
 postridie illius in corpore apparerent. Post haec,
 Tychiade, et Pelicbum deride, et me, ut Minois
 aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam,
 quam diu quod aes est, aes erit, et opus illud De-
 metrius Alopecienfis elaboraverit, non Deorum fa-
 ber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuam
 Peli-*

ὦν, ἔποτε Φεβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχην,
 ὃν ἔδ' ἐζῶντα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλῶντά μοι·
 Ἐπὶ τέτοισι Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς εἶπε· καὶ μὲν
 ὦ Εὐκράτης, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκῆς, ὅσον πη-
 χυαῖος τὰ μέγεθος, ἐς μόνον ἐπείδαν ἡ θρυαλλίς
 ἀποσβῆ, περίσει τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ φο-
 φῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
 μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
 μάλιστα ἐπείδαν τὴν θυρίαν ὑπερβαλόμεθα, ἣν
 κατὰ τὸ ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γὰρ,
 ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύε-
 σθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν
 ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐσιαθῇ· ὃν ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ
 τις ἐναγίσσειν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπεί-
 σθαι, ἢ σεφανώσσει τὴν κεφαλὴν.

Ἄκχε

*Pelichi timuero, quem, neque si uiuus mibi minatus
 esset, valde metuisssem.*

21. Post haec Antigonus Medicus ait: *Eti-
 am mibi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali
 circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lam-
 padis exstinctum est, totam orbe domum circumit,
 perstrepat, pyxides euertit, medicamenta confundit,
 conuertit ianuam, praesertim ubi rem sacram diffe-
 rimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat
 ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari
 sibi, et indignatur, si non suo tempore opimis epuletur
 hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias
 illi mittas, aut liber mulsam, aut caput coronet.*

22. Au-

Ἄλκε τῶινυν, εἶφη δ' Εὐκράτης, τᾷτο μὲν καὶ
ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἑτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγ-
χανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν· ἐγὼ δὲ
ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσῆς τῆς ἡμέρας τρυγῶντας
ἀφίς τὰς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην
ἀπήεν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπέ-
μενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφεί ἦν, τὸ μὲν
πρῶτον ὑλάγμος ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκάζον
Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὥσπερ οἶάθει, παίζειν καὶ
κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλιμιωτῶν
παρελθόντα. τόδ' ἂν εἶχεν ἔτως, ἀλλὰ μετ'
ἐλίγον σεισμῷ τινος γενομένῃ, καὶ βοῆς οἷον ἐκ
βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ προσιᾶσαν φοβεράν, ἡμι-
ταδιαίαν ἀχαιδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δῶδα ἐν
τῇ ἀρισερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκο-
σάπη-

22. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testi-
bus, quod ante quinque annos. vidi. Erat tempus
anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agri
circa meridiem operis, solus abii in siluam, cogi-
tans interim aliquid ex commentans. Iam in opaco
eram, cum primo quidem latratus exoritur canum:
et ego arbitrabar Mnasonem filium pro more ludere,
et venatus caussa in densam silvae partem progres-
sum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo
motu quodam terrae facto, et sono qualis est in
volutis, mulierem accedentem video terribilem, di-
midii fere stadii altitudine. Habebat vero faciem
etiam in sinistra, et in dextra gladium, vinctum
Luc. Op. T. VI. Ff circi-

σάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἔνερθεν ὀφιοῦρας ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τὲς δράκοντας βοσρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλαμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίξας ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ Φίλοι, μεταξὺ διηγέμενος; καὶ ἅμα λέγων, εἰδείκνυνεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τῷ πῆχεος τρέχας πᾶσιν, ὁρθαὶς ὑπὸ τῷ φόβῳ.

Οἱ μὲν ἔν ἀμφὶ τὸν Ἰῶνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηγνότες ἀτενές, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς εἰνότητος, ἡρέμα προσκυνᾶντες ἕτως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμισαδιάλειαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύ-

circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu inquam, et adspectu horribili: et pro coma dracones erant cincinnorum in modum circumiacentes, et implexi circa collum, quidam etiam in humeris spiratum in modum se voluentes. Hic, Videre, inquit, amici, quam inter narrandum perborruerim! et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore.

23. Ion igitur, et Dinomachus et Cleodemus hiantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quod-

dam

πολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόην μεταξύ οἷοι ὄντες
αὐτοὶ νόοις τε ὁμιλᾶσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ
πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ
πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα
καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος.
Ὁ γὰρ Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐ-
κρατες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεᾶς πηλίκαι τὸ μέγεθος
ἦσαν; ἐλεφάντων, ἢ δ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰν-
δικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πι-
ναρεῖ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχῃ. ἐγὼ μὲν ἔν ιδῶν
ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι δ'
Ἀράψ' ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τᾷ δακτύλῳ. ἡ Ἐ-
κράτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τᾷδα-
φος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρ-
τάρειον

dam terriculamentum. Ego vero interea cogita-
bam, quales hi homines et versentur sapientiae
caussa cum adolescentulis, et multis admirationi
sint, qui tamen solo capillitio cano et barba di-
stent a puerulis, quibus ipsis caeteroque facilius
mendacio ductari se patiantur.

24. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit,
Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis,
inquit ille, Indicis altiores, nigri et ipsi, birsuti,
villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem,
constiti, conuersa ad interibrem pariem digiti pala-
anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum
percuisset anguino pede solum, biatam effecit ma-

τάρατον τὸ μέγεθος· εἴτα ἔρχετα μετ' ὀλίγου
 ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκυ-
 ψα, λαβόμενος δένδρεα τινὸς πλησίον πεφυκό-
 τος, ὡς μὴ σηοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφα-
 λήν· εἴτα ἐώρων τὰ ἐν Ἄδῃ ὅπαντα, τὸν Πυ-
 ριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τὰς
 νεκρὰς, ὥς ἔγνωρίζειν ἑνὶς αὐτῶν. τὸν γὰρ πα-
 τέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ θεῖνα ἔτι ἀμπεχόμε-
 νον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεσθάψαμεν, τί δὲ ἔπρατ-
 τον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί
 ἄλλο, ἢ δ' ὅς, ἢ κατὰ Φῦλα καὶ Φρήτρας μετὰ
 τῶν Φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ ταῖς
 ἀσφodelοῦ κατακείμενοι. ἀντιλεγέτωσαν οὖν
 ἔτι, ἢ δ' ὅς ὃ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίπλερον
 τῷ

*ximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in
 illum desiliens euanuit. Ego summo animo, proten-
 soque capite intropexi, apprehensa tamen arbore
 in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps in-
 eiderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos omnia,
 Pyriphlegibontem, lacum, Cerberum, mortuos,
 adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Pa-
 trem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc
 indurum, in quibus cum sepeliueramus. Quid vero
 agebant, inquit Ion, animae, mi Eucrazes? Quid
 aliud, inquit, quam per gentes et tribus cum ami-
 cis et cognatis agunt, accumbentes in asphodelo?
 Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei
 diuino*

τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ πάντων ψυχῶν λό-
 γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ
 τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκρά-
 την ἔγωγε, ἡδ' ὅς, εἰς τὸν σαφῶς, ἀλλὰ
 εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ παραγάζωρ ἦν· τὸν
 Πλάτωνα δὲ ἐκ ἐγκόρισσα· χρη γὰρ, οἶμαι,
 πρὸς Φίλκας ἀνδρας τὰληθῆ λέγειν. αἶμα γοῦν
 ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς εἴρακα, καὶ τὸ χάσμα
 συνέμυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητῶντές με,
 καὶ Πυρρίας ἔτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν ἅπῳ τέ-
 λεον μεμυκότος τῷ χάσματος· εἶπε, Πυρρία,
 εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑ-
 πακῆς δὲ ἤκιστα διὰ τῷ χάσματος, καὶ πῦρ τι
 ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδός μοι ἐδόκει· καὶ γὰρ
 ἐγεί-

diuino Platoni et libro de animis. Tu vero num-
 quid ipsum etiam Socratem et Platonem vidisti inter
 mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc
 dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod cal-
 vus erat et ventricosus. Platonem vero non agnouit:
 oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos.
 Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, et hiatus
 clausus est, et quidam seruorum requirentes me, et
 in illis hic ipse Pyrrhias, adstiteri, nondum plane
 clauso biatu. Dic Pyrrhia, utrum verum dicam?
 Per Iouem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui
 per biatum, et ignis sublucere de face mihi videba-
 tur.

ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος 12) τῷ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καὶνὰ, εἶπεν, ἀδὲ ἀλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἔκ πρό πολλῷ νοσήσας, τοῖον δὲ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δὲ με, καὶ ἐθεράπευσεν Ἀντίγονος ἔτος ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δὲ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. ἔτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνήσθην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε

ἐν

sur. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem.

25. Cleodemus autem, Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti: cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visebat me autem et curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra expectabant: ita enim iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur

12. ἐπιμετρήσαντος] Quid proprie significet, patet ex *Dial. Mort. V. Plur. et Merc. §. I.* ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. Reitz.

ἔν ἐφίστατό μοι νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος,
 λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἵτα ἀναστήσας,
 ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐ-
 τήκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτῶν, καὶ
 Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι;
 ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικασήριον ἐγενόμην (παρῆν δὲ
 καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ
 αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλά-
 των μοι δοκεῖ) 13) καθῆσα, ἐπιλεγόμενος τῶν
 τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, ἔς ἣδη ὑπερήμερας
 τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι· ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ
 Φέρων

igitur adstat mihi iuuenis vigilantī undique pulcher-
 rimus, veste candida indutus: deinde surgere me
 iussū deducit per biatū quendam ad inferos, ut
 statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, et
 Tityum, et Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero essem apud tribunal (aderat autem Aeacus
 quoque et Charon, et Parcae, et Furiae) aliquis
 velut rex, Pluto ut mihi videtur, assidebat, pro-
 nuntians eorum, qui paullo post morituri essent,
 nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita mane-
 re contigerat. At iuuenis me illi sistebat. Sed

Ff 4

Pluto

13. δοκεῖ] Mallem δοκεῖν. du Soul. Verum
 est, μοι δοκεῖν locum hic habere. At non
 opus est mutatione, quia et μοι δοκεῖ, in-
 tellecto ὡς, non incommodum sensum ex-
 hibet. Reitz.

Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλάτων ἡγαυέ-
κτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὔπω
πεπλήρωται, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥς ἀπί-
τω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ
γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀνα-
δραμὼν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγει-
λον δ' ἄπασιν, ὡς τεθνήσκειται Δημύλος. ἐν
γαστρὶν δὲ ἡμῶν ὦκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς
ἐπήγγελλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἡκόμομεν οἰκω-
γῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ.

Τί θαυμάσαν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ
οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοσὴν ἡμέραν, ἣ ἐτάφη, ἀνα-
ζάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τῆς θανάτου, καὶ
ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἀνδρωπόν. καὶ πῶς, ἦν δ'
ἐγώ,

*Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum,
inquit, impletum illius filum est: abeat igitur.
Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim
supra colum vivit. Ex ego laetus recurrrens ipse
quidem iam sine febris eram, denunciabam vero
omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinis
autem nostra habitabas, aegrotans ipse quoque, ut
punciabatur. Ex paullo post audiebamus planctum
eorum, qui illum deplorarent.*

26. *Quid mirabile, ait Antigonus? Ego enim
novi quendam vicesimo die post, quam sepultus fue-
rat, reuixisse, qui et ante mortem, et cum rediis-
set in vitam, hominem curaverim. Ex quomodo,
inquam,*

ἐγώ, ἐν εἰκοσιν ἡμέραις ἔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα,
ἔτε ἄλλως ὑπὸ λιμῆ διεφθάρη, εἰ μὴ τινὰ γε
Ἐπιμενίδην σὺ γε ἐθεράπευες.

Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεσῆλθον οἱ
τῷ Εὐκράτες υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἤδη
ἐξ ἐφύβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα
ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐμαθίζοντο ἐπὶ
τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσσκομίσθη
φρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς
πρὸς τὴν ὄψιν τῶν ἡέων, Οὕτως ἀναίμην, ἔφη.
τῶν 14) (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς
ἐληθῇ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σέ ἐρῶ. τὴν μα-
καρίτην

*Inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque
alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quen-
dam curasti.*

27. Haec dum loquimur, superveniunt filii
Eucratis redeuntes de palaestra, quorum alter iam
ex ephebis excessit, alter circa quintum decimum
annum est. Hic, cum salutassent nos, assident
in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella.
Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filio-
rum, *Ita, inquit, hisce fruar, iniecta utrique
manu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Vxorem
meam,*

FF 5

14. ἔτως ἀναίμην — τῶν] Formula bene
precandi et adfirmandi. Τῶν pertinere
ad ἡέων, monuit *Elfner*. in Ep. ad *Pbilem*.
20. *Reitz*.

καρίτῃ με γυναῖκα, τὴν τᾶτων μητέρα, πάν-
τες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ
αὐτὴν ἔπραξα ἔζῳσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέ-
θανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας,
καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμη δὲ με-
τὰ τὴν τελευταίην ἡμέραν, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ
τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παραμυθόμε-
νος τὸ γὰρ πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ
ψυχῆς τῆ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπ-
εισέρχεται δὲ μετὰξὺ ἡ Δημανέτη αὐτὴ ἐκείνη,
καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης
ἐτοσί, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐ-
τίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλας ἤδη
ὥχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς α'
Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάκρυον

ἀνανιω-

meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes
quantum amauerim: declaravi autem iis, quae illius
caussa feci non viventis modo, sed etiam vita fun-
ctae, qui mundum illius omnem una cremauerim, et
eam, qua viua gauderat, vestem. Septimo autem a
morte illius die, ego hic in lectulo, uti nunc, iace-
bam, luctus solatia quaerens: silentio enim legebam
Platonis de anima librum. Inter haec superuenit
Demaeneta ipsa illa, et prope affidet, ut nunc Eu-
cratides hic, ostendens filium suum iuniorem: qui
statim puerili more cohorrui, pallidus iam ante
ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates,
cum viderem, complexus illam cum eiulatu lacruma-
bar.

ἐνακωκύσας· ἡ δὲ ἐκ εἰα-βοᾶν, ἄλλ' ἠτιᾶτο
 με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρίσάμενος αὐτῇ, θά-
 τερον τοῖν σανδάλιον χρυσοῖν ἔντοιν, ἔκατα-
 καύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔΦασκε, παραπεσὸν
 ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τῆτο ἡμεῖς ἐχ εὐρέον-
 τες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν
 διαλεγομένων, κατάρκτον τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ ἐν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφάνι-
 σθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ μέντοι σανδάλιον
 εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη ὕσερον.

Ἔτι ἀπισεῖν τέτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐν-
 αργέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαι-
 νομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε
 χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παλῖα,
 παῖε-

*bar. Illa non passa me clamare, sed accusavit,
 quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alte-
 rum sandaliorum, erant autem aurea, non cremaue-
 rim: decidisse vero illud dicebat iuxta arcam; ac
 propter hoc nos cum non inuenissemus, alterum mo-
 do cremaueramus. Adbuc loquentibus nobis, exse-
 crabilis quaedam sub lecto canicula Melitenensis latra-
 vit; ad quem illa latratum euauit. Sandalium ta-
 men, sub arca reperiunt, postridie eius diei crema-
 sum est.*

28. Adbuc ne fidem negare talibus, Tychiade,
 aequum censet, manifestis adeo, et quae singulis
 diebus appareant? Non per Iouem, inquam: quan-
 doquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio na-
 tes,

παύσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστῶντες, καὶ ἔτι
ἀναισχυντέντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπὶ ταῖς, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσ-
ῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆ προσηπεί-
οῖσθα τὸν αἰοῖδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἰσθρὸν
ἐπνομαζόμενον. καὶ γὰρ ἐν, ὡς εἶδον αὐτὸν,
ἀνέπνευσα, τὲτ' ἐκείνο ἤκου μοι νομίσας, πέ-
λειον τινὰ κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπισομῶ
γὰρ αὐτὰς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ἔτι τερά-
σια διεξόντας· καὶ τὸ τῆ λόγῃ, θεὸν ἀπὸ μη-
χανῆς ἐπεισκληθῆναί μοι τῆτον ὤμην ἀπὸ τῆς
τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ὑπεκλάντος αὐ-
τῷ τῆ Κλεοδήμῃ, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου
ἤρξετο· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ
Εὐκρά-

tes, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent
credere, et impudenter adeo veris repugnent.

29. Inter haec Pythagoricus Arignotus intrauit,
comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae
caussa celebrem, diuini cognomine insignem.
Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum
venire mihi ratus, securim contra mendacia. Quia
enim, cogitabam, istis hic obscurabit vir sapiens,
prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in pro-
verbio, e machina Deum aduocatum mihi hunc
a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset,
assurgente illi Cleodemo, primo quidem percon-
tari de morbo, et cum mollius iam habere, ab
Eucra-

Εὐκράτης, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλο-
σοφεῖτε; μεταξύ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκησα. καὶ μοι
δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν.
τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ ταυτονί τὸν
ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμέ) ἡγεῖσθαι
δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νε-
κρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνα-
σθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἔν η̄νθυρίασκα
καὶ κάτω ἔνευσκα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ
δὲ, ὄρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτης, μὴ τῆτο Φησὶ Τυ-
χιάδης, τὰς τῶν βιαιῶς ἀποθανόντων μόνας
ψυχὰς περινοσεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπε-
τμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλ-
λω γέ τῃ τρόπῳ τοιέτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τῆς βίης
τὰς

Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: et videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantini- na huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet daemones quosdam esse, et spectra, et vita fun- ctorum animas vagari in terra, et quibus velint appa- rere. Igitur exubui equidem, et vultum Arignoti verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eu- crates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierant, animas oberrare, ut si quis se suspendarit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit?*

τάς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων ἐκέτι;
 ἦν γὰρ τῷτο λέγει, ἔ πάντ' ἀπόβλητα Φήσει.
 μὰ Δί', ἡδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' ἐδὲ ὅλως εἴ-
 ῖται τὰ τοιαῦτα, ἐδὲ συνεστῶτα 15) ὁρᾶσθαι
 οἶεται.

Πῶς λέγεις, ἡδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπι-
 δὼν εἰς ἐμέ. ἐδὲν σοι τῶτων γίγνεσθαι δοκεῖ,
 καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἶπεν, ὁρῶντων; ἀπο-
 κελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμῶ, εἰ μὴ πισεύω,
 δίοτι μηδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρων,
 καὶ

*sic: fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim
 si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est,
 per Iouem, respondebat Dinomachus, sed plane
 non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint,
 arbitratur.*

30. *Quid ais?* inquit Arignotus, toruum me
 intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum
 omnes, pene dixero, videant? Iam catissam pro me
 dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter
 alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum,
 uti

15. συνεστῶτα] Συζηῖναι etiam c. 32. sic acci-
 pitur, ut significet idem fere quod ὑΦεση-
 κέναι, Φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται
 vel συνεστῆκε, quidquid potest cum aliis sta-
 re, quidquid nec sibi nec aliis repugnat,
 non inuoluit contradictionem, vel implicat.
Gesner.

καὶ ἐπίστανον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ,
ἡδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἑλθῆς, ἐρᾷ ἐνθα
ἐστὶν ἡ Εὐβατίδῃ οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δευχθῇ
παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε
πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν
τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀναρῶν
ἀπῆλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι τὴν οἰ-
κίαν ἐποίησε.

Τί δὲ τῷτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκρά-
της. αἰκίητος ἦν, ἡδ' ὅς, ἐκ πολλῶν ὑπὸ δει-
μάτων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθύς ἐκπλαγεῖς
ἐφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος Φοβεῖ καὶ τα-
ραχώδους Φάσματος. συνέπιπτεν ἔν ἡδῃ, καὶ
ἡ σέγη κατέρχεται. καὶ ὅλως ἄδεις ἦν ὁ θαρρῆσων

*ubi vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum
veneris, interroga, ubi sit Eubaridae domus: et
cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus
in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre cu-
de daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco,
exegerit, et habitabilem ab eo inde tempore domum
praestiterit?*

31. *Quid vero hoc erat? o Arignote, interroga-
bat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu pro-
pter terrores. Si quis vero immigraret, mox percul-
sus fugiebat, a terribili et tumultuoso spectro eie-
ctus. Ergo iam collabi domus, et defluere tectum;
nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam in-
gredi.*

παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτια μάλα πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων) ἤκον εἰς τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον ἐκ ἐπιλαμβανομένης, ἐπεὶ ἔμελλον οἱ βαδίζοιμι, εἰς πρῶτον κακόν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεῖς τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσηται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκει νομίζων, καὶ δεδιξέσθαι καὶ ἐλπίζων, ὥσπερ τὰς ἄλλας, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τῷ ζόφῳ. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπεραιῶτό με πανταχόθεν προσβάλλων, εἰ πάθεν κρατήσεω, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος

gredi. At ego his auditis, fumo mecum libros, sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus; ingredior domum circa primam quietem, debortante meo hospite, ac tantum non manum iniiciente, cum quorsum irem audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero sumpta lucerna ingredior solus, et in maximo conclavi deposito lumine, ego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unam se de multis venire putans, et futurum sperans, ut me quoque sicut reliquos periret, squalidus, comatus, caligine nigrior: atque adstans tentat ab omni parte me invadere, si forte posses vincere: et nunc quidem canis, nunc

νος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρι-
κωδεσάτην ἐπὶ ῥῆσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ,
συνήλασα κατὰ δὴν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκο-
τεινῆ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἷ κατέδου, τὸ
λοιπὸν ἀνεπαυόμην· ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνω-
κότων, καὶ νεκρὸν εὗρήσειν με οἰομένων, κατὰ-
περ τὰς ἄλλας, προσελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι,
πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ
ὅτι καθαράν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν
οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τε, καὶ
τῶν ἄλλων πολλὰς (εἶποντο γὰρ τῆ παραδόξῃ
ἐνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ἔκα-
ταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν,
λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποί-
ησαν,

taurus fit, aut leo. Ego vero deprompta allocutione
maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, in-
cantando illum adegī in angulum quendam tenebri-
cosi conclavis. Animaduerso autem ubi subierat,
reliquum noctis dormiui. Mane, cum desperassent
omnes, et mortuum me inuentum iri putarent, vti
reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo
ad Eubatidem, bonum ipsi nuncium allaturus, puram
et metus expertem domum habitare illi in posterum
licere. Atque assumtis cum ipso tum aliis pluribus,
sequebantur enim rei miraculo mori, deductisque
ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram,
iussu rastris ex ligonibus humum fodi. Quo facto

ἦσαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένος
 τις νεκρὸς ἑωλός, μόνον τὰ ὅσα κατὰ σχῆμα
 συγκείμενος. ἐκείνον μὲν ἔν ἐθάψαμεν ἀνερύ-
 ξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐμείνης ἐπαύσατο
 ἐνοχλημένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων.

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαι-
 μόνιος τὴν σοφίαν 16), καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος,
 ἔδεις ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς ἔχι κατεγίγνω-
 σκέ με πολλὴν τὴν ἀνοιαν, τοῖς τοιςτοις ἀπι-
 σῆντος, καὶ ταῦτα Ἀρίγνωτε λέγοντος. ἐγὼ
 δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε
 τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, τί τοῦτ', ἔφην.

*inuentum est ad passus altitudinem defossum cadaver
 antiquum, cuius sola ossa sua figura composita ia-
 cerent. Hoc igitur effossum sepeliuimus. Caeterum
 domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit.*

32. Haec cum dixisset Arignotus diuina vir sa-
 pientia et venerabilis omnibus; nemo iam erat
 praesentium, quin magnae me accusaret amen-
 tiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso
 dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, ne-
 que ob comam, neque ob opinionem de viro,
 Quid

16. δαιμόνιος τὴν σοφίαν] Facete ludit in du-
 plici significato; quum et pro *valde sapiens*,
 et quasi pro eo qui in spectrorum negotio
 callidus est, accipi queat. *Reitz.*

ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιῶτος ἦσθα, ἡ μένη ἐλ-
πίς τῆς ἀληθείας, καπνῶ μεσὸς καὶ ἰνδαλμά-
των; τὸ γὰρ τῷ λόγῳ ἐκείνῳ, "Ανθρακες ἡμῖν
ὁ θησαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἡδ' ὅς ὁ Ἀρίγνω-
τος, εἰ μήτε ἑμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δει-
νομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τέτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐ-
κράτει, Φέρει, εἰπὲς, τίνα περὶ τῶν τοιῶτων
ἀξιοπιστότερον ἢ γῆ τ' ἀνάντια ἡμῖν λέγοντα; νῆ
Δί', ἣν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβ-
δηρύθεν ἐκείνῳ Δημόκριτον, ὃς ἔτῳς ἄρα ἐπέ-
παισο μηδὲν οἶόν τε εἶναι συζῆναι τοιῶτον· ὥσ-
γε, ἐπειδὴ καθεύδων ἐαυτὸν ἐς μνήμα ἐξω πυ-
λῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων,
καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανί-
σμων,

*Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis
es, sola spes veritatis, idem tamen fumi et spectro-
rum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut
est in proverbio, carbonem appares? Tu vero, in-
quit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque
Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Encrati,
age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis
dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum,
Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo
certus erat, nihil horum consistere posse, ut cum
inclusisset se in monumentum extra portas, ibique
perpetuo scriberet et commentaretur nocte atque in-
terdiu; adolescentulis quibusdam ludificari illum et*

σκιών, ἐρεσχελεῖν βελλόμενοι αὐτὸν, καὶ δαιμα-
 τῶν, σειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ
 προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περι-
 σάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βά-
 σει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ ἔτε ἔδεισε τὴν προσ-
 ποίησιν αὐτῶν, ἔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτὰς·
 ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παί-
 ζοντες· ἔτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς
 ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τῷ-
 το Φῆς, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄν-
 δρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἴ γε οὕτως
 ἐγίγνωσκειν.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγήσομαι, αὐτὸς πα-
 θὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας. τάχα γὰρ ἂν
 καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβασθείης
 πρὸς

*perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra
 veste ornati, et personis ad craniorum similitudinem
 effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsul-
 tantes: nihil ipse hanc illorum assimilationem mœue-
 rit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scri-
 bendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo
 firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum
 sunt extra corpora. Hoc ais, inquit Eucrates, amen-
 tem hominem etiam Democritum fuisse, si quidem
 ita statuit.*

33. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo,
 quod mihi usu venit, non auditum ab alio. Fortas-
 se enim tu quoque, Tychiade, audiens vi quadam
 ad

πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆ διηγήματος. Ὅποτε γάρ
ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τῆ πα-
τρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀπασαλείς, ἐπεθύ-
μησα ἐς Κοπτὸν ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν
Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκῆσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκείνου
ἡχῶντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκείνῃ μὲν
ἔν ἡκαστα, κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἄσημόν
τινα φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπτεσιν ἐπτά. καὶ
εἰ γε μὴ περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη.

Κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλυν ἔτυχεν ἡμῖν συμπελέων
Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυ-
μάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν
εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον, ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἴκοσιν
ἔτη

*ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto
viucrem iuuenis adhuc, doctrinae causa eo missus a
patre, cupido iniecit animum, Coptum inde aduer-
so flumine petere, ad Memnonem audiendum, mi-
rabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius
quidem audiui non, ut vulgus, vocem nullius sensus:
sed oraculum mihi ipse aperto ore Memnon reddidit
versibus septem: ac nisi superuacaneum esset, ipsos
vobis recitarem versus.*

34. In reditu autem navigabat forte nobiscum
homo Memphiticus, de sacris scribis vnus, sapientia
admirabili, et doctrinae omnis Aegyptiae consultus.
Dicebatur autem tres et viginri annos in adyis sub

ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοισι ὑπόγειος ὤκησέναι, μαγεύειν
 παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσιδος. Πανκράτην, ἔφη,
 λέγεις, ὃ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν
 ἄνδρα, ἐξυρημένον, ἐν ὀθονίοις, νοήματα, καθα-
 ρῶς ἐλλητίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον,
 ὑπέλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἧδ' ὅς, ἐκείνον
 τὸν Πανκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνόουν ὅσις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἐώρων αὐτὸν, εἶποτε ὁρμίσαιμεν τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράσια ἐργαζόμενον,
 καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχέμενον, καὶ συν-
 νέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτῆσσοντα, καὶ
 σάινοντα ταῖς ἀράϊς, ἔγνω ἱερὸν τινα ἄνθρω-
 πον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλοφρανούμενος,
 ἔλαθον ἐταῦρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γεγόμενος,
 ὥς

*terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab
 Iside. Pancratem dicis, inquit Arignotus, meum
 praeceptorem, virum diuinum, rasum, linea indu-
 tum, cogitabundum, pure loquentem Graece, pro-
 cerum, simum, labiosum, extenuatis cruribus.
 Ipsum illum, inquit, Pancratem. Ac primo qui-
 dem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem
 illum, si quando appelleremus nauigium, cum alia
 multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis,
 et natare inter belluas, his vero illi se submittere,
 et adulari caudis; diuinum quendam hominem esse
 agnoui: et cum paullatim blanditiis ad illius amici-
 ziam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac
 fami-*

ὥς πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τὰς μὲν οἰκέτας ἀπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτῶ, μὴ γὰρ ἀπορήσεν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τῆτο ἔτω διηγομεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις ἐπειπὼν τινα ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπον εἶναι δοκῶντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὴντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηπονεῖτο ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακονίας;

familiaris factus sum. Itaque omnia mihi imperavit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus.

35. Quoties in stabulum quoddam veneramus, summius ille vir vectem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus induebat, et carmine quodam prohumiliato, ut incederet efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens et aquam bauriebat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas

νίας, αὐθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἄν. τῷ-
τα ἐγὼ πάνυ ἐσπᾶσθαι, ἐν εἶχον ὅπως ἐκμά-
θοιμι παρ' αὐτῷ, ἐβάστασεν γὰρ αὐτῷ, καίτοι
πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μισθὸν δὲ ποτε
ἡμέρα λαθὼν, ἐπήκασα τῆς ἐπωδῆς, ἣν δὲ τρι-
συλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ
μὲν ὥχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλάμενος τῷ
ὑπέρω ἃ ἔδει ποιεῖν.

Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστέραιαν ἐκίνε τι κατὰ τὴν
ἀγορὰν περὶ ματευομένου, λαθὼν τὸ ὕπερον,
σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς,
ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν
ἀμφορέα ἐκόμιζε, Πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέ-
τι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὐθις ὕπερον. τὸ δὲ
ἐκίτε

*scopas, aut pistillum pistillum, carinine alio pronun-
ciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui
tamen impetrare ab eo vii discerem, illo enim inui-
debat, licet ad alia esset promtissimus. At certo
tandem die clanculum sublegi incantationem, erat
vero, trium syllabarum, prope adstans in angulo tene-
bricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepis-
set pistillo, quid facto opus esset.*

36. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid
in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatum-
que, dictis similiter syllabis, aquam afferre iubeo.
Cum vero plenam amphoram attulisset, desine in-
quam, nec amplius adfer aquam, sed rursus esto
pistil-

ἐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόροι
 αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμυχανῶν τῷ πρᾶγματι
 (ἐδεδίδειν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγα-
 νακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, δια-
 κόπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτε-
 ρον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόροι, καὶ
 ἀνθ' ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι. ἐν τῇ-
 τῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνείς τὸ
 γεγόμενον, ἐκείνα μὲν αὐτοῖς ἐποίησε ξύλα, ὥσ-
 περ ἦν πρὸ τῆς ἐπωδῆς· αὐτὸς δὲ ἀποκλιπὼν με-
 λαθὼν, ἐκ οἷδ' ὅποι ἀΦανῆς ὥχετο ἀπιών.
 νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκείνο
 ἄνθρωπον ποιῆν ἐκ τῶ ὑπέρα; νῆ Δι', ἡδ' ὅς,
 ἐξ

pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit,
 verum adferre aquam perrexit, donec aqua haurien-
 da domum oppleuisset. Ego consilii inops (metue-
 bam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod
 etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum
 dissecō. Sed utraque illa pars, capitis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant mini-
 stri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellectuque
 quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante
 incantationem fuerant; ipse vero clam me relicto,
 subduxit se nescio quorsum, et conspici desit. Nunc
 igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe,
 hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit,

ἐξ ἡμισείας γε· ἐνέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον δῖόν
 τέ μοι ἄγειν αὐτό, ἣν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος,
 ἀλλὰ δέήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐκ-
 αντλασμένην.

Οὐ παύσεσθε, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερα-
 τολογᾶντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ
 τῶν μερκεῖων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν
 ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξας ταύτας καὶ φοβε-
 ρὰς διηγῆσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλη-
 σθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογη-
 μάτων. Φείδεσθαι ἔν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦ-
 τα ἐδίξεν ἀκῆν, ἀ διὰ παντὸς τῷ βίῃ ἐνοχ-
 λήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς ποιήσει, ποικί-
 λης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα.

Εὐγε

*ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in
 pristinam eum formam reducere, cum semel factus
 est aquarius: sed elueretur nobis illo semper bau-
 riente domus.*

37. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui
 senes viri? Sin inius, at certe horum adolescentulo-
 rum cuius in aliud tempus differte incredibiles istas
 horribilesque narrationes ne sensim impleantur ter-
 roribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis
 oportet, neque adsuefacere talibus audiendis, quae
 per totam vitam turbabunt illos reserata animo, et
 ad unumquemque strepitum meticulosos facient, va-
 riaeque superstitione implebunt.

38. Re-

- Εὖγε ὑπέμνησας, ἥδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν
τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ,
περὶ τῶν τοιᾶτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησιμῶν,
καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεοφορέμενοί τινες ἀνα-
βοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκέσται, ἢ παρθένος ἔμ-
μετρα Φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα;
ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιᾶτοις ἀπισήσεις; ἐγὼ δὲ
ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλω-
νος τῇ Πυθίᾳ εἰκόνα ἐκτυπᾶσης τῆς σφραγίδος,
καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων Φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, ἔ-
λέγω, μή σοι ἀπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλ-
αυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε ἤκουσα
ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἥρωος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβαλυσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον
αὐτὸς,

38. Recte me mones, inquit Eucrates, *supersti-*
tionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de
talibus tibi videtur, de oraculis dico, et diuinis
vocibus, et quae a Deo agitati quidam proclamant,
aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus deuin-
cta loquens futura significat? Nimirum etiam tali-
bus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum
quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis
imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui me-
cum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse glo-
riari videar. Quae vera in Amphilochi templo au-
diui, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente,
et de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi,
dicere

αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περ-
γάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάρῳ. ἀπότε
γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήεν οἴκαδε, ἀκούων τὸ
ἐν Μαλλῷ τέτο μαντεῖον ἐπιφανέστατόν τε, καὶ
ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναργῶς πρὸς ἔπος
ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμ-
ματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχεν
ἡγησάμεν ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τῷ χρηστήριῳ,
καὶ τι περὶ μελλόντων συμβεβύσασθαι τῷ θεῷ.

Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ
τὸ πρᾶγμα προχωρήσιν ἑμέλλε, καὶ ὡς ἔπερι
μικρᾶς ἐνῆρχετο τῆς περὶ τὰ χρηστήρια τραγω-
δίας, ἔδοκεῖν αἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἁ-
πασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰ-
γύπτου

*dicere vobis volo: tum deinceps, quae Pergami vi-
di, et audiui Pataris. Cum enim ex Aegypto do-
num redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, et dilucida fundere
oracula, dum ad verbum respondeat bis, quae in
tabellis scripta Prophetarum iradat aliquis; optimum
factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, et de
futuris aliquid deliberarem cum Deo.*

39. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem
quorsum res euaderet, utque inciperet non par-
vam illam oraculorum tragoediam; ratus, non
decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum nauigantem adhuc ex Aegypto. ver-
sus

γύπτει εἰς τὴν Μαλλὸν (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισσφίς τῶν
ψευσμάτων) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφη, Λεόν-
τιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγε-
νέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ ἔχ' ἱκανὰ ἡγείσθε τὰ ἀν-
θρώπινα εἶναι, καὶ αὐτὰς ἤδη τὰς θεὰς καλεῖ-
τε συνεπιληψομένους ὑμῶν τῶν μυθολογούμενων·
καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἔλευθε-
ρας λαβόμενοι, εἰσίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς,
καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά
σοι, ὦ Φιλόκληις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκου,
νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τῶν γλεύκους πτόντες,
ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος·
ἠδὲως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδα-
νόν

Ius Mallum, (etenim sentiebam illos praesentiam
meam grauari, vt qui contra illorum mendacia
disputarem) Ego vero, inquam, *disceda requisi-*
turus Leontichum: etenim illo mihi conueniento opus
est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse
humana putatis, ipsos iam vocare Deos, *fabulosa-*
rum disputationum vestrarum adiutores: et cum
dicto exiui. Illi vero libertatem eam lubenter
arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
tractarunt inuicem et ingurgitarunt mendaciis.
Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis
venio, vt qui mustum biberunt ventre inflato,
vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et
magno emerim medicamentum obliuionem indu-
cens

νόν τι Φάρμακον, ὦν ἤκιστα, ὥς μή τι κακὸν ἐργάσηται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικεῖσθαι. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Φασὶ γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπως αὖν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κακῆϊνος φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι καί μοι τοῦ δῆγματος. ἔγω δαιμόνων μοι τὴν

cens eorum quæ audiui, ne quid mali mihi faciat in me residens illorum memoria. Portenta enim, et Daemones, et Hecatas videre mihi videor.

40. PHIL. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire et aquam metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si quem homo morsus mordeat, eandem quam canis, vim habere illum morsum, eademque illum quoque metuere. Et tu igitur morsus in Eucratis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morsus impertuisse; ita daemonibus mihi mentem opple-

τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶ-
μεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοιοῦτων ἀλεξιφάρ-
μακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶ-
σι λόγον ἔρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ
μὴ ταραξή τῶν κενῶν καὶ ματάκων τούτων ψευ-
σμάτων.

oppleuisti. TYCH. Sed bono simus animo, ami-
ce, magnum talibus noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et rectam in omnibus ratio-
nem, qua vsos nos de vanis hisce atque inanibus
mendacijs nullum turbabit.

Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.

Τῶν σοφῶν ἐκείνης μάλις αἰγῶν Φημι δὲν ἐπαινῆν, ὅπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρῆσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπισώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νῦν ἔχων οὐ τὴν ἀρίστην ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μετασελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμα, τῷ διακρίνειν ῥυθμὸς καὶ ἀρμονίας ἐπισαμένους, ὁ καὶ ψάλλει καὶ κιθαρίζει αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν σφατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ

Hippias, seu Balneum.

ERuditorum ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio vnoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus non eos arceffet, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se parauerint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non

οὐ τὰττειν μόνον καὶ παραπείν ἦσαν ἀγαθοί,
ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς
ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαμ μὲν Ἀγα-
μέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κἄτω δὲ τὸν Ἀλέξ-
ανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.

- Πρὸς δὴ τί ταῦτ' ἔφην; ἃ γὰρ ἄλλως ἰσορίαν
ἐπιδείκνυσθαι βελομένοις, ἐπεμνήσθην αὐτῶν,
ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνας ἀξίον θαυ-
μάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμε-
νοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πρά-
γματα τοῖς μετ' αὐτὰς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε
τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφιστῶν
ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦ-
τον

non in ordinanda modo acie et adhortandis *militi-*
bus praestantes, sed etiam vt in prima acie pugna-
rent et manu rem gererent? qualem ex antiquis
Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem
aetatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognoui-
mus.

2. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere
illorum mentionem feci, vt historiae peritum me
ostenderem, sed hoc vt ostenderem, etiam inter
mechanicos admiratione dignos esse, quotquot
inspectione et scientia clari, tamen etiam monu-
menta artis et opera posteris reliquere. Quando-
quidem sola in disputatione exercitati, sophistae
potius quam sapientes dici meruerint. Talem

τον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν
Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρω-
σάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πολιορκίας,
ὑποστροφῇ καὶ διαρρέσει τῶ ποταμῷ· τὸν δὲ τὰς
τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέ-
χνῃ· καὶ Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑπο-
σχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρα-
τὸν, ἐπινοῖα κατόπιν τῶ στρατοπέδῳ μιᾷ νυκτὶ
τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, ἢ μηχανικὸς ἔτος γενό-
μενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνέσται πι-
θανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τῶ Ἐπειῶ πάνυ ἀρ-
χαῖον, ὃς ἢ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς
τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς
αὐτὸν λέγεται.

Ἐν

audimus Archimedem fuisse, et Cnidium Sostra-
tum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque
Memphin, sine obsidione, auersione sola ac dis-
persione fluvii: ille vero triremes hostium arte
sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales,
cum promississet Croeso, se siccum traiecturum
exercitum, commento quodam a tergo castrorum
intra vnam noctem circumduxit Halyn; non
quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acu-
tus ad inueniendum, et in sermone vehementer
probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis,
qui non tantum machinatus esse Achiuis equum,
sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur.

3. In

Ἐν δὴ ταύτοις καὶ Ἱππία τετατ' τῷ καθ' ἡμᾶς
 μεμνησθαι ἄξιον, ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τι-
 να βάλει τῶν πρὸ αὐτῷ γεγυμνασμένε, καὶ συν-
 εἶναι τε ὀξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτῃ, τὰ
 δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρσχομένου,
 καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληρῶντος,
 καὶ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσασιν 1), ἐν αἷς οἱ
 πρὸ αὐτῷ γενέσθαι ἡτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν
 γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασίν,
 εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισαμένε. καί-
 τοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπισήμης ἔρ-
 γου ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκίμησας, εἴ-
 ναι.

3. In his vero Hippiae quoque huius, qui no-
 stra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est,
 viri literarum exercitatione cuius antiquorum
 comparandi, in disputando acuti, disertissimi in
 explicando, opera autem verbis multo meliora
 praestantis, et artis suae professionem implentis,
 non in argumentis modo talibus, in quibus bona
 quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed,
 ex Geometrico prouerbio, in data quacumque
 recta triangulum accurate construētis. Atqui re-
 liquorum unusquisque, si in vno quodam artis
 opere, sibi desumto, bene rem gessisset, tamen

H h 2

esse

1. ὑποσχέσασιν] Repetiit, puto, librarius
 improvide vocem, quae paullo ante adfue-
 rat: legendumque ὑπαθέσασιν, ut non ita
 multo post κοινῇ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Gesner.

ναί τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν,
 καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὁμῶς ἕκασον τῶν
 ἕτως ἐντελῶς δείκνυσιν, ὥς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπι-
 σάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνα-
 κλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ
 ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παῖδες τὰς πρὸ αὐτῶ ἀπέφη-
 νεν, ἐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπανεῖν.

Ἄ δὲ ἐναγχος ἰδὼν αὐτῶν ἔργων κατεπλά-
 γην, ἐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπό-
 θεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βα-
 λανεῖα κατασκευή· περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοι-
 νῷ τῶν σύνεσις θαυμασθή. Τόπος μὲν ἦν ἐκ
 ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος,
 ὅν

esse aliquid visus est: hunc vero et mechanicorum
 principem, et geometrarum, et harmonicorum
 musicorumque esse apparet: et tamen vnumquod-
 que horum adeo perfecte *in se esse* ostendit, qua-
 si illud ipsum vnum modo sciret. Scientiam de
 radiis et refractionibus et speculis, insuper etiam
 Astronomiam, in qua effecit ut pueri videantur
 superiores, laudare, non parui temporis fuerit.

4. Quae vero illius opera nuper cum stupore
 viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita nostra satis frequens
 balnei aedificatio, at ingenium, et intelligentia
 in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non ae-
 quabilis planitiei, sed accliuus admodum et cre-
 ctus,

ἐν παραλαβῇ κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν, ἰσόπεδον θάτερον ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάνυ 2) ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε πρὸς τὸ πρὸς μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἁρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φώτων λόγον φυλάττοντα.

Πυλὸν

Etus, quem cum accepisset ab vna parte vehementer humilem, solo alterius aequauit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorumque quae imponenda erant securitate, positae rite fundamentis, stabilita. Altitudinibus autem montium praeruptis valde, et ad securitatem continuis, totum opus roborauit. Quae porro inaedificauit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter obseruatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, et respondentem sibi fenestrarum rationem seruant.

H h 3

5. Ve-

2. ὕψει δὲ π.] Accipio haec de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, et quatenus opus erat, accommodando. *Gesner.*

Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας
 ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν
 ἀνιόντων εὐμαρσίαν. εἰσιόντα δὲ τῶν ἐκδέ-
 χεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀ-
 κολέθοις καὶ ὑπηρεταῖς διατριβὴν· ἐν ἀριστερᾷ 3)
 δὲ τῶν εἰς τρυφὴν παρσιευασμένων οἰκημάτων.
 Βαλανείῳ δ' ἔν καὶ ταῦτα περπωδέεσθα, χα-
 ρίεσσαι, καὶ Φωτὶ πολλῶ καταλαμπόμενα ὑπο-
 χωρήσεις· εἴτ' ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς
 μὲν

5. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum
 latos habens, supinum magis quam arduum, ad
 ascendentium commoditatem. Per hoc qui in-
 gressus fuerit, eum excipit Oecus communis, be-
 ne magnus, vbi morari commode pedissequi et
 ministri possint, *situs* ad sinistram paratorum ad
 delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec
 pulchre conueniunt, secessus iucundi et multo
 lumine collustrati. Tum continens illis oecus,
 super-

3. ἐν ἀριστερᾷ] Oecus ille, (vid. noster περὶ
 τοῦ οἴκου) atrium illud magnum et commune,
 ita constitutum est, vt sinistrum sit concla-
 uium, siue ad dextram ingredientium per
 vestibulum habeat conclauia illa voluptuaria.
 De his conclauibus primo dicit auctor, ea
 decere balneum, deinde laudat a iucundita-
 te et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi
 fallor, οἰκηματῶν καὶ ὑποχωρήσεις. Gesner.

μὲν ὡς πρὸς τὸ λαιτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς
τὴν τῶν εὐδαιμονεσέων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ
τῆτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις
ἐποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τὲ ὑψηλότα-
τος, καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχρῷ ὕδατος
ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λακαῖνῃ λίθῳ κρο-
σμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκῆ τῆς
ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας, ἡ δὲ Ἀσκληπ-
ιοῦ.

Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλιανό-
μενος οἶκος, καὶ ἀπηνεῖ τῇ θερμῇ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ
οἶκος, εὖ μάλα Φαιδρὸς, αἰλείφασθαι προση-
νῶς

superuacaneus ille quidem quantum ad balneum,
at necessarius, quatenus beatis hominibus reci-
piendis destinatum est. Post hunc ab vtraque
parte, quae sufficiant exuere se volentibus, spo-
liaria; et medius *inter ea* oecus altissimus et *multa*
luce laetissimus, aquae frigidae descensiones ha-
bens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Sta-
tuae in illo de candido lapide vetusti operis Hy-
geae una, altera Aesculapii.

6. Progressos excipit oecus leniter tepidus, ca-
lore non molesto occurrens, longus, vtrinque
rotundus: post quem in dextra parte hilaris ad-
modum oecus vngendi facultatem comiter prae-

νῶς παρεχόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένας, τὰς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἴκων ἀπάντων κάλλιστος, σῆναί τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέσατος, καὶ ἐμβραδύναι ἀβλαβέσατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίᾳ καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀποξίλβων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, Φωτὸς τε πολλῶν ἀνάμεσος, καὶ ὡς πορφύρεα διηνητισμένος.

Τρεῖς καὶ ἕτος θερμαὶς πυέλαις παρέχεται. λασκένῳ δὲ, ἐνεσί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἴκων αὐθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχέϊαν τὴν ἐπὶ τὸ
ψυ-

bens, ianuas vtrunque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes ac fessiones iucundissimus, ad commorandum minime noxius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide et ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus excipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa plenus, et purpuræ instar floridus.

7. Tria hic labra calida praebeet. Cum vero laueris, licet tibi non per eisdem redire oecos, sed

ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερμῆ οἰνήματος, καὶ ταῦ-
τα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ
ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τέτοις ἀνάλογα, καὶ
πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ
πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ
τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργα, πρόσω-
πον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τῆτο δ' ἂν εἴη ἐκ
τῆς αὐγῆς μάλισα, καὶ τῆ Φέγγους, καὶ τῶν
Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς
ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς
βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν ἐκ ἁμοιβῶν 4)
ἔδδ

sed celeri via ad frigidam per conclave mediocri-
ter calidum, idque in multa luce, et multo
intus die. Ad haec altitudines congruentes, et
latitudines longitudinibus pro portione respon-
dentes, et multa vbique Gratia atque Venus eni-
tet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui
opus incipiunt, faciem ponant e longinqua fulgen-
tem.* Haec autem contigerit maxime, e splendo-
re, et luce, et fenestris, si quis machinetur.
Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium
fecit, vt in boream procurrat, nec meridiani ta-
men

4. ἐκ ἁμοιβῶν] Vt nempe non quiescens aër
esset, sed copiose a Septentrionibus adflu-
ens, angustum versus meridiem exitum ha-
beret, eaque ratione ventilatus esset salu-
brior. Gesner.

ἔδδ' τῷ μεσημβρινῷ ἄερος· τὰς δὲ πόλιν τῷ θαλά-
πους δεομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ
ὑπέθηκε.

Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τῷ λέγοιμι παλαίστρας,
καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακῶν κατα-
σκευάς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λεκτρὸν, καὶ μὴ
διὰ μακρῶν τὴν ὁδὸν ἐχέσας, πῶς χρησίμη τε καὶ
ἀβλαβὴς ἔνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν
ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαρεῖ-
σθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καὶ ἀπὸ ἐπινοῶσαι
καλλὴς δείγματα, ἔμικρὰς σοφίας ἔγω γε τί-
θεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν
Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανεῖας
ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφρο-
γές

men aëris expertem: eos autem qui tepore multo
indigent, noto et euro atque zephyro subiecit.

8. Quid deinde tibi dicam Palaestras, et com-
munes eorum, qui vestes custodiunt, commora-
tiones, celerem habentes ad lauacra nec per am-
bages transitum, utilitatis pariter causa et salu-
britatis? Et ne putet aliquis, paruum me opus
oratione exornandum suscepisse. In communi-
bus enim excogitare nova pulchritudinis speci-
mina, non parvae sapientiae esse arbitror equi-
dem. Quale sane hoc quoque opus nobis admi-
rabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat
virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, cla-
rita-

γῆς, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον
 πρὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσ-
 ῖτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφ' ὧν
 μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσασιν, ἐξ ὁδοῖς τὰ
 πολλαῖς ταχυερωμένον. ὧρῶν δὲ διττὰς δηλώ-
 σεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος 5),
 τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα
 μὴ ἀποδῆναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ,
 ἀλλ' ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μάλ-

λ. 94

ritatem, proportionem; quod loci ingenio ac-
 commodatum sit, quod vsum sui securum prae-
 beat: et praeterea cetero adparatu ornatum: sel-
 larum familiaricarum duobus secessibus, et ianu-
 is pluribus, apertum: horarum gemina indicia,
 alterum per aquam et mugitum, alterum per so-
 lem, exhibens. Haec si quis viderit, neque di-
 gnam operi laudem tribuerit, ille non stupidus
 modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius
 mihi

5. ὧρῶν — μυκήματος] Non igitur simplex
 clepsydra hic indicatur, sed operosior et ma-
 gis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo
 genere *Vitruvius* 9, 9. ubi inter multa deli-
 ciarum genera etiam horologiorum ex aqua com-
 parationes memorat, in quibus praeter cae-
 tera etiam *buccinae canit*, qui est ipse μυ-
 κηθμός, bubulae vocis imitatio. *Gesner.*

λον δὲ βασιάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν ἔν
 εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην,
 καὶ δημιουργὸν ἡμετέρᾳ τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς
 παρῆσχοι καὶ λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα
 καὶ ἄλλους ἔξω τούτοις κοινωρήσοντας μοι τῶν
 ἐπαίνων.

mihī videatur. Ego proinde pro viribus et opus,
 et artificem, atque auctorem muneris oratione
 remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
 ut etiam lauare quandoque hic possim, multos
 noui et alios in partem laudum mearum venturos.

+ S omnium, seu Gallus	I
+ Icaromenippus, siue Hypernephelus	70
+ Bis accusatus, seu Fora	131
+ De parasito, siue quod ars sit parasitica	198
+ Anacharsis, seu de Gymnasiis	276
+ De Luctu	345
+ Rhetorum praeceptor	366
+ Philopseudes, seu Incredulus	413
+ Hippias, siue Balneum	480

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.